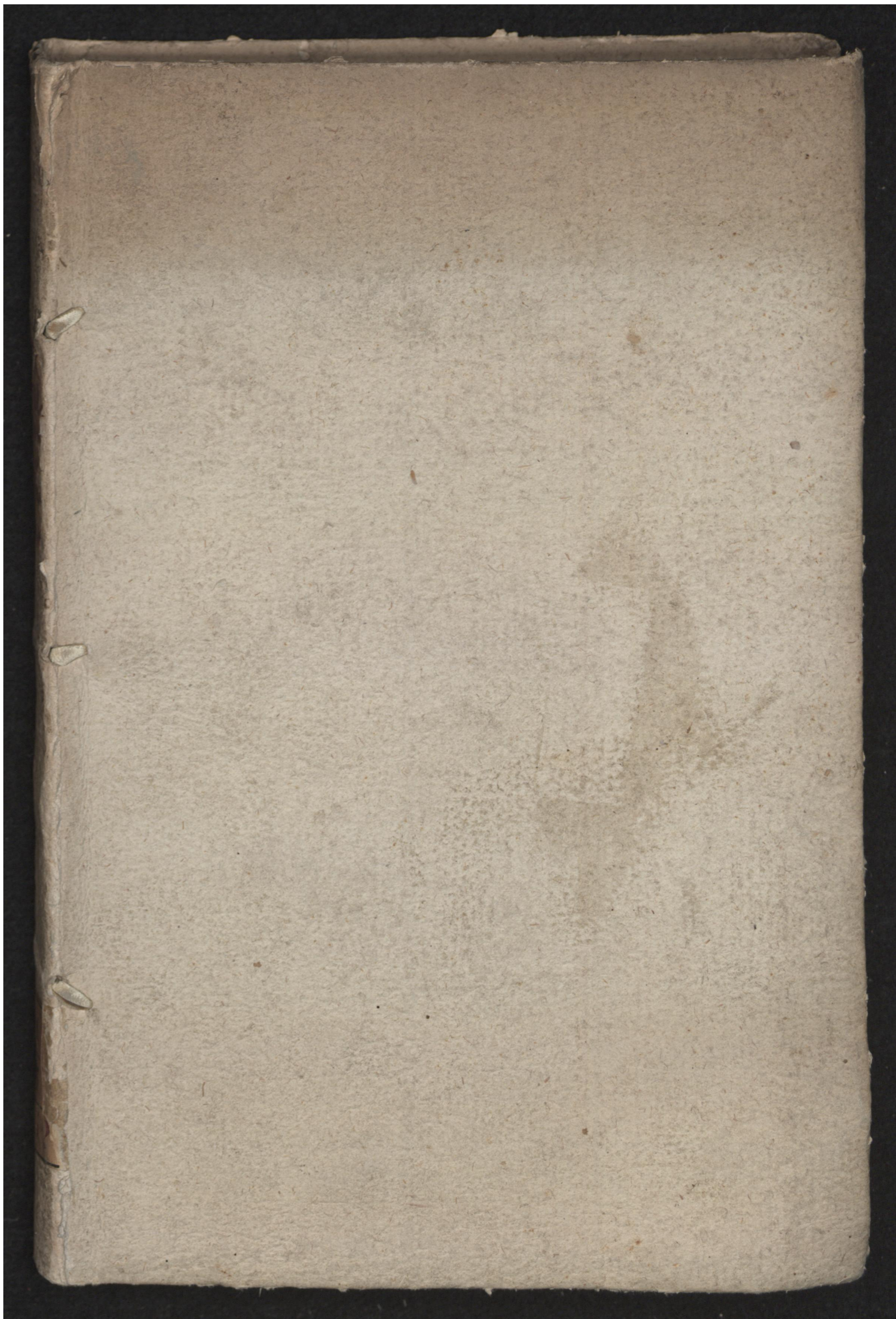

PHIL
DE
ANIM
1
7

4°

XIV

PHIL. de Anim.

G.l. cum

CAMER.

ed. BERSM.

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑ-
ΤΟΥ ΦΙΛΗ ΣΤΙΧΟΙ ΙΑΜ-
ΒΙΚΟΙ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ,

μετὰ προσθήκης Ἰωαχείμου τοῦ Καμε-
ραριάδου.

PHILE SAPIENTISSIMI
VERSVS IAMBICI, DE
Animalium proprietate,

CVM AVCTARIO IOACHIMI
CAMERARII.

EXPOSITA NVNC PRIMVM
EODEM METRO VERSVVM
Latinorum à

Gregorio Bersmano
Annæbergensi.

LIPSIAE

CVM PRIVILEGIO.

1575

24

ILLVSTRISSIMO POTENTISSIMOQ. PRINCIPI AC DOMINO, DOMINO AVGVSTO, SACRI ROMANI IMPER. ARCHIMARESCALO, ATQVE ELEctori, Duci Saxoniæ, Landgrauio Thuringiæ, Marchioni Misniæ, Burggrauio Magdeburgensi &c. Domino suo Clementissimo.

S. D.

VM IN VNIVERSA RERVM natura testimonia extant euidentia, & quasi vestigia presentiæ diuinæ expressa, vt cum sapientissimo poëta fatendum nobis sit,

Deum ire per omnes
Terrasq́, tractusq́, maris, celumq́, profundū:

tum verò in animalibus quàm ea sunt conspicua, quàm luce quod dicitur meridiana clariora? Nā vt de homine nihil in præsentia verborum faciam, quem à brutorum genere ratio distinxit, & huius interpres oratio: de eo duntaxat animantiū genere, quod cùm siue illius, siue huius, siue denique vtriusque vsura careret, ἄλογον græci nuncupa-

 runt,

runt, pauca quædam ſic poſtulante operis propoſiti inſtituto diſſeram. Atque horum contemplanti naturam, atque ad animum paullò accuratius reuocanti, non modò exempla ſuppetunt omnium officiorum, & imagines exhibentur, atq; adeò virtutũ effigies repræſentantur minimè ſimulatæ, minimè fucatæ, nõ vſu illarum quidem & exercitatione cõparatarũ, nec mentis iudicio acquiſitarum: ſed veræ atq; ſinceræ, à natura omniũ parente inſitarum: quib. tanquã regula & norma in conformandis moribus, atq; dirigendis vitæ actionibus, operibuſq; exigẽdis, rectè nobis vti ſit in promtu. Quis eſt enim tam demens, tamq; parum de ſe cogitans, qui cum beſtias aduertat, ſe, vitam, corpusq; tuentes, declinanteſq; ea quæ ſibi nocitura videntur, omniaq; quæ ſunt ad viuendum neceſſaria inquirentes & parantes, non excitetur ad conſimilem curam atque contentionem acquirendi ſibi ſuiſq; ea, quæ ad vitæ vſum pertinent, & quacunque ope poſſit, propulſandi omnem vim atque iniuriam à ſuo eorumq; quos genuit corpore, capite, atq; vita? Quis eſt ingenio tam ignauo, animoque inerte, pigro, ac ſegni, qui
cum

cum formicarum intuetur industriam, aut apum perpendit solertiam, non ad obeunda vitæ exacuatur munia, atque ad suscipiendas laborum molestias, difficultatesque exhauriendas extimuletur? Quis subditorum nõ excitatur ad colendum obsequio ac prosequendum reuerentia magistratum, cum apum considerat erga regem ipsarum obseruantiam, & obœdientiã admirandã, quam & amissum indagando, odoratuque sagaci persequendo testatam faciunt, & gestando infirmum, cum scilicet annis marcet, atque ad volandum minus est idoneus, attendentibus declarant? Quis principum, clementiæ ac lenitatis non admonetur, cum illum ipsum Regem aculeo armatum esse conspicatur, sed hoc minimè vti illum quidem ad offendendos lædendosque subiectos, animaduertit? Quæ ciuitas ad pacem atq; concordiam, qua sublata leges & iudicia esse nõ possunt, quaq; non modo ij quibus sensum natura dedit, sed etiam tecta atque agri lætari atque exultare videntur, non instigatur, cum formicarũ considerat Rempub. in tanta ciuium multitudine, pace mirifica consentientem, atque concordia incredibili sta-

 bilitam,

bilitam, ſuffultamque amore & beneuolentia? Diſciplinam domeſticam curamq; rei familiaris, commendat nobis galli gallinacei vigilantia, ac pro vxoribus ſuis ſolicitudo admirabilis: pietatem erga parentes ciconia nos docet, alens ſuos, fouens, atque ſuſtentans. Fidem, amicitiam, & gratitudinem nobis inſinuat canum erga heros fidelitas: humanitatem ac liberalitatem, oſſifragæ in pullos aquilæ benignitas ac beneficẽtia: iuſticiam, apum moderatio, quæ ex floribus illud quidem quod dulce eſt delibant atq; depaſcuntur, ſed nullum fructib. ipſis damnum dant. Fortitudinis exemplum eſt, non modò leonis animus inuictus, ſed reguli quoque inter auiculas minimi cum aquila pugna, deq; imperio certamen: temperantiæ, genus beluarum vniuerſum, neq; plus cibi capientium, quàm corporis requirit ſuſtentatio, neq; ſomno præter naturæ neceſſitatem indulgentium. Maritos caſtitatem docent columbæ ac turtures, ius matrimonij ſingulari colentes religione ac fide, adeò prorſus, vt nec mas nec femina alienum attingãt cubile, aut morte diuulſam coniugij ſocietatem nuptijs inſtaurent iteratis. Quid

cornices

cornices memorem, quæ mortuo marito, non vno atque altero anno, ſed nouem hominum ætatibus viduæ perſeuerare narrantur? In elephantis tanta perhibetur eſſe caſtitas, vt quam ſemel coitu impleuerint, eam contrectare iterum abhorreant. Deniq; nulla eſt magnarum verarumq́; virtutum, cuius ideam in brutis non minus atque in ratione præditis natura nobis conſpiciendam exhibuerit: id quod à Plutarcho cōfirmatur libello differente περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι. Verum enimuero eſt & aliud quoddam virtutum genus, quæ quod ſuapte ingenerantur natura, appellantur non voluntariæ: in quibus ingenij apparet quædam præſtantia, artesq; continentur & ſcientiæ. Atque à beſtijs multa artium genera homines didiciſſe, non illarum duntaxat, quæ mechanicæ vulgò nuncupantur, ſed & ceterarum, quæ & ſunt & appellantur ingenuæ, tametſi non eſt obſcurum: tamē vt hoc magis fiat planum ad eos, quibus dictum videri poterat mirabilius, exemplis aliquot rem declarabo, non alienis illis quidem ab argumenti huius propoſito. Et vt de arte Medica primum aliquid commemorem, artium omnium ſecundū

diuinum Hippocratem præclariſſima, iam hoc ratum eſt, certum, & indubitatum, teſte locuplete experientia, in multis medendi partibus, animantes hominibus extitiſſe magiſtros, monſtratis herbis, quæ generi humano vſui eſſent, atque ad medicandum ſalutares. Dictamnum enim herbam extrahēdis ſagittis idoneam cerui indicauere, quam & in Creta inſula capras ſilueſtres telo percuſſas quærere, ad eijciendum è corpore ſpicula, Ariſtoteles memoriæ prodidit. Rutæ aduerſus venena efficacitatem, muſtela oſtendit, quæ dimicatura cum ſerpentibus eam comedit, quod his odorem illius eſſe infeſtum non ignoret: Chelidoniæ vſum medendis oculis accommodatum hirundines primum prodiderunt, quæ nomen illi fecere afflictis pullorum oculis ea medētes. Marathri virtutem ab anguibus homines accepiſſe exiſtimatur, cum viderent ſerpētes hiberna latebra viſu obſcurato ſeſe herbæ huic affricare, atque eadem oculos inungere, ac refouere. Enematis vſum ab Ibi ad Medicos perueniſſe creditur, roſtri aduncitate per eam partem ſe perluente, qua reddi ciborū onera maximè ſalubre eſt. Prolixior ſum

his

his recenſendis, quàm aut neceſsitas poſtulare, aut ferre videtur opportunitas. Venio igitur ad alias quoq; artes, quarum riuulos à brutis nos hauſiſſe ſapientibus perſuaſum eſt. Quid quæſo araneis eſt contemtius, quid humano generi magis exoſum? Et conſtat ab his non modò texendi ſolertiam, qua nõ minus inſecta illa, atque lanificij præſes Minerua valere cõſpiciuntur: verumetiam geometriam, artium harum profeſſores didiciſſe. Nam & centrum ſeruant, idq; velut circino circumducunt, & circumſcriptionẽ (περιφέρειαν hanc græci vocãt) exactè ſciunt: neq; Euclide egent geometricis rationibus erudito. Medium autem illud punctum occupantes, muſcis inſidias ſtruunt, vnde & aucupes, & venatores idem de auibus atque feris experiri cœperunt. Neque verò texendi ſolummodo rationem norunt, ſed & ſarciendi præcellunt artificio. Si quid enim ex opere illorum ſubtili inprimis & admirabili ruptum appareat, id reſarciendo illico inſtaurant, integrumq; præſtant. Mitto nũc diuinandi ſcientiam, quam brutis acceptã, ſummi viri referunt: mitto alias artes, vitæ humanæ vtiles ac neceſſarias ab iiſdem ini-

tiò repertas, atque ab hominibus deinceps excultas, ne dicendi promtitudo legentibus afferat fastidium. Iam hoc exploratum est, nõ modò philosophos,(philosophos autem dico,non eos duntaxat, qui in scholis hac appellatione veniunt: Sed & antiquissimũ secundum Ciceronem è doctis genus poëtas) non hos igitur modò cognitum habemus, cum ad virtutum disciplinam homines exhortantur, animalium vti exemplis: verum etiam sacras literas, tanquam vitæ ac morũ regulas normamq́;, vel serpentum nobis proponere prudentiam, vel columbarum insinuare simplicitatem: vel ouium subijcere mansuetudinem: vel leonis ad animum nobis reuocare fortitudinem atq; constantiam. Quid, quod in Ecclesia multa officia ac functiones mutorum animalium comparatione repræsentantur? Sic boum mentione apud Iohannem Euangelistam, si Augustino credimus, dispensantes sacram scripturam Prophetæ & Apostoli indicantur, eò quod instar boum arando excolant animas nostras, inq́; ijs doctrinam verbi diuini disseminent: qua sanè sententia D. Paulus, & in Prouerbijs sapientiss. Iudęorũ rex Solomon,

vetant,

vetant obligari os boui trituranti: Sic in ſacris literis doctores atq; pręcones Euangelij, paſſim canes nuncupantur: & Eccleſia alicubi columbæ nomine denotatur. Atque tot extantibus teſtimonijs cum ſanctorum bibliorum, tum aſtipulantis cōmunis experientiæ, quid eſt quod dubitetur, verum eſſe id, quod initiò probare intendimus, propoſitas eſſe in animalibus virtutum imagines, & exempla. Cuiuſmodi præter συμπάθειαν & ἀπάθειαν, id eſt, admirandam vel coniunctionē atq; concordiam animaliū, vel eorūdē inter ſe diſcordiā atq; diſcrepantiam, permulta ab autore noſtro ſubijciuntur hoc libello: quem ipſe Michaëli Imperatori Conſtantinopolitano nuncupauit, ſiue Oppiani imitatione, qui ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ ſua Antonino dicauerat: ſiue potius Aeliani, qui eodem argumento ſub Antonino Pio volumen ediderat. Atq; de autore ipſo, præter Philæ nomen, nihil compertum habemus, neq; præter hunc libellum verſuum Iambicorum, ad nos operum illius peruenit quippiam. Cuius conſeruationem Arſenio Monembaſiæ Archiepiſcopo debemus, qui vnicū eius quod extabat exemplar, protritū iam

atque

atq; diſſutum, collegit atq; conſarcinauit, primuſque in lucem edidit nuncupatum Carolo V. Romanor. Imperat. Auguſtiſſimo. Eum libellum cũ à Iohanne Oporino, Viro de vniuerſa literatura præclarè typis ſuis merito, ante aliquot annos conuertendũ accepiſſet præceptor meus Ioachimus Camerarius, memoriæ reuerendæ, neque ipſe in iſta ætatis ingraueſcentis, atque valetudinis indies affligentis ipſum infirmitate, (cum ſatis morbi eſſet in ipſa ſenectute) labori huic obeundo eſſet amplius, immò occupationib. impediretur ſtudiorum grauiorum, atq; tractatione negotiorum Academiæ huius inſuauium, cui ſtudium curæ atque diligentiæ ſuæ annis nauauit triginta tribus: factum eſt vt labor expoſitionis iſtius tandem ad me deuolueretur, quem & de præceptoris vnicè mihi colendi iuſſu ſuſcepi non inuitus, & cum tanti viri iudicio fructuoſum exiſtimaretur, ꝙ in opere iſto verſibus latinis reddendo ſumeretur operæ, vel eorũ cauſſa, quorũ fortaſſe intereſſet extare libellum hunc græcolatinum, facilius mihi perſuaderi paſſus ſum, vt onus iſtud humeris meis minimè factum ſubirem. Accidit

autem

autem fato quodam, vt irrecuperabili studiorum liberalium iactura, Magnus ille Ioachimus è vita excederet prius, quàm huius meæ operæ Aristarchum agere posset, cum ipsius censura atque iudicio præcipuè mihi opus esset, in eiusmodi præsertim conatu, qui nõ cariturus esset aliquorum aculeis ac repræhensione. Quod cum aliter ceciderit atque ego putaram, ἀναστηλέον τοῦτο δηλαδὴ εἰς τὸν θεὸν, qui singulare illud non Germaniæ tantùm sed totius Europæ ornamentum terris diutius superesse noluit, atque ex hac miseriarum & ærumnarum valle ad se in cœlestem Academiam euocauit: neque de viri feliciter & sanctè defuncti obitu, aliquid querelarum vsurpandum est amplius, lamentatione & mortuo ipsi minimè grata, & nobis acerba, & mihi inprimis luctuosa. Etsi enim, vt Oratij versibus huc accommodatis vtar, Multis ille bonis flebilis occidit: tamen Nulli flebilior, quàm mihi: id quod sentire magis mihi libet, atque indies experiri in promtu est, quàm de dolore meo aliquid verborum facere attinet: his præsertim temporibus atque moribus, quibus non modò sapere existimantur, qui secundum poëtam

in

in tacito gaudent ſinu, ſed etiam qui luctus
ſui teſtes habent quàm paucisſimos. Vt au-
tem reuocetur inde oratio, quò recordatio-
ne mortis viri incomparabilis, prȩter opinio
nem meam delapſa eſt: excelſitatem tuam,
Pr. Elector clementisſime, ac ſtudiorum li-
beralium, inprimis verò pietatis religioſæ
fautor, & propugnator præcipue potentiſſi-
meq́; , quanta maxima poſſum ac debeo re-
uerentiæ ſubiectione imploro: te libello
huic, quem correctore ſuo atq; cenſore, de-
ceſſione Ioachimi orbatum eſſe diximus, pa-
tronum ſubmiſſè atq; enixè inuoco, vt hu-
ius clementiſſ. fauore protegatur aduerſus
maleuolentiæ atque calumniæ obtrectatio-
nem. Quod vt facerem audactius, non mo-
dò incredibilis clementiæ tuæ erga μουσῶν θε-
ράποντας καὶ ἀγγέλους (vt cum Theognide lo-
quar) munificentia, atq; in me ſcholæ ſuæ
illuſtris, ac clementiſſ. beneficij alumnum
liberalitas, ac beneficentia ſingularis cohor-
tata eſt: ſed etiam monuit, atque adeò cun-
ctantē impulit is, quem honoris cauſſa no-
mino, Ioachimus, cum me huius conuerſio-
nis muneri ſubſtitueret. Quia enim non
ignorabat excelſitatem tuam, cùm omnis li
beralis

beralis doctrinæ atque cognitionis ſtudio teneri: tum eius inprimis philoſophiæ, quæ de naturæ eſt obſcuritate, ad quam pertinent quæ hoc libello de animalium diſſeruntur proprietate: propterea auctor mihi erat, vt opuſculum hoc à me perfectum abſolutumq́ue, clementiſſ. excelſitati tuæ peculiariter nuncupatum mitterem, permiſſa, ſicut par erat, clementiæ ipſius, omni & admonendi & corrigendi poteſtate. Quod illius conſilium, & compellationis meæ confidentiam vt illuſtriſſ. excelſitas tua in bonam accipiat partem, & clementiæ ſuæ ſententia comprobet, ſubiectiſſima reuerentia maiorẽ in modum etiam atque etiam peto atque oro: cui & ſtudium huic impenſum operæ probari, & nõ malè poſitum eſſe videri enixè cupio: & omne de eo iudicandi decernendiq́; ius ac poteſtatem concedo ac permitto. Precor autem æternum Deum, δωτῆρα ἐάων, vt illuſtriſſ. excelſ. tuam opibus, dignitate, autoritate, potentia, rebus omnibus ſemper florentem, cum illuſtriſſ. domo familiaq́; vniuerſa, ac Regij generis eximia pientiſſimaq́; coniuge, & inclyta tantiſq́; parentibus ſobole digniſſima, cunctiſq́; ditioni ſuæ ſubiectis

iectis, pro clementia inexhauſtæ bonitatis ſuæ, atq; immenſæ benignitatis fauore tueatur, protegat, conſeruet, ac ſpiritu ſuo ſancto Excelſ. tuæ mentem ac voluntatem moderetur, dirigat, ac gubernet ad laudem & gloriam ſanctiſſ. nominis ſui, & ſanctæ Eccleſiæ fructuoſum patrocinium, ac Reipub. commoda ac felicitatem, atque ſcholarum in his terris incrementum, per filium vnigenitum ſuum Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum, σωτῆρα καὶ φύλακα γένους ἀνθρωπίνου. Amen.

Illuſtriſſ. Excelſitati tuæ

Subiectiſſ. alumnus

Gregorius Berſmanus.

MICHAEL BARTH AN-næbergens. Philos. & Medic. Doctor & Professor publ. Lectori.

COLLEGERAT Græcos PHILES ceu flosculos
Ex Æliani Aristotelisq; siluulis,
Pererrat omne quas genus animantium:
Bersmanus hos miscens Latinis floribus,
Contexuit variam ex eis corollulam:
Sic virgo bella purpureis violas rosis
Alternat, & sertum suo capiti parat.
Tu cui librorum est elegantûm copia
Curæ, hac etiam, tibi consulo, corollula
Tuam nitentem Bibliothecam adaugeas.

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΦΙΛΗ ΣΤΙΧΟΙ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ἰδιότητος, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα κύριον Μιχαήλ.

Ἐχρῆν Ἀδὰμ μὲν τὸν γενάρχην τὸν μέγαν,
τοῦ δεσπότου τὴν ἐντολὴν δεδεγμένον,
τηρεῖν τε καθαρὰν τῆς ψυχῆς τὴν ἀξίαν,
καὶ θηρίων ἄρχοντα παντοίων μένειν.
ἐπεὶ φαγὼν δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως,
παρευθὺ τὴν γυμνὴν ἔγνω καθυβρίσας,
ἤμειψε καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἐξουσίας,
καὶ θῆρες αἰδοῦς ἀγνοήσαντες νόμους,
ὡς δυσμενῆ φεύγουσι τὸν πρὶν δεσπότην.
καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδακόντες τοῦ κράτους,
ῥήσσουσιν εἰς ἔσεργον εὐνοίας βρόχους,
καὶ ζῶσι λοιπὸν, ἐν ἐρήμοις γῆς τόποις.
ἐγὼ δέ σοι θήρατρον εὐνοίας πλέκων,
φυγάδας ἤνεγκα τούτους ἐξ ἐρημίας.
σέθεν γὰρ ἀνατέλλοντος ἡλίου δίκην,
ὡς εἶπε Δαυῒδ ζωγραφήσας τὴν κτίσιν,
εἰς μάνδραν ἐχρῆν συνδραμεῖν τούτους λόγων.
καὶ λίνα ῥυθμοῦ τεχνικῶς ὑφαρμόσας,
πολλῶν πετεινῶν οὐ παρέδραμον φύσεις.
καὶ πάντα βυθὸν ἐξερευνήσας λόγων,
συνέσχον ἰχθῦς τῇ πλοκῇ τῆς λέξεως.
ὡς ἂν ἔχοις καὶ ταῦτα, κἀκεῖνα βλέποις,

εἴης

SAPIENTISSIMI AC ERVDITISSIMI PHILE VERSVS DE Animalium proprietate, ad Imperat. Dn. Michaëlum.

SERVARE constanter DEI leges sacras,
Nostræ satorem, par erat, propaginis
ADAMVM, & integrum tueri animi decus,
In belluasq; ius sibi datum imperi.
Verum arboris postquam cibos vetitæ attigit,
Honore protinus excidit tali miser,
Nec retinuit speciem potestatis parem:
Feræq; neglectis pudoris legibus,
Fugiunt vt hostem, pristinum perosæ herum.
Frenoq; roboris prehenso mordicus,
Amata rumpunt caritatis vincula,
Nemorumq; pascunt abditis in saltibus.
Sed beneuolentiæ implicatas retibus,
Quæ nexui tibi, fugaces retraho.
Te nanq; solis instar in lucem edito,
Creationem Dauid vt pingens ait,
In septa cogi carminum has oportuit.
Numeriq; lina ego affabre texens tibi,
Varium volantium genus recensui,
Atq; omne doctrinæ profundum animo eruens,
Pisces locutionis egi in retia.
Ne cuius, Imperator ò, scientiæ

εἴης μαθών τ' ἀλλ' εὐτυχὴς αὐτοκράτορ.
ποῖος γὰρ ἄλλος προσφυὴς μᾶλλον φόρος
ἄνακτι, πατρὸς αὐσονάρχου φιλτάτῳ;
οὐ τὴν ὑπερφυῆ τε καὶ ξένην φύσιν,
καὶ τὸν γλυκασμὸν, καὶ τὸ πρὸς πάντα κράτος,
καὶ τὸν πλατυσμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν τρόπον,
ὀκνοῦσιν ὑμνεῖν οἱ κατ' ἄνθρωπον λόγοι.
νικᾷ γὰρ αὐτοὺς, κἂν παρὼν, φράζοι πλάτων,
αἰγυπτιὸς ὡς τοῖσι πλεθροῖς τὰς ἐμπίδας.
μᾶλλον δὲ κἂν ἓν εὑρεθῇ πάντων στόμα,
καὶ πρὸς λόγων ἅπασαν ἀρκέσῃ χάριν,
προσῆκον οὐδὲν, τῷ τεκόντι σε φράσει.
τῇ γὰρ σιωπῇ, τοῦτον ὑμνήσει πλέον.
εἰ μὴ θρασυνθὲν εἰς κενοὺς ᾄδοι κτύπους.
πλὴν εἴ τι καινὸν ἡ διήγησις φέρει,
τῆς γε φύσεως καὶ τούτου τῆς πολυτρόπου.
ἧς οἶδε σαφῶς τοὺς ἀποκρύφους λόγους,
ὁ καὶ προμηθῶς, καὶ σοφῶς πάντα κτίσας.
ὅσον γε μὴν ἔνεστι τοῖς λόγοις τέρας,
τῆς τῶν παλαιῶν τοῦτο γε φιλοτιμίας.
ἐξ ὧν περ εὑρὼν τὰς ἀφορμὰς τῶν λόγων,
τὸν εἱρμὸν ὠργάνωσα τῆς εὐρυθμίας.
ἕλλησι μὲν γὰρ τοῖς σοφοῖς, καὶ βαρβάροις,
ὡς δημιουργοῖς καὶ βραβεῦσι πλασμάτων,
οὐ φορτικὸν τὸ ψεῦδος, ἀλλ' ἀνεύθυνον.
ἡμῖν δὲ δεινὸν τοῖς τιμῶσι τὸν λόγον,

Esset laborandum tibi pænuria.
Nam rege quod rear tributum dignius
Oenotriæ incluto Imperatoris satu,
Cuiusq; naturæ decus præstabile,
Et suauitatis, et facultatis paris,
Et alacritatem mentis, et mores probos,
Humana languet prædicans facundia?
Quæ nec PLATO si præstò sit, memoret satis,
Potiora quauis eloquentia, suis
Ceu vultur alis antecellit culicibus.
Nec omnium vnum si sit os mortalium,
Omniq; verborum lepore præditum,
Genitore quidpiam tuo dignum accinet,
Quem prædicabit amplius silentio:
Nisi aliquem inanis efferat fiducia.
Quod si quid hæc habet noui narratio,
Naturæ id acceptum feras fac dædalæ.
Cuius recessus scit probè reconditos,
Qui prouidè et sapienter omnia condidit.
At quidquid his prodigij inest sermonibus,
Id scilicet veterum ambitio nobis parit,
Hos vnde concinnaui ego modos versuum.
Haud Græciæ sapientibus, nec barbaris
Quos fabula autores habet, quosq; arbitros,
Obnoxium est culpæ loqui mendacium.
Sed non idem nobis licet reuerentibus

ὅς ἐστι φῶς, ἄνωθεν ὠθοῦν τὸ σκότος.

Περὶ ἀετῶν.

Τοὺς ἀετοὺς, κράτιστε, τοὺς ὑψιδρόμους,
πωτοῦ θεωρῶν ἀκριβῶς ὑπερτέρους,
τέθηπα τὸν κτίσαντα τὴν τούτων φύσιν.
ἐχρῆν γὰρ αὐτοὺς ὡς κρατίστους ὀρνίθων,
παθῶν ἐπαχθῶν εὑρεθῆναι κρείττονας.
πλὴν ὀξυδερκής ἐστιν ὁ πτηνοκράτωρ,
καὶ μέχρι σητὸς, ἐκ νεφῶν πάντα βλέπει.
τούτου δὲ καὶ τὸν ῥοῖζον ἀκούσας δράκων,
ἔπληξέ τε παραχρῆμα, καὶ συνεστάλη,
καὶ τοὺς μυχοὺς ὑπῆλθε τοὺς ἀποκρύφους,
μὴ θᾶττον αὐτὸν συλλαβὼν διασπάσῃ.
θηρᾷ δὲ καὶ τὸν χῆνα, καὶ τὴν δορκάδα,
καὶ τὸν λαγωὸν, καὶ τὸ τῶν ταύρων γένος.
ὃς τοὺς νεοττοὺς ὄντας ἀπτῆνας τέως,
ἐπὶ ξένην βάσανον ὡς νόθους ἄγων,
ποιεῖ δικαστὴν πρακτικὸν τὸν φωσφόρον.
ὁ μὲν γὰρ αὐτοῦ ταῖς βολαῖς ἀντιβλέπων,
τῶν φιλτάτων τίς ἐστι, καὶ τῶν ἐκκρίτων,
ὀφθείς γε καθαρὸς δυσγενοῦς ὑποψίας.
ὁ δ᾽ αὖ πρὸς αὐτὸν σκαρδαμύξας, εὐθέως
ἀλλοτρίου τόκος τ᾽ εὑρέθη σπέρματος,
καὶ τῆς καλιᾶς δυστυχῶς ἀπεκρίθη.
εἶναι δέ που λέγει τις, ἀετοῦ γένος,

κρεῶν

Orationem, quæ est fugans tenebras iubar.

De Aquilis.

Aquilas videns, ò Imperator, altius
Volucribus, per aëra immensum vehi,
Demiror harum fabricatorem Deum,
Fortißimam inter qui volantes alitem
Molestijs exemit, ipsam humo efferens.
Nil illius oculorum acutius acie,
Tineam procul videntis vsque nubibus.
Clangore cuius illico audito Draco
Horrescit, atq; percitus formidine
Subit latebrarum specus absconditos,
Rapacibus ne præda fiat vnguibus.
Hæc anseres, hæc capreas venatur, et
Leporem vagum, validumq; taurorum genus.
Pullosq; plumarum carentes tegmine,
Velut nothos examen ad ducens nouum,
Solis fidem explorat probatam iudicis,
Iubarq; mandat lumine aduerso pati.
Quod sustinens acie irretorta, carior
Est ante cunctos, criminis ceu nescius.
Conniuet at qui lumine refugo, nothamq;
Se prodit ipsius degenere prolem metu,
Nidoq; protinus relegatur miser.
Sed esse quoddam aquilæ ferunt genus, cibo

κρεῶν ἄφεστος, καὶ σιτουμένον χλόης.
θήρας γε μὴν ἐκεῖνος ὁ κρεωβόρος,
ὅλως ἂν οὐκ ἅψαιτο τῆς ἀλλοτρίας.
ἐν ἄσθματι γὰρ φυσικῆς ἔθεν δυσοδμίας,
τὰ τῆς τροφῆς λείψανα τηρῶν ὡς λέων,
παντὸς πέλει νοσοῦ δυσμενὲς εἴργει θράσος,
ὡς ἂν ἐπ᾽ αὐτὰ δυστυχῶν ὑποστρέφοι.
πτερὸν γὰρ πᾶν ἔφθειρεν ἡ τούτου πτέρυξ,
ἂν ὁ πτερωτὴς τῶν βελῶν τοῦ τοξότου,
λαθοῦσαν αὐτὴν εἰς φαρέτραν ἐμβάλῃ.
τούτου σὺ βασιλεῦ τὸν πολὺν ζώοις βίον,
ἀεὶ νεουργῶν, καὶ κραινῶν τὴν φύσιν.

Περὶ Γυπῶν.

Γὺψ ὁ πτερωτὸς, καὶ πολὺς, καὶ τετράπους
ὄνυχας ὀξεῖς τῶν ποδῶν ὑπεκφύει.
καὶ πορφυροῦς μὲν ἐστὶ τοῖς ἐμπροσθίοις,
τὰ δ᾽ ἄλλα λευκὸς, τὴν γε μὴν δέῤῥιν μέλας.
καὶ πῦρ χέων ἄντικρυς ἐκ τῶν ὀμμάτων.
ἐκ τήν τε κεφαλήν γε, βασιλεῦ, καὶ τὸ στόμα,
κἂν μακρόθεν βλέπῃ τις, αἰετὸς λέγει.
πλὴν μαντικὴν ἔχουσιν οἱ γύπες φύσιν.
καὶ γὰρ συνεκδημοῦσι τοῖς μαχουμένοις,
τῶν σωμάτων ἐλπίδι πεζουμένων τότε.
μεμηνάσι γὰρ τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων,
ὡς ὀξυπεῖναι, καὶ σπαράττειν, καὶ βλάκες,

Quod carnium abstinens, oleribus victitat:
Cum carniuora, non carne contrectet alium
Pastum: futuræ quæ timens pænuriæ,
Anhelitus graueolentia sui, vt leo,
Seruans adesi portionem edulij,
Tuetur infesto volucrum ab agmine,
Quod repetat ipsa post laborans inedia.
Non huius alarum ferunt commercium,
Pennæ volantum ceterarum, repositæ
Grauida sagittis in pharetra, clam viro.
Illius vt viuendo secula exigas,
Annisq́ viribusq́ Rex, precor, integer.

De Vulturibus.

Alatus est, præaltus, atq quadrupes
Vultur, pedumq́ armatus vnguibus feris.
Aduersa cuius purpura est vestita pars,
Postica niue, pellis nigrore tingitur,
Ignemq́ binæ luminum fundunt faces.
Cuius caput et os si quis eminus videt,
Aquila est ait, falsus dolosa imagine.
Sed quis futuri præscios ipsos neget?
Quod expeditos prosequuntur milites,
Præsensione stragis, atq corporum
Adducti inexpleta necatorum fame,
Cohors famelica, laniatrix, futilis,

οἱ τῷ μύρῳ θνήσκουσι κανθάρων δίκην.
θῆλυς δὲ πᾶς γὺψ, καὶ σπορᾶς ἄνευ κύει.
χαίνων γὰρ ἀντίπρωρος ὕψους πρὸς νότον,
συλλαμβάνει τὸ πνεῦμα, καὶ τρίτου χρόνου,
στρουθοὺς πτερωτοὺς ἄρ᾽ ἀπὸ μήτρας ἐξάγει.
οἱ ζῶσιν εὐθὺς ἐξ ὀνύχων ἁρπάγων,
πνίγους καλιῶν εὑρεθέντες κρείττονες.
τοὐναντίον δέ φασι τοὺς αἰγυπίους
τίκτοντας ὠὰ τῇ σπορᾷ τῶν ἀρρένων,
εἰς τὰς καλιὰς τοὺς νεοττοὺς ἐκγλύφειν,
ἀγαθῆς τε ῥώμης καὶ πτερῶν ἀλλοτρίους.
εἶναι δὲ καὶ τοὺς μέλανας ὡς αἰγυπτίους.

Περὶ τῆς μεγάλης στρουθοῦ.

Στρουθὸν δέ φασι τὴν μεγάλην οἱ Φρύγες
οὖσαν πτερωτὴν, τοῖς ποσὶ χρῆσθαι πλέον.
ὤκιστα γὰρ θέουσαν εἰς ἄρσιν μέσην
κολποῦν ἑαυτῆς τὰ πτερὰ πρὸς τὸν δρόμον,
ὡς λαῖφος οἰδοῦν ἐκ πνοῆς πλησιστίου.
ὠῶν δὲ συχνῶν εὑρεθεῖσαν ἐργάτιν,
τὰ μὴ καθαρά γε τῆς γονῆς ἀποκρίνειν.
ὅσους γὰρ ἐξέλεψεν ἡ ζέσις τόκους,
ἐν τοῖς ἀπορρεύσασι κυλίνδροις τρέφειν.
καὶ τὴν διωκτὴν γειτνιέντων ἀθρόον,
ῥιπτεῖν κατ᾽ αὐτὴν τοὺς ὀπισθίους λίθους.
τοῖς ἐκλιναγμοῖς τῶν ποδῶν τοῖς εὐστόχοις.

Unguenta nec pati valens, ceu canthari.
Non masculos hoc fert genus, sed feminas,
Quas Auster implet, influens hiantibus:
Cuius recepto spiritu, pòst tertio
Dant vere partus, semine absq; comparis.
Qui septa nidi non ferentes, illico
Victum rapina comparant ex vnguium.
Sed non idem hoc vsuuenire Ægypijs
Existimatur, oua qui maris satu
Dant: de quibus nec viribus, nec tegmine
Pares prioribus educantur vultures,
Nigro colore, Nili vti gens accola.

De magna Struthione.

Pennigera cum sit, vtitur magis tamen
Magna pedibus Struthio, Phryges quod asserunt.
Urgensq; iter cursu, leuatas explicat
Alas, vt has implens Notus ceu carbasa,
Ipsam secundo prouehat spiramine.
Cumq; oua pariat copiosa, segregat
Quæ fœtibus parum statuit idonea.
Exclusit at quæ vi calor genitabili,
Hæc defluente nutrit in testa fouens.
Quod si quis insectetur ipsam cominus,
Hunc impetens lapidum repellit verbere,
Iaculationibus pedum non irritis.

Hæc

καὶ τὴν καλιὰν τοῖς ποσὶν διαγλύφειν
εἰς ἀνέχουσαν ψάμμον ἐν τῷ δαπέδῳ.
ἧς καὶ τὰ νεῦρ᾽ ἐστὶ, βασιλεῦ, καὶ τὸ στέαρ,
πολλῶν ὀδυνῶν εὑρεθῆναι φάρμακα.
ταύτην δ᾽ ἔτ᾽ ἀνατεμών τις εὑρήσει λίθους,
οἳ τοὺς πόνους θραύουσι τῆς ὀφθαλμίας.

Περὶ Ἐρωδιῶν.

Ἐρωδιοὺς νῆσός τις ἑλληνὶς τρέφει,
οἳ τὴν ἑαυτῶν εὐγενίζοντες φύσιν,
ὅσους μὲν οἶδ᾽ ἂν ἴδωσι δεῦρο βαρβάρους,
μισοῦσι καὶ φεύγουσιν ὡς πλέον γένος.
ὅταν δέ γε κατάρῃ τις ἐκ τῆς ἀτθίδος,
εἰσὶ προσηνεῖς, καὶ φιλέλληνες πάλιν.
εὐθὺς γὰρ αὐτῷ προσδραμόντες ἀθρόοι,
τείνουσι τὰς πτέρυγας, ὡς χεῖρας φίλοι.
κἂν ἔτος αὐτοῖς ὡς ἔθας προσεγγίσῃ,
στέργουσιν ἐπαφὴν εὐμενοῦς ἀλλοτρίου.
οὕτω πτερωτοὶ τοῦ φιλεῖν διδασκάλους
τοῖς ἀπτέροις δίδωσιν ἡ νῆσος ξένοις.

Περὶ κόρακος.

Διψῆν δέ τοι τὸν κόρακα φασὶν ἐκτόπως,
θέρους ἐν ἀκμῇ δυστυχῶς πεφευγμένον,
ὡς καὶ τραγῳδεῖν ἐξ ἀνάγκης τὸν πόνον.
καὶ μανικὴν τὸ φθέγμα πολλάκις γ᾽ ἔχειν.

πλὴν

Hæc eminentem ſuper arenam conſtruit
Nidum, pedibus affabre formans in ſolo.
Eiusq; nerui, Rex, adepsq; plurimos
Leuant dolores vtili medicamine:
Oculisq; tollunt ægritudinem, cauo
In ventre diſſectæ reperti calculi.

De Ardeis.

Eſt Græciæ inſula, quæ ſuas fert Ardeas,
Generoſum et inclytum genus, quod res docet.
Quos nanq; natione barbaros vident,
Fugiunt peroſos, ceu volantes ceteras.
Sin Græcus iſtic applicet ratem aduena,
Comes huic præbent ſe, huic amabiles,
Gratantis obuiam agminis factæ choro.
Alasq; pandunt, velut amici dexteras.
Qui ſi propius, vt notus, illis applicet,
Amant peregrini manum non maleuoli.
Sic beneuolentiæ magiſtros alites,
Implumibus dat inſula iſthæc aduenis.

De Coruo.

Sæua laborantem ſiti coruum ferunt
Æſtate torreri furente impenſius,
Tragicis laborem prodat hunc vt queſtibus.
Illi os futuri exiſtimatur præſcium.

Sed

πλὴν τοῦτο πιστὸν, ὡς μελαίνει τὰς τρίχας,
τὸ κόρακος ὠὸν συντεθὲν τῇ μυρσίνῃ.
χρὴ μήν γε βασιλεῦ, τὸν δολοῦντα τὴν κόμην,
μύσαντα τῷ στόματι τότε συνέχειν στέαρ,
μὴ καὶ τὸ λευκὸν τῶν ὀδόντων αὐτίκα
τραπὲν μελανθῇ, τῆς βαφῆς προηγμένης.
κόραξ δὲ κακῶς τοὺς κακοὺς τόκους τρέφων,
οὓς αὐτὸς ἐξέλεψε τοῦ γένους χάριν.
ὅταν ἐπιστῇ καὶ βραχὺς πείνης χρόνος,
βορὰν ἑαυτὸν ταῖς γοναῖς ἀντεισφέρει.

Περὶ Πελαργῶν.

Ἀλλ' οἱ πελαργοὶ τοὺς ἑαυτῶν φιλτάτους
ἐν ἀφθόνοις τρέφουσι ταῖς χορηγίαις.
καθὼς ἐρωδιοί τε, πελεκᾶνες θ' ἅμα.
οἱ φίλτατοι δὲ τοὺς γονεῖς μετὰ χρόνον
ἀντιτρέφουσιν αὖθις, ὡς εὐεργέτας.
τροφὴν δὲ τὴν ἐχθὲς, ἀνεμοῦσι τήμερον,
πρόσφατον οὐκ ἔχοντες, εἰ τύχοι, τρύφος.
καὶ δευτέραν τράπεζαν ἐξερασμάτων,
ἡ φύσις αὐτοῖς ἐξ ἀνάγκης ἀρτύει.

Περὶ Ταῶνος.

Πτεροῖς ὁ ταὼς γαυριῶν πολυχρόοις,
λοξῶς ἀνακλᾷ, καὶ σοβεῖ τὸν αὐχένα,
καὶ τοὺς θεατὰς ἐκφοβῶν ἀκινδύνως,

κλυπεῖ

Sed hoc fide dignum, quod oua eius pilos
Permiſta myrto denigrant. At qui ſuas
Adulterat tali comas medicamine,
Adipem ore contineat oportet, ne ſimul
Nigreſcat album dentium cum crinibus,
Infectione hac contrahens nigredinem.
Securus idem amoris erga liberos
Quos edidit propaginis ſpem, nequiter
Hos paſcit: at famelicis, ieiunio
Vrgente, comedendum exhibet ſe annis grauis.

De Ciconijs.

Verùm Ciconiæ, ſimiliter vt Ardeæ
Ac Pellecani, quos habent cariſſimos
Pullos, opipara nutriunt alimonia.
Sed hi viciſſim beneficos alunt ſuos,
Parentibus gratam rependentes vicem.
At deſtituti copia victus noui
Reuomunt, quod aluus pridie ingeſſit vorans:
Menſamq́, re poſcente, natura alteram
Ipſis vomitionum hanc parat de reliquijs.

De Pauone.

Colore pennarum ſuperbiens auis
Iunonis, inflexam rotans ceruicem agit,
Metuq́, ſpectantes inani territat:

Alis

κλυπεῖ μεταξὺ τοῖς πτεροῖς, ὡς ἔνοπλος,
ὅτε κρεμαστὸν γωρυτὸν στρέφων τρέχει.
κἀναπάλιν αὐτοῦ ἐστιῶν ἐκ τῆς θέας,
πτέρωσιν αὐτοῦ τὴν κατόπιν ὑπανιστάνει.
τὴν σφαιροποιῶν, καὶ σοφῶς ἐπικλίνων,
ἀκμὴν θερινῆς φλεγμονῆς ἀποστέγει.
καὶ πνεῦμα λεπτὸν τοῖς πτεροῖς διαρρέον,
ἀναψύχει τὸν ὄρνιν ἐξοπισθίου.
ἀλλ' ὦ σὺ βασιλεῦ, μὴ παρέλθῃς τὴν θέαν,
λειμὼν γάρ ἐστιν ἡ γραφὴ τῶν ἀνθέων,
χρυσὸς δὲ λεπτὸς ἐγχεθεὶς τῇ πορφύρᾳ,
σμάραγδον ἁγνὸν ἐμφυτεύει τῇ κράσει,
καὶ σύνθετον φῶς, καὶ πτερωτὴν αἰθρίαν,
ἀκτῖσι φυσικαῖς μειδιῶσαν σύν τισι.
τοῖς δὲ πτεροῖσι καί τινας ἀθρήσεις τύπους,
εἰς ὀμμάτων μίμησιν ἐκπεπλασμένων.
οἷς κλέπτεται τὸ χρῶμα τῆς ποικιλίας.
κοινοῦν ἑαυτὸ πρὸς λαβὰς ἰνδαλμάτων.
συστέλλεται δὲ καὶ κατασπᾷ τὸν τῦφον,
ὁρῶν δυσειδεῖς ἐκ ῥυτίδων τοὺς πόδας,
ταὼς ὁ θερμὸς ὄρνις, καὶ θρασὺς τέως.
αἰσθάνεται δὲ τῆς τιμῆς καὶ τῶν κρότων,
ὡς ἄν τις αὐτῷ προσφυῶς διαπλέκοι.
ἔτους δὲ συντίθησι τὴν ὥραν τρίτου,
τῇ καταμικρὸν τῶν πτερῶν καταστάσει.

Περὶ

Alis crepans, ceu miles armis horridus,
Aut qui pharetram concutit telis grauem.
Mox rursus ad spectaculum inuitans eos,
Postica pandit carbasa alarum erigens:
Quibus reflexis instar orbis callidè,
Pennis opacans semet, æstum reprimit.
Atque aura perflans tenuis, et spirabilis,
Corpus calore flagrans retro refrigerat.
Sed præter hoc ne, Rex, eas spectaculum,
Quod floridum coloribus pratum refert,
Aurumque perfusum liquore muricis,
Auroque viridis insitum gemmæ iubar.
Æthræque pennatam serenitatem agunt
Radij comantes proprij fulgoribus,
Typosque præ se luminum pennæ ferunt
Micantium, nutantiumque perpetim,
Quibus varietatis sibi asciscit decus,
Quod imaginum seruit prehensionibus.
At fortè rugis indecoros vbi pedes
Aspexit ales nobilis, superbiam
Ponit, stupore percitus, et audaciam,
Haud laudis applaudentium ipse nescius,
Opes quibus laudatus ostentat suas.
Sed ante non has prodit annum tertium,
Nec antè plumarum nitet coloribus.

Περὶ πελεκάντων.

Κόγχην δὲ πελεκὰν ἐμβαλὼν τοῖς ἐγκάτοις,
κἀναπάλιν αὐτὴν ἐξενεγκών, ὀστράκοις
τὸ σάρκιον βέβρωκε ληφθὲν εὐστόχως.
τοῦ γὰρ τόνου θλάσασα τὰς κλεῖς ἡ ζέσις,
ἔλυσεν ἃς ἔσφιγξεν ἡ κόγχη πτύχας.
ἐρωδιῷ δέ τε καθ' ἅπαντος ὀστρέου,
τοῦτ' ἔργον ἐστὶ, συντελοῦν εἰς τὸν βίον.

Περὶ κύκνου.

Κύκνος δὲ θανατῶν, ἐμμελεῖς φθόγγους πλέκει,
καὶ τῆς τελευτῆς δεξιοῦται τὸν χρόνον,
τοῦ ζῆν τὸ θνήσκειν ἀσφαλέστερον κρίνων.
ἀνίσταται γὰρ τῶν πτερῶν ἡ πυκνότης,
νευρῶν τάσιν γ' ἔντεχνον ἐκμιμουμένη.
καὶ πλῆκτρον εὐθὺς ὁ ζέφυρος ἐπιγίνεται.
αὐτοῦ δὲ φυσικῷ τοῦ τραχήλου βαρβίτῳ,
κινεῖ τὸν εἱρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνικὸς
πανηγυριστὴς εὑρεθεὶς τῆς ἐξόδου.
βακχεύεται δὲ ταῖς ἀπίστοις ἐλπίσι,
ποθῶν ἀτεχνῶς τὴν φθορὰν ἐπιτρέχειν.
ἄνθρωπε σὺ φιλόψυχε τὸν κύκνον βλέπων,
πρὸς τὴν τελευτὴν εἰ φρονεῖς, μὴ συγνάσῃς.

Περὶ Γεράνων.

Ὕς ἐστὶ

De Pelecanis.

Concham Platea viscerum immersam sinu
Reuomit, carunculamq; testis eximens,
Hinc esculenta ritè colligit sibi.
Nam claustra postquã fregit aluus percoquens,
Hiscunt plicæ, quas nexuit conchilium.
Quod idem Ardeæ præbere victum creditur,
Reiecit ore pondus vt testarum iners.

De Cygno.

Leto imminente Cygnus harmonicum melos
Nectit, supremum carmine excipiens diem,
Mortemq; vita tutiorem iudicans.
Erecta sursum nanq; pennarum seges
Neruos refert attemperatos callidè,
Quos Zephyrus impellens velut plectrum ferit.
At ipse colli multiformi barbito
Concinnat arte cantuum melodias,
Queis nænias sui celebrat funeris.
Bacchatur autem spe ferè non credula
Desideratæ mortis, horam sub necis.
Tu cûi nimis vitæ est amor cordi, videns
Cygnum, supremum desinas queri diem.

De Gruibus.

Τίς ἐστὶ τῶν γεράνων στρατιὰν ὃς ὁπλίσας
θεσμοῖσι φυσικοῖς, καὶ πτεροῖς ὀξυδρόμοις,
ἐπὶ τὰ κατ᾽ αἴγυπτον ἀπεξάγειν μέρη,
τὸ τοῦ κρύους φεύγουσαν εὐτέχνως βέλος;
ὃ κρύπτεται μὲν ὡς φαρέτρᾳ θρᾳκικῇ,
λυμαίνεται δὲ τὴν ὑπόπτερον φύσιν,
ὑπαιθρίοισι πνεύμασ᾽ ἐστομωμένον.
τίς ἕρμα ποιεῖ τῇσι γεράνοις τὰς λίθους,
ἃς ἐγκαθειργνῦσι τοῖς παρισθμίοις,
πρὸς τὰς ὑπὲρ γῆς ἐμβολὰς τῶν πνευμάτων;
δεδοίκασιν γὰρ ἐκ τροπῆς ἀταξίαν,
ὅταν ὁ ταρσὸς τῶν πτερῶν τοῖς ὀρνέοις
ἔρημον ἰχνῶν ἐκ τέμη παραγῶν τρίβον,
εἰς ὁρμαθὸν τρίστοιχον ὀξυγωνίου.
τίς αὖθις αὐτῶν ἐκδοθεῖσας τὰς λίθους,
ὅταν ὁ μακρὸς τοῦ πτεροῦ λήξη δρόμος,
ποίησε κριτικὰς τοῦ χρυσοῦ τοῖς ἐμπόροις;
ὅταν δὲ καθεύδωσι ῥάστωνης χάριν,
ποίου στρατηγοῦ τακτικοῦ γνοῦσαι νόμους,
εἴργουσι πᾶν ἔξωθεν εἰσπίπτον δέος,
σωτῆρσι πιστοῖς, καὶ σκοποῖς ἀνεσπέροις.
οὓς τίς πάλιν ἔπεισε παρ᾽ ἄλλοις λίθοις
ἀσκωλιάζειν εἰς ἀκάματόν γε στάσιν;

Περὶ Περδίκων.

λάγνον δὲ τὸ φιλόθηλυ περδίκων γένος.

τὰ γὰρ

Quis est, grues qui militaris agminis
Ritum docet, Memphitidisq́; ad vltimas,
Cursus per auras incitati remige,
Abducit oras, frigoris fuga horridi.
Quod Thracica telum velut reconditum
Pharetra, volucrem lædit, erumpens concita
Vi flaminum, intensum quibus fit acrius?
Quis verò easdem deuorati pondere
Lapidis, carinas ceu saburra degrauans,
Aduersus incursum Noti stabilit ferum?
Cuius repulsæ flatibus, suam timent
Aciem volantum dissipari, quòd viam
Vestigiorum non legat tritam sequens
Agmen, triquetri instar cum acutis angulis.
Quis cursibus longi peractis itineris,
Quos tum lapillos euomunt, hos indices
Auri dedit mercantibus, vires docens?
Ast vbi quietem ceteræ noctu trahunt,
Exercitus legem tenentes prouidi,
Arcent pericli quidquid imminet foris,
Circum excubantium fideli tegmine.
Quas alteri innixas pedi, quis altero
Jussit lapillum sustinere gnauiter?

De Perdicibus.

Libidinosum est, feminæq́; amans, genus

τὰ γὰρ τ' ἐν ᾠοῖς ὀργανούμενα βρέφη,
συγκλῶν ὁ τῇ στροφῇ πατὴρ τῶν ὀστράκων,
κτείνει πρὸ καιροῦ δυσμενῶς καὶ συγχέει.
αὐτήν τε φυσικὴν ὁ φθορεὺς λύει σχέσιν,
ὡς αὐτόθ' ἐπ' αὐτῆς εὐθυμῇ τῆς συζύγου,
τὰ μητέρων τυρβάσματ' ἐκ μέσου τιθείς.
πολλαὶ δὲ εἰσὶν φιλότεκνοι τῶν μητέρων,
αἳ τοὺς τόκους κλέπτουσι τοῦ γένους χάριν.
καὶ τῶν πτερῶν θάλπουσι τῇ ζέσει κρύφα,
καὶ τοὺς ἑαυτῶν εὐτυχοῦσι φιλτάτους.
εἰ γάρ τ' ἐπεκράτησαν οἱ παιδοκτόνοι,
τῶν περδίκων ἔρημος ἦν ἂν ἡ κτίσις.
εἰσὶν τινὲς δὲ καὶ γλυκεῖς φυτοσπόροι,
οἳ καὶ συνωδίνουσι ταῖς θηλυτέραις,
ἢ δὲ συνεπωάζουσιν ἐξ εὐσπλαγχνίας,
καὶ συνδιατρίβουσιν ἐξ ἀπληστίας,
καὶ τοὺς νεοττοὺς ἐστιῶσιν ἀφθόνως,
ἂν τῶν πνιγηρῶν ἐκραγῶσιν ὀστράκων.
προσέτι δὲ καὶ πτήσσοντας ὡς μικροψύχους,
εἴ τις θόρυβος αὐτοῖσιν ἐμπέσῃ ποτὲ,
ψύχει τε τοὺς κάμνοντας, ὡς βραχυπτέρους,
ἁπλοῦντες εὐθὺς τὴν κατάπτερον στέγην,
σφίγγουσι καὶ θάλπουσιν ὡς ἐρασμίους.
κἂν ὀρνιθευτὴς ἐκταράξῃ τὰ βρέφη,
τέχνῃ σοφῇ νικῶσιν οἱ φυτοσπόροι,
τῶν μητέρων τὸ φίλτρον ἐκμιμούμενοι.

Perdicum: in ouis nanq; formatum necat
Fœtum parens, dum prouolutam immaniter
Teſtam refringit ante tempus efferus,
Soluitq; naturæ malignus fœdera
Corruptor ille, coniuge vt potiri amans
Matrum remotis poßit inde ſordibus.
Quæ liberorum amore, clam mare paruulam
Sobolem, futuræ ſpem educant propaginis,
Calore plumarum fouentes iugiter,
Præ ceteris quos cariores diligunt.
Quod ni fieret, ac liberocidarum ijs
Vis præualeret, perditum hoc iret genus.
Sed maſculorum aliqui minus ſunt tetrici,
Quos coniugum tangit dolor parientium,
Quarum miſerti, pariter ouis incubant,
Gaudentq; conſuetudine hac cohors ſalax,
Pulloſq; paſcunt affatim, poſtquam calor
Hiulca fracto rupit oua tegmine.
Quid, quod metu trepidos, puſillanimũ eſt velut
Genus hoc, tumultus fortè ſi quis ingruat,
Ac frigore horrentes breui ſub tegmine,
Super explicato contegunt velamine
Alarum, & amplexu fouent amabili?
Quod ſi dolos auceps ſtruat quis paruulis,
Arte exeunt manus parantis retia
Matrum mares affectionis æmuli.

χαλῶσι μὲν γὰρ τὸ πτερὸν παραυτίκα,
εἱλούμενοι παραὶ δὲ τοὺς τούτου πόδας,
δοκοῦσι μικροῦ συμπαλαίειν ταῖς τρίβοις,
καὶ τὴν φυγὴν κλέπτουσι τῶν ζητουμένων,
τοὺς μὲν ἀπατηλοὺς ἐξελίττοντες δρόμους.
καὶ τοὺς ἀπαγεῖς οὐκ ἐῶσι φιλτάτους
εἰς χεῖρας ἐχθροῦ συμπεσεῖν, ὡς ἀπτέρους.
ὁ γάρ τ' ἐφιστὰς εἰς κενὸν τὰς ἐλπίδας,
ἀφεὶς τὰ μικρὰ, πρὸς τὰ μείζονα τρέχει.
μόλις γε μὴν φεύγουσι τὴν τυραννίδα,
μᾶλλον δὲ τὴν ὕποπτον ἐντεῦθεν βλάβην.
μετὰ δέ γε μικρὸν, ἐν καλῷ στάντες τόπου,
τὰ στικτὰ συλλέγουσι μακρόθεν βρέφη,
τῇ τῶν ἐφολκῶν μουσικῇ προσφθεγμάτων.
καὶ τὴν καλιὰν τὴν καλουμένην ἅλω,
βασιλεῦ, ὁ πέρδιξ ταῖς γοναῖς διαπλέκει,
καὶ θαυμαστὸν τι χρῆμα, καὶ τέχνης γέμον.
ξύλοις γὰρ αὐτὴν μαλθακοῖς ὑφαρμόσας,
ἐκεῖ θάλαμον ἀπέφηνε μικροῦ τὴν στέγην.
λαβὼν δέ τ' ἐνταῦθ' ἐγκαθίζει τοὺς τόκους,
οἷς καὶ κόνιν μάλιστα λεπτὴν ἐγχέων,
τὸ κάλλος οὕτω τὸ φυσικὸν ἀναφαιδρύνει.
καὶ γῆν παρειθεὶς πορφυρᾶν πρὸ τοῦ τρύφους,
ὡς ἡ πελειὰς ἁλμυρίδα τοῖς τόκοις,
τοὺς κακοσίτους, ἄρ' εὐσίτους εἰργάσατο.
οὐκ ἀναμένουσι τὰς λοχευτρίας δ' ἔπι

Nam vela laxant callidè alarum, pedes
Eiusq; iuxta prouoluti, debiles
Præ se ferunt gressus, pigris incessibus,
Votumq; deludunt iners quærentium,
Fallace cursus subdoli glomeramine.
Nec hostis in manum sinunt carissimam
Prolem inuolûcrem incidere, nec firmam satis.
Nam lautioris ductus auceps spe lucri,
Pullis relictis, grandioribus inhiat.
Ast hi cruentas aucupis postquam manus
Fugêre, discrimenq; mortis imminens:
Paulum morati, destitutos à suis
Pullos citant, tutis procul recessibus,
Clamore cantus colligentes illicis.
Quid fabricam nidi loquar mirabilem,
Artisq; plenam, Rex, in areæ modum,
Quem fœtibus partu imminente construunt?
Nam surculis vbi hunc adaptauit parens,
Cubile collocat casæ intra limites,
In quo reponens oua, puluerem super
Tenuem ingerit, pullis lauacrum idoneum,
Quo proprium polit decus purgamine.
Terramq; purpuream dapum apponit loco,
Ceu pullulis liuia suis salsuginem,
Ut demat illis hac cibi fastidium.
Verum obstetrices non morantur paruuli,

 Exclu-

πρὸς τὴν ποθεινὴν ἐκγλυφὴν τὰ νήπια.
αὐτὰρ περιῤῥήσσουσι τὴν ἔξω σκέπην,
ἐν τοῖσι τῶν σφαδασμάτων ὑποκρούμασι.
ἐπείγεται γὰρ ἐκδραμεῖν πρὸ τοῦ χρόνου,
καὶ μικρὸν ἐκκύπτοντα κινεῖται πλέον,
καὶ θλίβεται μὲν δυσχερῶς τὸ θριγγίον,
ἐξίπταται δὲ, καὶ βαδίζει, καὶ τρέχει
ἰχνῶς τὰ λεπτὰ κακκαβάζοντα βρέφη.
τῶν θήλεων δὲ μὴ παρόντων εἰς γάμον,
χωρεῖ πρὸς ὀργὴν ὁ χορὸς τῶν ἀῤῥένων.
ἐμφύλιον δὲ συγκροτήσαντες μάχην,
οὕτως ἐνυβρίζουσι τοῖς νικωμένοις.
ἐν ἡμέραις δέ φασιν ἑπτὰ μὲν κύειν,
καὶ τοὺς νεοττοὺς ἐν τοσαύταις ἐξάγειν,
πάλιν δὲ τ' αὐτοὺς ἐν τοσαύταις ἐκτρέφειν,
καὶ τὴν καλιὰν ἐν τοσαύταις ἐμπλέκειν,
οἱ τὰς γονὰς θηρατικοὶ τῶν περδίκων.
εἶναι δὲ πειθοῦς δεκτικὰς χειροτρόφου,
καὶ ζῆν ἐν εἱρκταῖς, καὶ τρυφᾶν ἀφ' ἑστίας.
οὐ πείθεται δὲ συροπέρδιξ ἐνθάδε,
βραχύτερος αὐτοὺς ὤντε, καὶ πάντως μέλας,
καὶ ζῇ περιττοὺς ἑστιώμενος λίθους.
τὸ δὲ δριμὺ σκόροδον ἐὰν πέρδιξ φάγοι,
βιβρώσκεται παρὰ τοῖσι μὲν βορωτέροις,
νοσεῖν δὲ ποιεῖ ναυτιῶσαν τὴν φύσιν.
ἄῤῥην δὲ πέρδιξ τὴν ὁμόζυγον βλέπων,

ἑστῶσαν

Exclusionis quæ ferant optatam opem.
Sed perforant circum quod est tegmen foris,
Iactationis atq; cursus impetu.
Nanq; ante tempus expetunt procurrere,
Parum eminentes & mouentur amplius,
Ouiq; perfracto facile munimine,
Mox caccabantium euolat manus leuis,
Fertur q; gressus impigro conamine.
At feminarum nuptijs cassum genus
Virorum, in iram transit implacabilem,
Cientq; cognatæ asperum prælium acies,
Ineuntq; victos improbo ludibrio.
Fama est, dies septem vterum ijs gestarier,
Fætumq; post septem editum dari dies,
Totidemq; pullos educari paruulos,
Nidumq; construi: fidem si quam aucupum
Sermo meretur illa prædicantium.
Atque esse obœdientiæ hoc capax genus,
Si quis domi educet: inq; claustris carcerum
Gestire cernitur. sed haud fiat cicur
Perdice breuior Syroperdix, ac niger,
In viscera esu qui lapillos ingerit.
Sed ventre si perdix recondat allium,
Huius quidem pastu leuat ieiunia,
Subinde sed torquetur æger nausea.
Quod si capessat arma mas in æmulum,

Præsen-

ἑστῶσαν ἀγχοῦ τοῦ θεάτρου τῆς μάχης,
ὅταν γ' ἐναθλῇ, σιωπονώτερος μένει.
αἰσχύνεται γὰρ μὴ κρατεῖν, ὡς αὐθάδης.

Περὶ ἀλεκτρυόνος.

Ἀλεκτρυὼν μέντοι γε νικῶν τὴν μάχην,
σφριγᾷ τε καθαρῶς, καὶ σοβεῖ, καὶ τέρπεται.
νικώμενος δὲ, μετριάζει σωφρόνως.
καὶ ζῇ σιωπῶν εὐαρίθμητον χρόνον.
νοσεῖ γὰρ εὐθὺς, καὶ θανεῖν θᾶσσον θέλοι.
πάλιν δ' ὅγε θύραν αὐθαδῶς ὑποτρέχων,
αὐτοκράτορ μέγιστε, τὸν λόφον κλίνει.
δοκεῖ γὰρ αὐτὸν εἰ προσεγγίσει μόνον,
εἰς θραῦσιν ἐλθεῖν, καὶ ῥυῆναι τὸν τύφον.

Περὶ Νήττης.

Τίς νῆτταν, ὦ βασιλεῦ, ἰδὼν μὴ θαυμάσῃ;
ἣ νήχεται μὲν ἐμπεπτωκυῖ' εἰς ὕδωρ,
πρὶν τοῦγε μαθεῖν ἐν σχολῇ διδασκάλου.
καταδύεται δὲ, κἀναδύεται πάλιν,
αὐτῆς τε κεφαλὴν δαψιλῶς διαβρέχει.
νηττοκλόνος δὲ κίρκος εἰ ταύτην ἴδοι,
κάτεισιν εὐθὺς ἐκ νεφῶν, ὡς ἁρπάζων.
ἡ δὲ, σκέπην τὸ ῥεῖθρον εὑρίσκει ξένην,
καὶ γίνεται μὲν εὐφυὴς βυθοδρόμος,
τὴν ζωτικὴν εἴργουσα τῆς πνοῆς χύσιν.

Præsente perdix coniuge, acrius mouet
Bellum: Usque sic auarus ille gloriæ,
Deuictus erubescit in certamine.

De Gallinaceo.

Victor duello voce gallinaceus,
Gestuq; fastum prodit insolentiæ:
Sed victus idem se gerit remissius,
Latensq; paulum tenet silentia,
Abolere morte gestiens infamiam.
At cum subit limen, superbè deijcit
Cristam, Imperator, nanq; si fastigium
Vel tangat hac, ruiturum opinatur statim,
Ruptiq; fumos exituros culminis.

De Anate.

Anatem quis, ò Rex, non stupescat intuens
Nantem prius, quàm nare didicit in schola
Docta à magistro? nanq; aquas vbi contigit
Demergitur, sursumq; nando commeat,
Referens caput largo rigatum flumine.
Quam conspicatus anaticida, protinus
Altis in hanc è nubibus, Circus ruit.
Sed fluminis tegmen tuetur callidam
Profunda permeare, seq; spiritus
Flatu retento aquis penitus immergere.

Mox

ἐκδ' ἀλλαχόθι κύψασα τῆς ῥοῆς, πάλιν
ἐκεῖνον εἶδεν, εἶτα καδέδυ δεύτερον.
χρόνῳ δ' τῆς ἐνταῦθα λυθείσης μάχης,
ὁ μὲν, πάλιν τ' ἀπῆλθεν, ἥ τε νήχεται.
πλουτοῦσα λουτρὸν εὐκραῶν καθαρσίων.
ἔστιν δὲ κίρκος ἄλλος, αὐσονοκράτορ,
ὃς νῆτταν ἰδὼν, καὶ καταπτὰς ὑψόθεν,
καὶ συγκαταδὺς αὐθαδῶς, ἀπεπνίγη.

Περὶ Χηνός.

Ο χὴν δὲ θερμὸς, καὶ διάπυρος τῇ φύσει,
ἤδε φιλόλουτρός ἐστιν ἐν ταῖς νήξεσι.
πόας δὲ καὶ θρίδακας ὑγρὰς ἐσθίων,
ποιεῖ διαῤῥεῖν εὐμαρῶς τὴν γαστέρα,
καὶ πλὴν ἰατρῶν, καὶ διαίτης βιβλίου,
δάφνης τὸ φύλλον οὐδὲ πεινῶν ἂν φάγοι.
φθερεῖ γὰρ αὐτὸν, ἡ τροφὴ παραυτίκα.
λίθον δὲ τῷ στόμαθ' ἵνα μὴ κλάγξῃ στέγων,
ὅνπερ καλοῦσι ταῦρον, ἀμείβει πάγον.
τῶν αἰετῶν γὰρ φασὶ τῶν χηνοσκόπους,
ἐκεῖσε δεινῶς ἐλλοχᾶν πρὸ ψύχεος.

Περὶ ἴβεως.

Ιβις δ' ἐν ἀκταῖς τὴν τροφὴν παρεκλέγει.
καὶ πίμπλαται μὲν ἡ στροφὴ τῶν ἐντέρων,
ἐμφράττεται δὲ τὸ στενὸν τῆς ἐξόδου,

Mox parte prodiens ab alia, denuò
Aquas ſubit, ſi pergat ille hanc perſequi.
Sed tempus huic tandem facit pugnæ modum,
Hoste auolante: tunc enim ſecat iterum
Natando aquam, his beata lotionibus.
Sed accipitrum, ò Auſonarcha, inueneris
Genus, quod anatem peruicaciter ſequens,
Submerſum aquarum deuoratur gurgite.

De Anſere.

Quòd Anſeri caloris eſt vis ignea,
Gaudet lauacris frigidæ perennibus,
Veſcenſq; lactucis, et herbis humidis,
Alui hoc fluorem prouocat medicamine.
Citraq; medicos, et diætæ dogmata,
Non ille lauri carpat ore pabulum,
Non ſi fames premat, ſibi necis præſcius.
Tauriq; tranans aliger cacumina,
Ne clangat, ore mordicus lapidem tenet,
Illic latentium metu aquilarum, anſeres
Quæ callidè obſeruant, ſub hiemis initium.

De Ibi.

In litore Ibis victum amat conquirere,
Quo ventris implet tortuoſa volumina:
Sed exitus arctatur hoc anguſtia,

Calo-

καὶ φεύγεται μὲν τῇ παρὰ φύσιν ζέσει.
λύει δὲ τὴν ἔμφραξιν ἐξ ὀπισθίου
κλυστῆρα λοξὸν ὀργανοῦσα τὸ στόμα.
ἅλμην γὰρ ἐγχέασα ῥοῦστην εἰς βάθος,
ἀφῆκεν ὑγρὰς τῆς πυγῆς τὰς ἐκκρίσεις.
καὶ πλὴν ἰατρῶν, καὶ γραῶν, καὶ φαρμάκων,
δύσοιστον ἐξέρριψε κοπρείας βάρος.
καὶ τῶν δὲ λιβυκῶν ἐμφαγοῦσα σκορπίων,
ἀνεῖλε γοργῶς τοὺς ὑποπτέρους ὄφεις,
ἥκοντας εἰς αἴγυπτον ἐξ ἀραβίας.
αὕτη νεοττεύουσα φοινίκων μέσον,
ὕποπτον ἐκπέφευγεν αἰλούρου θράσος.
καὶ τοῦ σελήνης οὐ παρῆλθε τοὺς δρόμους
μειουμένης, κράτιστε, καὶ πληρουμένης.

Περὶ Σαλαμάνδρας.

Τὴν Σαλαμάνδραν καὶ ἀὴρ, καὶ γῆ τρέφη,
ἐν ὀστέοις γὰρ ἐστὶν ἰσχνὸν σαρκίον,
καὶ δέρμα λιτὸν, καὶ πτερῶν ἔχει σκέπην.
ἀλλ' οὖν σὺ συνϊδὼν, αὐσονάρχα, θαυμάσης.
τὸ πῦρ γὰρ αὐτὴν οὐ φοβεῖ τὸ παμφάγον,
ἐφίπταται δὲ, καὶ διώκει τὴν ζέσιν.
καὶ σβέννυσι μὲν τῆς καμίνου τὴν φλόγα,
κινεῖ δὲ πυκνὴν τοῖς βαναύσοις ἀσβόλην,
ψυχρότης αὐτοῖς ἀνθρακοὺς δεδεγμένη.
καὶ ζῇ μεταξὺ τῆς πυρᾶς, καὶ τοῦ βρόμου,

Caloris illum præstruente incendio.
Obstructionem autem ipsa soluit callidè,
Geritq; clysteris vicem oris aduncitas,
Quo ventris infundens cauo salsuginem,
Excretiones humidas ani ciet.
Mediciq; citra, anuumq; opem, atq; pharmaci,
Intollerabile pondus alui deijcit.
Libycisq; vescens ipsa scorpionibus,
Necat anguium turmas graues volucrium,
Quos excipit Pharos ex Arabia aduenas.
Hæc palmulas inter struit pullis domum,
Felis malignam vitet vt fiduciam.
Hanc Cynthiæ nouisse cursus autumant,
Seu crescat, ô Rex, siue decrescat face.

De Salamandra.

Quid Salamandram, aërn'e, tellúsue educat?
In ossibus nanq; est caruncula tenuis,
Cum pellis alarumq; paruo tegmine.
Sed tu, Imperator, hanc videns miraberis,
Quod non tremiscat deuorantis omnia
Ignis furorem, quem inuolans atrociter
Elidit, ac fornacis æstus enecat,
Fabrisq; densam suscitat fuliginem,
Ingressa fornacem dolosè feruidam,
Rogumq; viuit inter, & flammæ sonos,

καὶ σπῶσα καπνοῦ, καὶ δριμύτητος πνέει,
τοῦ αἰθάλης πρὸς ὕψος ἠρεθισμένης.

Περὶ Αηδόνος.

Οταν γ' ἀηδὼν ἀκροώμενον βλέπῃ,
μελῶν τότ' ἀγαθῶν ἐξερεύγεται κλύπους.
ἀγχίστροφον γὰρ τὴν βοὴν διαπλέκει,
καὶ γαργαλισμοὺς ὀργανοῖ κεκλασμένους,
ἐκ τῆς ἐν ἀκμῇ γλυκυθρόου μουσουργίας.
καὶ μακρὸν ἂν δή πουθεν εὐφραίνει χρόνον,
εἰ μή τις αὐτὴν ἐκταράττοι συγχέων.
ὅταν δὲ γῆν ἄβατον ἀνθρώποις ἴδοι,
τὸν φθόγγον ἁπλοῦν καὶ βραχὺν παραπλύει.
μελῶν δὲ ῥυθμοὺς ἐκδιδάσκει τὰ βρέφη,
τὸν πυκνὸν ἐγκόπτουσα τοῦ φθόγγου δρόμον.
ἀηδόνος δὲ πού τις εἰ φάγοι κρέας,
ἄγρυπνον ὕπνου τὴν φύσιν ἐργάζεται.
ταύτην καταχὼν ἄφες ἀποπτῆναι πάλιν,
οἰχήσεται γὰρ ἐν σιγῇ παραυτίκα,
τὸν ἐκ λύπης θάνατον ἁρμοσαμένη.

Περὶ χελιδόνος.

Εχει τι καινὸν ἡ χελιδόνος φύσις.
εἰ γάρ τις αὐτῆς εὐπραγοῦσι τοῖς τόκοις,
φθορεὺς ἀκερδὴς ἐξορύξει τὰς κόρας,
λαβοῦσα σεπτὴν ἡ σοφὴ μήτηρ πόαν,

Spiratq́ fumi diſsipata acredine,
Surſum fauillæ prouoluto vortice.

De Luſcinia.

Aures Aëdon commodantem ſibi videns,
Eructat ore carminum dulces modos.
Nam cantuum verſatilem nectit ſonum,
Fractasq́ titillationes fabricat,
Peritia artis ſingulari muſices.
Quin & canentis perfrui dulcedine
Longùm datur, ni quis ſonum interruperit.
At ſi relictam viderit terram viris,
Haud allaborat cantuum melodijs.
Quin carminum rythmos docet prolem ſuam,
Curſum retundens vocis iritabilem.
Quod ſi quis illius fruatur carnibus,
Priuat ſuaui ſe quietis munere.
Hanc auolare rurſus in ſyluas ſinas,
Quicunq́ captam detines, ſilentio
Ne tranſigens vitam, necem ſibi paret.

De Hirundine.

Hirundinis natura habet quiddam noui.
Nam ſi quis huic iniquior, pullis manu
Orbes cruenta luminum fortè eruat,
Veſtigat herbam mater haud improuida,

πρὸς ἣν ἰατρῶν ἀσθενεῖ τέχνη βλέπειν,
αὖθις τὸν ἐσμὸν ὄμμασι τῶν φιλτάτων.
ἃ καὶ κρόκῳ βαφέντα, λευκαίνει πάλιν,
πρὸ τοῦ πτερωτοῦ, αὐτονοκράτορ, σκέπης.
ἄλλῃ πόᾳ σμήχουσα τὴν ἀμορφίαν.
πηλοῦ δὲ μὴ παρόντος εἰ κτίζειν θέλοι,
ψεκάδεσσι πυκναῖς τὸ πτερὸν διαβρέχει,
καὶ χοῦν ἐπ' αὐτοῦ συντεθέντα λαμβάνει,
καὶ τὴν καλιὰν ὀργανοῖ πρὸ τῶν τόκων.
ἐναντίαν δέ φασι τῇ τῶν ὀρνέων,
τὴν μῖξιν αὐτῶν εὑρεθῆναι, καὶ ξένην.

Περὶ φαττῶν.

Σῶφρον τὸ φαττῶν, αὐτονοκράτορ, γένος,
ἀλλότριον γάρ ἐστιν ὀθνείου λέχους.
κἄν τις τὸ σεμνὸν τοῦ γένους ἀτιμάσῃ,
θνήσκει παρευθὺς, ὑπαὶ τῶν αὐθευθιώων.
αἳ ζῆν μόλις κρίνουσι τὴν μοιχαλίδα.

Περὶ τρυγόνων.

Ὀρχεύμενοι δ' ἀπάτης χάριν τινές ποτε
τὰς τρυγόνας θηρῶσιν ἐκ τῶν ᾀσμάτων.
κηλεῖ γὰρ αὐτὰς ἡδονή τις ἐνθάδε.
κἂν σωφρόνως φεύγωσι τοὺς νόθους γάμους.
ὥστε σκοπεῖν δεῖ τὰς παρ' ἡμῖν παρθένους,
μή τις μελουργὸς πορνικῶν ἐπασμάτων,

Quam nullius cognouit vnquam industria,
Illaq; visum liberis reparat suis.
Quos & croco tinctos, pari medicamine
Albefacit, pennæ priusquam ipsos tegant,
Deformitatem, herbæ auferens purgamine.
Si copia ad nidum luti non suppetat,
Pennas aquarum aspergine imbuit, super
Et puluerem pennas receptum colligens,
Infantulis hinc construit domunculam.
Has ceterarum more non miscerier
Auium ferunt, equitante femina marem.

De Palumbibus.

Castißimum est genus palumbum, nec tori
O Imperator, appetens adulteri,
Cuius sacrata iura polluens,
Mox innocentium vnguibus discerpitur,
Quæ viuere indignam putant adulteram.

De Turturibus.

Sunt qui choreis, atq; cantionibus
Agunt dolosè turtures in retia:
Nam tunc voluptas vrit illas credula,
Nothis licet sibi temperent à nuptijs.
Seruare virgines probè nostras decet,
Has ne quis in casses premat libidinis

εἰς ἡδονῆς θήρατρον αἰσχρῶς ἑλκύσῃ.

Περὶ γλαυκός.

Αἱμύλιον ἡ γλαὺξ ἡ φιλέσπερος φύσει,
σκοπεῖν γὰρ εἰκὸς τοῦ πανούργου τὸν δόλον.
μωκωμένη τὰς ὄρνις ἡμέρας ὅλης,
καὶ ποικίλῃ στρέφουσα μορφῇ τὴν θέαν,
σαίνει τὰ μικρὰ τῶν ὑποπτέρων γένη.
ἃ δὲ παραμυθοῦντ' αὐτὰ μέχρις ἑσπέρας,
ὅταν τ' ἔχῃ τὴν ὄψιν ἀσφαλεστέραν,
τοῦ νυκτερινῆς τότ' εἰσρυείσης ἰκμάδος,
θηρᾷ παρευθὺς, δὲ τρυφᾷ χωρὶς πόνων.
τὸν μισθὸν ἀπέχουσ' ὧδε τῶν ἀθυρμάτων.

Περὶ κόκκυγος.

Κόκκυξ παρελθὼν εἰς καλιὰς ὀρνέων,
οἷς ἐστιν αὐτὸς ἐμφερὴς ἐκ τῶν τόκων,
τίκτει μεταξὺ τὰς γονὰς τῶν ὀστράκων.
τῶν γὰρ καλιῶν τὰς κενὰς παρατρέχει,
καὶ τοὺς περιττοὺς τῶν κυλίνδρων συγκλάσας,
οὓς εὗρεν αὐτοῦ συντεθέντας ὁ πλάνος,
ὡς ἂν ὁμαλῶς τοῖς δ' ἀντιτάξῃ τοὺς τόκους,
καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἐξελὼν ὑποψίαν,
τὰς εἰσαγωγὰς τῆς κλοπῆς μὴ φαυλίσῃ,
κοῦφος λαθὼν ἔξεισι τῶν ἀλλοτρίων.
τὸ γὰρ πελειὸν ὡς κρυμῶδες κρᾶσιν ὄν,

Meretriciorum cantuum mulcedine.

De Noctua.

Est captiosa, Vesperipeta noctua,
Pellacis hinc considerare machinas
Operæ est. diem nam fraudulenter quantus est,
Irridet oris auiculas præstigijs,
Quibus stupore percitum simplex genus,
Ad vesperam vsq; perseuerant, cùm minus
Vultus atrocem præferens imaginem,
Iam cùm rotis nox præcipitat humentibus,
Venatur incautas, & absq; laboribus
His fruitur: hoc lusus reportans præmium.

De Cuculo.

Nidos volucrum cuculus intrans clanculum,
Quas párere scit fœtus suis simillimos,
Excludit illis oua non præsentibus.
Sed callidus nidos inanes præterit,
Frangitq;, si quæ reperit oua superflua:
Ut ipse supponens sua his, numero pari,
Fraudemq; celet simplicem puerperam
Adulterinæ prolis, omnemq; pariter
Suspicionis remoueat caussam malæ,
Quibus peractis illico se proripit.
Natura nanq; frigida huius alitis,

 Exclu-

νεοττοποιεῖν ἐκπυρῶς οὐκ ἰσχύει.
ὅταν δὲ τὴν ἔκλειψιν ὁ χρόνος δράσῃ,
κόκκυξ ἐπελθὼν συγκομίζει τὰ βρέφη.

Περὶ κίγκλων καὶ πυριγόνων.

Τοιαῦτα φασὶ μηχανᾶσθαι τοῖς τόκοις
καὶ κίγκλον αὐτὸν, ὡς ἀνίσχυρον φύσει.
τὸ πῦρ δὲ χαλκῶν τοὺς πυριγόνους ἐκτρέφει.
οἳ κἂν μετ' αὐτὸ τοῦτ', ἄναξ, τὸ παμφάγον,
τὸν ἀέρα πνεύσωσι τὸν ζωηφόρον,
θνήσκουσιν εὐθὺς, ἐκ φθορᾶς ἀντιστρόφου.

Περὶ Τεττίγων.

Τοὺς ἄῤῥενας δὲ τῆς γονῆς τῶν τεττίγων,
ποιεῖ φιλῳδοὺς ἡ μαγὰς τῆς ἰξύδος.
οἱ τῆς νυκτερινῆς ἐμφορούμενοι δρόσου,
τὸν ῥυθμὸν ἐντείνουσιν εἰς μεσημβρίαν.
ὅταν τὸ θερμὸν τὰς νοτίδας ἀναρπάσῃ,
καὶ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν μελῶν ἐξικμάσῃ.
θῆλυς δὲ σιγῶν εὐπρεποῦς νύμφης τρόπον,
καὶ τῶν γυναικῶν σωφρονίζει τὰς λάλους,
αἰδοῦς νέμων ἄῤῥητον ὠδίνων μέλος.

Περὶ κίρκων.

Πολυπλόκους τείναντες ἐς θήραν βρόχους
θρᾶκες μὲν ἠρεμοῦσιν, ὥστε λανθάνειν,

Excludere ipsam non sinit propaginem.
Exclusione sed peracta tempore,
Asportat aduolans suos hinc liberos.

De Cinclis & Pyraustis.

Eadem ferunt & machinari fœtibus
Cinclum, quòd est hoc viribus cassum genus.
Sed procreans ignis pyraustas educat,
Edacis vsura neque flammæ exortibus,
Ut spiritum vitalis auræ duxerint,
Est integrum vita frui illis longius.

De Cicadis.

Mares cicadarum propaginis, iubet
Vacare cantibus magas sub pectore.
Nam rore pasti, quem creat nox humida,
Ad vsq; rythmum prorogant meridiem.
Verùm humidum postquam calor decoxerit,
Desiccat vna carminum bonos duces.
At more sponsæ supprimens os femina,
Monet loquaces feminarum, vt temperent
Pudoris infandum dolorem proloqui.

De Circis.

Multiplices venationibus plagas
Postquam tetenderunt, latent absconditi

κίρκοι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς ὑψόθεν,
ἐκδειματοῦσι τὰ πτερωτὰ κνώδαλα.
τὰ δὲ, πρὸς αὐτοὺς ὑπαιφεύγει τοὺς βρόχους.
ἐν ταῖσι περιβολαῖσι δὲ συνωθουμένους,
αἱροῦσι γοργῶς τοὺς φυγάδας ἅμ᾽ ἀθρόους,
καὶ μισθὸν εἰσφέρουσι τοῖς ὑπερμάχοις,
ἐκ τῶν δι᾽ αὐτοὺς εὐχερῶς εἰλημμένων.
εἰ δ᾽ οὔ, τότ᾽ ἀγαθῶν ἐστερήθησαν φίλων,
εἰς δευτέρους ἥκοντες οἱ θρᾶκες βρόχους.

Περὶ κϊναμώμου.

Ὀρνις δ᾽ ὁ κιννάμωμος ὠνομασμένος,
τὸ κιννάμωμον εὗρεν ἀγνοούμενον,
ὑφ᾽ οὗ καλιὰν ὀργανοῖ τοῖς φιλτάτοις,
μᾶλλον δὲ τοῖσι μέλασιν Ἰνδοῖς, αὐτάναξ,
ἀρωμάτων τὴν ἡδονὴν διαπλέκει.

Περὶ μελϊσσῶν.

Ἐγὼ δὲ τιμῶν τῶν μελϊσσῶν τοὺς νόμους,
φϊλῶ μὲν αὐτῶν, αὐτονάρχα, τὴν φύσιν,
μισῶ δὲ τοὺς κηφῆνας ὡς νοθεῖς φάγους.
μέλισσα μὲν γὰρ ἡ φιλεργὸς τεχνῖτις,
ἔλυσε τὰς πτέρυγας εὐθὺς ἡμέρας,
εἰς τὴν ποθεινὴν συλλογὴν τῶν ἀνθέων,
κηφὴν λαθὼν δ᾽ αὖ εἰς τὸ σίμβλον ἐκρύβη,
τέως γε μὴν ἔμεινεν αὐτοῦ που τρέμων,

ὁ κλὼψ

Thraces : ſed hos circi aduolantes adiuuant,
Metuq́ territant volucres belluas,
Laxata condant ſubter vt ſe retia.
Quas Thraces arctis implicatas caſsibus,
Cohorte denſa, comprehendunt acriter,
Circiſq́ mercedem rependunt debitam,
His portionem largientes alitum.
Sin minus, amicorum carent miniſtra ope,
Laqueos volantibus parantes alteros.

De Cinamomo.

Cognominata Cinnamomus, Jndica
Volucris, inueniſſe fertur cinnamum,
De quo lares pullis ſtruit cariſsimis.
Jndoſq́ ſole nigricantes torrido,
Sui beat fragante nidi ſurculo.

De Apibus.

Aſt apũ ego honorẽ habens ſtatutis, vt decet,
Jpſas amo, ô Rex Auſonum imperio potens,
Odiq́ fucos, deditum ventri pecus.
Nanq́ operum amans apis, magiſtra ſedula,
Librat per auras corpus ipſo cum die,
Ad colligendum per vireta floſculos.
Cum fucus interim aluearium ſubit,
Jllicq́ durat melle ſe conferciens,

Fur

ὁ κλὼψ ὁ δειλὸς, ὁ θρασὺς θηλυδρίας.
ἐπεὶ δὲ νὺξ ἦν, καὶ βαθὺς ἤδη γνόφος,
τὴν μὲν φίλεργον ὕπνος εἷλε νήδυμος,
αὐτὸς δὲ τὰς στήραγγας ἐνδὺς ἀτρέμας,
ἥδιστον ἐτρύγησεν ἐκ τούτων μέλι.
ἡ σύντονος δ' οὖν, καὶ σοφὴ, καὶ τεχνικὴ,
τὸν κρυπτὸν ὑπόπτευσεν αὐτίκα δὴ δόλον.
καὶ συλλαβοῦσα τῆς τρύγης τὴν ἐργάτιν,
ἔμπικρον ἀπέφηνε τὸ βρωθὲν μέλι.
τοῖς γὰρ πτίλοις παύσασα τῶν μεταφρένων,
ἐξεῖλεν αὐτὸν τῆς κλοπῆς τελυμμένον.
μετ' αὖ δὲ μικρὸν εἰσρυεὶς αὖθις χρόνον,
τὴν ἐσχάτην ἔδωκεν ὁ φθορεὺς δίκην.
ἐχρῆν γὰρ αὐτὸν ὡς ὑπόπτερον λύκον,
τοῖς τῶν μελισσῶν ἐμπεσεῖν ἀκοντίοις.
ἢ μᾶλλον ἐχρῆν μὴ πονεῖν εἰθισμένον,
τοῖς τῶν φιλεργῶν ἐκτριβῆναι κεντρίοις.

Περὶ ἀργῶν μελισσῶν.

Ἀργὸν δὲ ταύταις ἄλλο συμβιοῦν γένος,
ἐφίπταται μὲν τῇ χλιδῇ τῶν ἀνθέων,
ἀδύνατόν ἐστι δὲ καὶ γλυκὺ πλάττειν μέλι.
συναίρεται δ' οὖν ἐξ ἀμίσθου φροντίδος,
τῇ τῶν φιλεργῶν πανταχῇ περιστάσει.
ἡ μὲν γὰρ αὐτῶν ὑδραγωγὸς εὑρέθη,
τὸν αὐλὸν ἐντείνασα τοῖς παρισθμίοις,

ὡς

Fur meticulosus, segnis, audax, femina.
Sed ingruente vesperi caligine,
Apim profunda cum domi occupat quies,
Populator intrans clanculum cunabula,
Exhaurit illis quicquid est reconditum.
At illa rerum prouida suarum, & cata,
Fraudem latentem suspicatur illico,
Dulcisq; vastatore capto nectaris,
Furi comestum, amarulentum mel facit.
Dorsumq; pennarum pererrans verbere,
Arcet latronem exterminans præsepibus.
Qui si reuersus denuo inuadat fauos,
Luit supremas morte pœnas helluo.
In tela nanq; alatum oportebat lupum,
Incidere apum: vel rectius, laboribus
Idoneum parum, laboris amantium
Peremtum aculeis, animam inertem ponere.

De Apibus inertibus.

Est verò aliud illis genus conuictitans,
Quod floribus quidem inuolat fragrantibus,
Sed mella fingere haud potest liquentia.
Quod gratuita diligentiæ fide,
Fert ceterarum opem necessitatibus.
Nanq; aduehit potum domi curantibus,
Inflans canalem fistularum glandulis:

Ut

ὡς ἂν ἐπ' αὐτῆς εὐπραγῶν τῆς παστάδος,
ὁ τοῦ γένους ἔξαρχος ἀφθόνως πίνοι.
ἡ δὲ, προβομβεῖ, καὶ προπέμπει τὰ σίφη,
καὶ δημαγωγεῖ τακτικῶς ἐν τοῖς πόροις.
ἡ δὲ, πρὸ παντὸς εὐμαθοῦς ἱπποκράτους,
νεκρῶν μελισσῶν ἐκκομίζει φορτία,
μήπως ἔχῃ τὰ σίμβλα τῇ σήψει φθόην.
ἄλλη δέ τις ἐπ' ἄγρυπνον εἰσφέρει πόνον,
τῇ κεῖθι φυλακῆς ἀκριβεῖ παραστάσει.
μὴ τὰς φιλεργοὺς ἡσυχαζούσας λέως,
λαθών τις ἐχθρὸς, εἰσφθαρῇ πρὸς ἑσπέραν,
καὶ τὸν τοσοῦτον ὄλβον αὐτῶν ἁρπάσῃ.
ἀλλὰ, βασιλεῦ, τίς τῆς μελίσσης τὴν φύσιν,
προγνωστικὴν ἔδειξεν εἰς ὄμβρων χύσιν;
ναρκᾷν γὰρ ἂν εἴποι τὶς εἰ παρὼν βλέπει,
τὴν πρὶν φιλεργὸν τὸ κρυμὸν σκοπουμένην.
ὡς τοῖς γεωργοῖς, καὶ νομεῦσιν ἀγρόταις,
χειμῶνα δεινὸν ζωγραφεῖν εἰς αἰθρίαν,
ἐκ τῶν ἀτεχνῶς μαντικῶν πετασμάτων.
καὶ γὰρ παρ' αὐτὸν ἐγχρονίζει τὸν πόνον,
καὶ μικρὸν ἐκκύψασα τοῦ σίμβλου χρόνον,
ὅταν γ' ὁ καιρὸς τῆς νομῆς ἀναγκάσῃ,
πάλιν θυραυλεῖ συντεμοῦσα τὸν δρόμον.
ἐξίπταται δὲ ταῖς πνοαῖς ἀντιστρόφως,
ὑπερφέρουσα τινά τε τοῖς ποσὶν λίθον,
ὡς ἕρμα ληφθὲν ἐμβριθῶς πρὸς τὸν πόρον.

ὡς

Ut alta regnator tenens prætoria,
Beatus, hauriat ore pleno pocula.
Hæc antè claßicum canit, præq́ agmina
Agit, cateruarumq́ ducit ordines:
Hæc quolibet ſapiente magis Hippocrate,
Exportat extinctarum onera præſepibus,
Ne contrahant contage peſtilentiam.
Alia deniq vigilum vacat laboribus,
Quam creditæ cura eſt penes cuſtodiæ,
Ne dum parentes mellis, occupat ſopor,
Nocturnus irrepens latro cunabula,
Inijciat opibus dormientium manus.
Sed quis Deus, quis imbrium prognoſticam
Impertiens naturam, api largitus eſt?
Nam frigoris præſenſione languidam
Torpore cernas corripi eueſtigio:
Ut agricolis paſtoribusq́, in aëris
Serenitatem pingat hyemem turbidam,
Prædictionibus artis haud ſagacibus.
Nanq imminente hyeme laborem protrahit,
Tentanſq́ procurſus breues cunabulis,
Cum pabulorum flagitat neceßitas,
Contracto itinere mox domum reuertitur.
Aduerſus autem ſe Notos per nubila
Librat, lapillum ſuſtinens ritè pedibus,
Quo flatuum contra ruentes impetus

Se fir-

ὡς μὴ παρασυρῇ ταῖς ῥοαῖς ἡ λεπτότης.
ἥκιστα μὲν γὰρ ἂν εὐπλοήσοι καὶ σκάφος,
ἀγώγιμον οὐ μηδὲν ἡ πλάστιγξ φέρει.
καὶ ζῇ μὲν ἁγνὸν ἡ σοφὴ σχεδὸν βίον,
ἄγευστος οὖσα νεκρικῶν σπαραγμάτων.
ζώου δὲ παντὸς οὐχ ὑποπλήσσει θράσος.
ὁπλίζεται γὰρ ἀσφαλῶς τῷ κεντρίῳ,
ἅμα τῇ τε φυσικῇ ψυχικῇ τ' εὐτολμίᾳ.
καί γε φιλόμουσός ἐστιν, ὡς ὄρνις τάχα.
ἀπεξιοῦσα γὰρ εἰς φυγὴν τὴν ἐργάτιν,
ποιεῖ συριγμὸν, ἐμμελὴς θ' ὑποστρέφει.
θρύψις μὲν οὖν, καὶ μύρα, καὶ χλιδῶν βίος,
οὐδὲν παρ' αὐτῇ. σωφρονεῖ γὰρ ἐκ πόνων.
ἐνώπιον δὲ, καὶ λιθόστρωτον στέφος,
ἐν ἱματισμῷ νυμφικῆς εὐκοσμίας,
πλεόν τι καὶ χρὼς, εἰ κονίσαλον φέρει.
οὕτως δὲ τὸ βιοῦν εὐτελῶς ἐν τοῖς πόνοις,
καὶ τῶν γυναικῶν εὐγενίζει τὸν τρόπον.
ἃς τὸ πρὸς ἁβρότητα καὶ θρύψιν βλέπειν,
ἄλλως φιλεργοὺς, αὐτονάρχα, δεικνύει.
κινεῖ γὰρ αὐτὰς τὸ πλεῖον τῶν ὀμμάτων,
εἰς τὴν πονηρὰν ἐκλογὴν τῶν ἀρρένων.
ἐρωτικὸν δέ τιν' ἄδε βομβοῦσι κρότον,
ἐκ τῶν μελιχρῶν τῆς βοῆς πελασμάτων,
ὅτε προσιζάνουσιν αὐτοῖς ὡς πόσις,
οἱ καὶ τὸ πικρὸν τῆς ἀμαρτίας μέλι,

τρυ-

Se firmat ipsa, degrauata pondere.
Nam cymba recto non feretur tramite,
Quam non saburræ fulcit æquilibrium.
Viuitq; vitam sobria expertem ferè
Cadauerum comestionis horridæ.
Haud illa formidat animantûm audaciam
Armata spiculo, simulq; prædita
Animiq;, naturæq; fortitudine.
Et musicæ est amans, aues vt ceteræ.
Nanq; euolans saltus in herbidos, sonum
Ciet canora, cumq; cantibus redit.
Non luxus illi, non voluptas blandiens
Cordi est, labore victitanti parciter.
Inauris autem, gemmeumq; verticis
Decus, puellarisq; mundus syrmatis
Est ala, respersumq; corpus puluere,
Quo nempe frugalis operas industriæ,
Moresq; reddit feminarum nobiles,
Quas cura luxus otijq; pertinax,
O Rex, laboris haud amantes arguit.
Nam luminum ipsas ala deuias agit,
Ad colligendum masculorum flosculos.
Sed & sonos illæ cient amabiles,
Vocis procaci melleæ mulcedine:
Cum, sicut herbis, aßident amantibus,
Qui criminis amarum legunt mel, nequiter

τρυγῶσιν αἰσχρῶς ἐλλοχῶντες τοὺς γάμους.
πλήττουσι δ᾽ οὖν τὰ κέντρα τοῦ συνειδότος
κηφῆνας αὐτοὺς, τῇ κλοπῇ δεδειγμένους.
Πρᾷος δέ τις κἄκεντρος, εὔζωνος, μέγας,
ἐρυθροβαφὴς, καὶ εὐσταθὴς, καὶ γεννάδας,
θεσμοῖσι φυσικοῖς τὸν στρατὸν διεξάγει.
κἄν πωτ᾽ ἀγανακτῶν πρὸς τὸν ὄχλον ἐκφύγοι,
ῥινηλατεῖ τὸ σμῆνος αὐτοῦ τὸν δρόμον.
καὶ δὴ πάλιν σφίσ᾽ εὑρεθεὶς, ὑποστρέφει,
καὶ τὴν πρὸ μικροῦ βλαπτικὴν ἀναρχίαν,
λύει παρευθὺς ἐξορίζων τὴν στάσιν.
αἱ πλάστιδες δ᾽ οὖν, καὶ τὸ σειρήνων γένος,
αἳ τὸ γλυκὺ κτίζουσι τοῖς σίμβλοις μέλι,
τὴν τοῦ βασιλέως ἐξυφαίνουσι στέγην,
σκοπιᾶς ὕπερθεν ὀργανοῦσαι τὰς βάσεις.
καὶ περιβόλοις γέ τισιν ἠδὲ προαυλίοις,
κοσμοῦσιν αὐτὴν ἀσφαλῶς ἡδρασμένην.
ἐν οἷς ἑαυτοῖς ἐκδιώκει τοὺς πόνους,
ἡ πᾶσα πρεσβυτικὴ τοῦ σμήνους φάλαγξ.
πάλιν δέ τ᾽ αὐτὴν ἄλλο κυκλοῖ θριγγίον,
ὃ τὰς ἐν ἀκμῇ, καὶ πρὸ τῆς ἥβης ἔχει,
φρουροὺς ἀτεχνῶς τῶν γραῶν δορυφόρων.
κλίνει δὲ καὶ τὸ κέντρον αἰδοῖ τοῦ κράτους,
ὅταν μέλισσα τὸν βασιλέα αὐτῆς ἴδη.
ὃς ἐν μὲν ἀκμῇ τῶν μελῶν καὶ τῶν πτίλων,
ὅταν πετασθῇ τὰς φυλὰς συνεξάγει.

Dolos parantes nuptijs nefarios.
Hinc conscientiæ aculei pungunt eos,
Quos arguit fucos rapina prodita.
Est verò ijs Rex mitis, & sine aculeo,
Decorus, altus, strenuus, firmus, ruber,
Exercitus natura quem creat ducem.
Qui si relinquat agmen iratus, sagax
Indagat ipsum persequentium cohors.
Inuentus autem examen ad reuertitur,
Sedatq; præsens, quam ducis carentia
Damnosa concitauit ijs discordiam.
Quæ construunt fauos, & alueo ingerunt
Mel dulce, Sirenumq; cum his duplex genus,
Pro rege construunt palatium, super
Speculæ struentes ambitum, & munimine
Id ianuarum condecorantes probè,
Aulamq; quod sit ante, propugnaculo.
Quibus phalanx examinis grandæuior
Omnis, operas laboribus vacantûm obit.
Sed illud, aliud ædium fastigium
Ambit, quod excipit vigentes robore,
Atque vniuersam impuberum frequentiam,
Et grandiorum apparitores præsidum.
Inclinat autem spiculum viso duce
Apis, potestatem colens reuerentia.
Qui viribusq; alisq; pollens, agmina

καὶ γὰρ ὁμαρτεῖ πανταχοῦ τῷ δεσπότῃ,
παρεμβολὴ τηροῦσα τακτϊκοὺς νόμους.
ἂν δὲ τρυχωθῇ τῇ παραδρομῇ τοῦ χρόνου,
καὶ τοῦ πτεροῦ τριβέντος ὀκνῇ τὸν δρόμον,
τὸ σμῆνος εὐθὺς δίφρον ὀξὺν δεικνύει,
δι' οὗ τε φοράδην ὡς γέρων κομίζεται.
ὅταν δὲ παρὰ βασιλέως τις σαλπίσῃ,
ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος καθυπνοῖ τὰ σίφη.
κανόνος δὲ παντὸς καὶ τινος τέχνης δίχα,
μέλιττα ποιεῖ γραμμϊκὰς διαπλάσεις.
ταῖς γὰρ κάτω σύριγξιν ἐστηριγμέναις,
ἀνωτέρας πήγνυσιν ἀντισυνθέτους.
καὶ δημϊουργεῖ τὰς ὀπὰς τὰς ἐν μέσῳ,
σχημάτεσιν, ἢ καὶ λήμμασιν ἰσογωνίοις.
φραγμοὺς δὲ λεπτοὺς ἐμβιβάζει τοῖς πόροις,
ὡς ἀνθ' ὁ κηρὸς ἐγχεθεὶς ὑφιζάνῃ,
συνέχῃ δὲ καὶ τὸ ῥεῦσαν ἡ πῆξις μέλι.

Τὰ ταῖς μελίσσαις πολέμϊα,
καὶ ὅσα ἕτερα ἄλλων ζώων
βλαπτικά.

Ὄφις δὲ, καὶ σφὴξ, καὶ χελιδὼν, καὶ φρύνος,
μύρμηξ τε, καὶ σπὶς αἰγιθαλὴς, καὶ φάλαγξ.
καὶ σαῦρος ὠχρὸς, καὶ φαγεῖν δεινὸς μέροψ,
σμήνει μελισσῶν δυσμενεῖς ὁδοστάται.

νιφὰς

Educit, insequente turma cominus
Satellitum, plebisque, ceu lex postulat.
At si senectæ prægrauatus pondere,
Alisque tritis, ad volandum torpeat:
Sublatus in bigas leuatur illico,
Queis molliter gestetur æuo grandior.
Quod si quis ad prætorium tuba canat,
Dormitur in castris, data ceu tessera.
Quid ædificij, quam parant sine regula,
Et arte, machinam loquar mirabilem?
Quas nanque suffulciuit infra cellulas,
His firmat aduersas supernè glutinans,
Paratque tignorum media cubilia,
Opere angulari structa senis angulis.
Interque sepimenta ponit cellulas,
Ut cera subsidat, quæ ijs infunditur,
Intusque stipet mel fluens concretio.

Quæ apibus sint inimica, & quæ alijs nocentia sint animantibus.

Serpensque, cum vespaque hirundo, rubetaque,
Formicaque, tinea, parus, & phalangium,
Viridisque, stellio, & apiaster prodigus,
Infesti apum sunt per vias examini.

νιφὰς δὲ πυκνὴ, καὶ πνοὴ πεφυρμένη,
δριμύς τε καπνὸς, καὶ νεφῶν ἔπι γνόφος,
σοβοῦσιν αὐτὰς ἐκτροπῇ καὶ συγχύσει.

κίρκος δὲ, λάρος, γύψ, τρυγὼν, καὶ κόσσυφος,
σιδὴν φαγόντες, εὐθὺς ἆρ᾽ ἀπολώλασιν.
καὶ κάνθαρος δὲ θνήσκει ἐγγίσας μύρῳ,
καὶ ψὰρ φαγών γε σκόροδον, οὐκέτι πνέει.
καὶ τὸν μελαγκόρυφον ὅγ᾽ ἄγνος ἐκτρίβει.
κορυδαλὸν δὲ τὸ δριμὺ φθείρει νάπυ.
κέδρου δὲ φῦλλον εἰ λαθὼν δή που φάγοι
ὁ καλαμοδῦτις, οὐ βλέπει τὸν ἥλιον.
κεῖται δὲ νεκρὰ καὶ πνοῆς ἀλλοτρία,
εἰ τῆς ὑαίνης τὴν χολὴν ἶβις πίοι.
φθίσις δὲ τοῖς ἔποψι δορκάδων στέαρ.
τὸν αἰετὸν δὲ τῶν ἐτῶν ὑπεξάγει,
βρωθὲν παρ᾽ αὐτοῦ δυστυχῶς τὸ σύμφυτον.
κόραξ δὲ τὴν εὔζωμον οὐ στέγει πόαν,
καὶ τῶν κορωνῶν τὸν πολὺν τέμνει χρόνον,
πτῶμα προληφθὲν εἰς βορὸν λύκου στόμα.
Πίπτει χαραδριὸς δὲ τιτάνου τι σπάσας.
κλείνει λιβὰς δὲ τάς γε γεράνους ἀμπέλου.
ἀεὶ μὲν οὖν μύραινα πολύποδας στυγεῖ.
μεμήνασιν δ᾽ ἐπὶ καράβῳ καὶ πολύποδες.
ὁ δὲ κάραβός γε ταῖς μυρίναις ἄχθεται.
καὶ ταῖς χελώναις ἀντίκεινται πέρδικες,

καὶ τοῖς

At densus imber, pestilensque spiritus,
Acrisque fumus, nubiumque opacitas,
Fugant easdem, perque turbant ordines.

Malo comesto punico, circus, larus,
Turturque, cum merula, statim leto cadunt.
Moriturque scarabeus propinquans vnguini,
Sturnusque vitam exhalat allij cibo.
Vitexque mortem comparat ficedulæ.
Sed acre caßitam sinapi interficit.
Foliumque cedri nescius si deuoret,
Non amplius solem calamodytes videt.
Jacetque vitæ destituta spiritu,
Bibens hyænæ si fel Jbis hauserit.
At caprearum vpupas adeps dedit neci,
Annisque, præpetem Iouis, priuat suis,
Jnfaustum ab ipsa deuoratum symphyton.
Nec coruus erucam absque noxa pascitur.
Et truncat ætatis moram cornicibus
Cadauer ingestum, ore contactum lupi.
Vulso charadrius cadit bitumine,
Et vitis hausta conficit lacryma gruem.
Jnfesta polypo semper est murænula,
Odio locustas polypus appetit fero,
Locusta strangulatur à murænula.
Perdicis aduersum est genus testudini.

καὶ τοῖς ἐχίνοισιν δὲ ποταμογείτονες.
ἔχθος γε μὴν ἔχουσιν αἰθυίαις μέγα
μακροὶ πελαργοί, καὶ βραδύπτεροι κρέκες.
ἐρωδιὸς δὲ μισεῖ τοὺς λευκοὺς λάρους.
κορυδαλὶς πᾶσαν γὲ μὲν ἀκανθυλίδα.
πελεκὰν δέ τ᾽ ὄρτυγα. οἱ δὲ πτῶκες τοὺς κυνάς.
τρυγὼν δὲ πύῤῥαν. τῆς δὲ κερδοῦς ἡ φύσις,
ἐχῖνον ἐχθρὸν οἶδεν, ὃν χέρσος τρέφει.
πάλιν κορῶναι δυσμενεῖς γλαυκῶν γένει.
κόραξ δὲ μισεῖ τὴν ἰκτίνων τὴν γονὴν,
πάγρον τε βρενθός, καὶ τρυγὼν πυραλλίδα,
τὴν τρυγόνα χλωρεὺς δὲ, καὶ τοῦτον κόραξ.
δράκων δὲ κύκνον. αἰετὸν δὲ τὸν μέγαν
αἰγυπιὸς αὖ δέδοικε, τὸν δὲ, τρωγλίτης.
κτείνει δὲ βουβαλίδα τε καὶ ταῦρον λέων,
ὡς ἰνδὸν ἐλέφαντα πυρίπνους πέφνει δράκων.
ὥς τις κυνὸς δέθ᾽ ἁρπαγὴν φυλάσσεται.
καὶ τοὺς ὄνους αἴγιθος ἐχθροὺς αὖ κρίνει.
οἱ μὲν γὰρ ὠγκήσαντο, τοῦ δὲ τοὺς τόκους,
ὅσους ἐν ὠοῖς εὗρεν ἐσπαραμένους,
ἀφῆκε νεκροὺς ἐκπεσόντας ὁ κλύπος.
ὄφεις δὲ πεφρίκασι κέντρα σκορπίων.
ἰχνεύμονες δὲ δερματοῦσιν ἀσπίδας,
ἀλέκτορες δὲ τὴν λεόντων τὴν φύσιν,
τούτους γαλῆ δὲ, μυγαλὴ δὲ παρδάλεις.
πάλιν ἀλώπηξ δυσμενὴ κίρκον κρίνει.

Necant echinos potamogitones cibo,
Longæq; cum mergis ciconiæ, & creces
Tardæ volatibus, simultates gerunt.
Odit colore gauias albo ardea.
Exosam habet caßita stirpem acanthidum,
Pelecan coturnicem, canes turba leporum,
Pyrrhamq; turtur: nec latet vulpem suus
Echinus aduersarius, serpens humi.
Inuisa cornix est pudica noctuæ,
Oditq; coruus miluiorum liberos,
Pagrumq; brinthus, turtur atque ignariam,
Luteoq; turturem, sed hunc coruus, draco
Cygnum, Deûmq; regis armigerum trucem
Vultur timet, timetq; passer vulturem.
Occîdit autem bubalum & taurum leo,
Flammasq; spirans Indicum elephantum draco,
Canisq; raptum tarda auis subterfugit,
Hostesq; ducit ægithus asinus suos,
Quos si rudentes audiant pulli, illico
Deturbat exanimes metu nidis sonus,
Intus putamen quotquot abditos tegit.
Sed scorpiorum spicula angues territant,
Ichneumonesq; terrefaciunt aspidas.
Galli leonibus, leo formidini
Est ictidi, mus Pardaliq; araneus.
Vulpecula inimicum sibi circum putat,

καὶ κόρακα ταῶς, ἵππον ἰχθὺς ἀνθίας,
δελφὶς φάλαιναν, καὶ λάβραξ τὸν κεστρέα.
μύραινα γόγγρον, ἡ δ᾽ ὕαινα πάρδαλιν,
καὶ ἀσκαλαβώτην ὁ φθορεὺς κλὼψ σκορπίος,
νάρκη δὲ τοῦτον, ἀστακὸς δὲ πολύποδα.
λεὼν δὲ πῦρ δέδοικεν ἐκτρόπως τρέμων.
ἁλίσκεται δ᾽ οὖν εὐχερῶς ὄϊς λύκοις.
ἔποψιν ἡ μέλιττα, καὶ χελιδόσι
τέττιξ φιλῳδὸς, ταῖς δὲ δορκάσιν, ὄφις,
καὶ παρδάλει πίθηκος, ὃν μίμον βλέπεις.
τῆς ἴβεως δὲ τὸ πτερὸν μόνον βλέπων,
ἅπας ὄφις δέδοικεν, οὗπερ ἂν θίγοι
ναρκῶν γ᾽ ὄφις ἐκεῖνος, ἂν δὲ καὶ φάγοι,
τέθνηκε, ῥαγεὶς ὁ φθορεὺς τὴν γαστέρα.
κύων δὲ σιγᾷ, κἂν ὑλακῆσαι θέλοι,
δαλὸν θεωρῶν ἐκ πυρᾶς φθισιμβρότου.
ἀνθίσταται δὲ πρὸς τὸ βάσκανον πάθος,
δάφνην φαγοῦσα φάττα, κίρκος πικρίδα,
πέρδιξ δὲ καλάμου, κίχλα μυρσίνης κόμην,
ἐρρωδιὸς καρκῖνον, ἄγρωστιν ἔποψ,
φῦλλα δρυὸς κόρυδος, ἴκτινος θρύον,
ῥάμνον κορώνη, κίρκος ἀνθοῦντα κρόκον,
ἄγνον κόραξ ἔγκαρπον, ἡ τρυγὼν ἴτυν.
λίνον δὲ ταὼς τοῖς πτεροῖς βύσας φέρει,
ἅρπη δὲ κιττὸν, καὶ πελαργὸς δὲ πλάτανον.
ὧ μᾶλλόν ἐστι δυσμενὴς ὁ νυκτάλωψ.

καὶ γὰρ

Coruumq; taurus, atque equum piſcem anthias.
Delphin balænam odit, lupuſq; mugilem,.
Muræna congrum, hyena pantheram timet,
Et ſtellionem perditor fur ſcorpius,
Torpedo ſcorpium, polypodem cammarus,
Horreſcit ignem percitus metu leo.
Balans inermis à lupis prehenditur,
Ab vpupa apes, à filia Pandionis
Cantus amans cicada, damis anguium
Immite vulgus, Pardaliq; à ſimia,
Quem conſpicis mimum. Sed anguis Ibium
Pennas paueſcit intuens, contactibus
Harumq; torpet ocyus: reconditus
Aluo, forantis perforat qui viſcera.
At torre conſpecto rogali, protinus
Latrare deſinit canis ferociens,
Et faſcinantum ſe tuentur à dolis
Laurum palumbes congerentes, intybum
Circus, comam perdix harundinaceam,
Myrtumq; turdus colligens, cancrum ardea,
Gramen vpupa, galerita frondes querneas,
Vluamq; miluus, ramnulum cornix, crocum
Circus virentem, Viticem ales Apollinis,
Irimq; turtur, faſcinum radicula
Lini ſub alis pauo geſtata cauet.
Sertis Iacchi harpa, platano ciconia.

Quam

καὶ γὰρ ἐν ᾠοῖς τὴν σπορὰν πεπηγμένην,
ποιεῖ διαρρεῖν, κἂν πτεροῖς ἄκροις θίγοι.
ἡ δὲ πλάτανός γε τὴν φιλέσπερον πάλιν,
εἴργει πρὸ καιροῦ προσπελάζειν τοῖς τόκοις,
ναρκᾷ γὰρ εὐθὺς ἐμπεσοῦσα τῷ κλάδῳ.
φθορᾶς δὲ τηρεῖ τὰς γονὰς ὑπερτέρας,
εἰς τὴν καλιὰν ἀετὸς κρύψας λίθον,
ὡς ἡ χελιδὼν τοῦ σελίνου τὴν κόμην.
ἐὰν δέ τ' ἐξάψῃ τραχήλου τὸν λίθον,
κύουσα γυνὴ, κερδανεῖ ζῶν τὸ βρέφος.
μυῖαν λαβὼν, δέτ' ἐκ ῥοῆς πεπνιγμένην,
καὶ τέφραν αὐτῆς ἐκ πυρᾶς ὑπερχέας,
τὸν κεκρὸν αὐγαῖσιν ὑπόθαλψον ἡλίου,
καὶ γὰρ ἀναζῇ, καὶ τροφαῖς ἐπιτρέχει.

Περὶ φρυώνης.

Φρυώνην δὲ τὶς κράτιστε τὸ ζῶον βλέπων,
κἂν ἡ φύσις γ' ἔγραψεν αὐτὸν ὡς ῥόδον,
καθάπερ ἀλγῶν ὠχριᾷ πλὴν ἰκτέρου.
χαραδριῷ δὲ τῷ γαληνῷ προσβλέπων,
αὖθις νεουργεῖ τοῦ προσώπου τὴν θέαν.
παρατρίβεται γὰρ τῆς βαφῆς ἡ πυκνότης,
ὡς τοῦ νόθου φθίνοντος ἠρέμα κρόκου.
ὄντοιν δυοῖν δὲ τῇ φρυώνῃ τοῖν ἡπάτοιν,
τὸ μὲν, φθορὰν ἤνεγκε τοῖς γεγευμένοις,
αὐτοῖς ξένον δὲ φάρμακον τόδ' εὑρέθη.

Quam grauius oppugnare vespertilio
Solet, quod intus oua feminis gerunt,
Nocente pennarum trucidans verbere.
Sed platanus arcet appropinquantis minas,
Torpore collisum retundens impetum.
In nidum aquila aëtide congesto, suis
Auertit omnes noxias à liberis,
Sicut apij comis hirundo salubribus.
Quod si qua lapidem illum grauida collo gerat,
Vitam sibi lucratur, atq; fœtui.
Aquis necatam, cinere si consperseris
Muscam, reductam mortuorum sedibus
Ad pabulum redire facies, ignibus
Vbi solis hanc calefaciendo foueris.

De Rubeta.

Quod si rubetam, ô Imperator, lumine
Fixo quis aspectet, venustatis decus,
Colore mutat pallido plus ictero.
Charadrium sed irretortis vultibus
Mox intuens, ad pristinum redit decus,
Pallore desinente tincturæ, velut
Adulterini deperit croci rubor.
Gemino rubeta cùm iecore sit prædita,
Occidit alterum comestum protinus,
Affert salutem illi repugnans alterum.

Περὶ λέοντος.

Θηρῶν δὲ βασιλεὺς ὁ θρασὺς ἄναξ λέων,
ᾧ τὴν τε φύσεως μαρτυρεῖ μοναρχίαν,
καὶ στέρνα, καὶ γόνατα, καὶ σφυρῶν βάσεις,
καὶ βλέμμα, καὶ θρὶξ, καὶ κατάφρακτον στόμα,
ῥώμη τε πλευρῶν, καὶ βεβηκὸς ἰσχίον,
καὶ νεῦρα πυκνὰ, καὶ ποδῶν μέγας ὄνυξ,
καὶ βῆμα, καὶ σκίρτημα, καὶ δρόμου τάχος.
αὐχὴν παγεὶς δέ τ' ἐξ ἀνάρθρων ὀστέων,
πρὸς τὰς ἀγωγὰς τῶν σκελῶν οὐ κάμπτεται.
συνέλκεται γὰρ τῇ στροφῇ τῶν ἁλμάτων,
θηρῶν ὅταν κατὰ γαυρίων ἐπιτρέχει.
καὶ κοῖλον ὀστοῦν οὐκ ἔχει τὸ θηρίον.
ῥοφεῖ δὲ νεβρὸν εὐχερῶς ὅλον βρύχον,
ἀδηφάγον γάρ ἐστι, κἂν ἧττον πίνοι,
καὶ θυμοειδὲς, εἰ λιμός ποτε θλίβοι.
ἐθὰς δὲ μικροῦ τοῖς παροῦσιν εὑρέθη,
τροφῆς κορεσθὴς δαψιλοῦς ὁ γεννάδας.
ὅταν δὲ γηρᾷ, καὶ τροφῆς χρείαν ἔχοι,
ἐπεὶ τὸ θαῤῥεῖν εἰς τὸ θηρᾶν οὐκ ἔχει,
φοιτᾷ πρὸς ἀγροὺς, καὶ νομαῖς ἐναυλίοις.

Περὶ λεαίνης.

Λέαινα δὲ, κράτιστε, πεντάκις κύει.
καὶ πέντε μὲν τὸ πρῶτον, εἶτα δὶς δύο,

καὶ τρεῖς

De Leone.

In belluas regnum leoni traditum
Regi ferarum, ò Imperator, arguit
Pectusq́, genuaq́, tibiarumq́ statio,
Et vultus, & pilus, cataphractariumq́
Os, cumq́ latere firmitas coxendicis,
Spißiq́ nerui, atq; vnguium arma, & dignitas
Incessuum, saltusq́ ac pedum velocitas.
Non vertebrarum iungitur compagibus
Ceruix, tenus crurum osse producta solido.
Simulq́ tracta, saltuum conamina
Iuuat, feris quoties superbus insilit.
Nec fistularum more concauum os gerit.
Deglutit autem deuorans totum hinnulum,
Barathrum macelli, potioni temperans,
Iraq́ feruet, cum premunt ieiunia.
Quæ carne postquam copiosa depulit,
Mansuetiorem se exhibet præsentibus.
Quod si grauem annis occupat pænuria,
Non amplius feris sequendis strenuus,
Caulas oberrat, & famescens pascua.

De Leæna.

Vtero leæna quinquies enititur,
Quinosq́ primum, quatuor deinde catulos,

Ternisq́

καὶ τρεῖς ἐφεξῆς, τῷ τετάρτῳ δ᾽ αὖ δύο,
καὶ σκύμνον ἁπλοῦν εἰς τὸ πέμπτον ἐξάγει.
εἶτα τίθεται κλεὶς τῆς γονῆς ταῖς ἐξόδοις,
τῆς γε φύσεως τὸν ἕκτον εἰργούσης τόκον.
δυοῖν δὲ μηνῶν τὰ βρέφη προέρχεται,
σκύλαξι τυφλοῖς ἐμφερῆ καὶ μετρίως,
καὶ λευκὸν ἐμπίπλοντα μαστοῦ γάλα.
δυοῖν δὲ μηνῶν, καὶ βαδίζει, καὶ τρέχει,
τότε τ᾽ ἰσχὺν, ἀρετήν τε φυσικὴν προδεικνύει.

Περὶ νάρκης καὶ ἑτέρων τινῶν, περί τε τῶν λεόντων ἔτι πλείω.

Ναρκᾷ μὲν οὖν ἄνθρωπος ἣν ψύχος τ᾽ ἀπῇ,
νάρκην τὸν ἰχθὺν εἴπερ εἰς χεῖρας λάβοι.
καὶ πήγνυται ναῦς ἐντυχοῦσα ναυκράτῃ.
καὶ ῥοῦς θαλασσῶν, ἀλκυὼν εἴπερ τέκοι.
ἵππον ταχὺν δὲ τ᾽ ἴχνος ἀμβλύνει λύκου,
καὶ δίφρον ὀξὺν τὸ σφυρὸν τούτου στρέφει.
σκίλλης δὲ φύλλοις ἀνθυποκλάζει λύκος.
λέων δὲ χαυνοῖ τοῦ δρόμου τὸ σύντονον,
ὦ θαῦμα καινὸν, τοῖς πετήλοις τοῦ πρίνου.
ζώων δὲ πᾶν πόρρωθεν ἐκφοβῶν γένος,
αὐτὸς τὸ πῦρ δέδοικεν ὡς φύσει ζέων.
κλοπῆς δὲ τηρεῖ τὰς γονὰς ἐλευθέρας,
ὥστε κατ᾽ ἀγωγὰς εὐτυχεῖν ἀποκρύφους.

Ternisq́; posthac, inde binis fœtibus
Augetur, at quintùm vnico ſolummodo.
Sextamq́; natura inchoante propaginem,
Egreſſui fœtus repagulum obditur.
Duobus à partu creatos menſibus
Ire videas, catulis canum ſimillimos
Cæciſq́;, paruuliſq́;, & indagare lac.
Menſesq́; poſt currit duos, & ambulat,
Virtutis edens ſpecimen, atque roboris.

De Torpedine & alijs quibuſdam, itemq́; de Leonibus plura.

Ut frigus abſit, frigoris torpet gelu,
Torpedinem quicunque contrectauerit.
Siſtit carinæ, remora adhærens, impetum,
Et fluctuum halcyon furorem nidulans.
Stupet lupi veſtigium calcans equus,
Fugamq́; currus reprimit velox ſuam.
Ad folia ſcillæ fert retrò paſſum lupus.
Curſumq́; ſuſpendit leo, (mirabile)
Si palpitet planta comas iligneas.
Quiq́; eminus pauore territat feras,
Ignem paueſcit ipſe, natura flagrans.
Leunculos autem tuetur à dolis
Venantium, veſtigiorum ambagibus.

προσέρχεται γὰρ ἐξαμείβων τὰς τρίβους,
ὑπὸ τροχιαῖσι καὶ στροφαῖς πεφυρμέναις,
ἀσαφεῖς τε ποιῶν τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις,
κέρκου σπαραγμοῖς ἐκ τριχῶν ἐσταλμένης,
ἣν οἶδε κινεῖν οὐ πρὸ τῆς μάχης μόνον,
τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς παροξύνων.
ἐκ τῶν γε κατὰ βούλησιν ἐν χερῶ μαστίγων,
τοῦτ' ἐστὶ καινότατον δέ τ'. αὐτονοκράτορος,
εἰ καί τις αὐτὸν ὕπνος ἐκ πόνου λάβοι,
βασιλεὺς ἐὼν γὰρ, εὑρεθεὶς θηροκράτωρ,
καὶ τὸ καθεύδειν ὑπερόπτης γίγνεται.
θηρῶν τε καὶ σπῶν τῶν κρεῶν τῶν προσφάτων,
ὅταν κορεσθῇ τῆς τροφῆς τῆς ἀφθόνου,
ἐᾷ τὰ λοιπὰ νεκρικῶς ἐψυγμένα.
καὶ πνεῖ τι δεινὸν ἐγχανὼν τοῖς λειψάνοις,
καὶ γίνεται τὸ πνεῦμα δὴ φυλακὴ ξένη.
δυσωδίας γὰρ χάρακας ἱδρυσαμένη,
τηρεῖ τότ' αὐτὰ, κἂν θρασὺς θὴρ ἐγγίσῃ.
λέων γε μὴν ἔξεισιν εἰς θήραν πάλιν,
οἷόν περ εἰς πῦρ τῆς τροφῆς πεπεμμένης,
κἂν βρώματος μὲν ἐξ εὐερμίας τύχῃ,
τὸ χθὲς προληφθὲν εὐγνωμῶς διαπτύει.
τὸ γάρ τ' ὀδωδὸς, οὐχ ἑκὼν αὖτις φάγοι.
εἰ δ' οὖν, κατ' αὐτὴν εὐδρομεῖ τῶν λειψάνων,
καὶ τὴν πάλαι τράπεζαν εὑρὼν ἐσθίει.
πιέζεται δὲ τῷ τεταρταίῳ τρόμῳ,

νόσων

Modò nanq; procedens, modò retrò commeans,
Inuoluit incertis vias anfractibus,
Oblitteratq́; prouidus vestigia
Caudæ pilosæ per solum verrumine,
Quam non modò ante prælium scit callidè
Vibrare, semet verbere huius excitans.
Ex arbitrarijs flagellorum ictibus
Hoc maximè est, regnator Ausonum, nouum,
Somno quod occupatus illam ventilat,
Quò scilicet, qui belluarum rector est,
Sopore se non obrui victum arguat.
Post carne quàm sedauit affatim famem
Venationibus ferarum prodigis,
Quod relliquum est exanguium cadauerum,
Graueolentis afflat halitus spiramine,
Vicemq́; præstat spiritus custodiæ,
Munimine graueolentiæ mirabili,
Quod arcet impetum vel audacis feræ.
Egressus ad venationem denuò,
Cocto priore tanquam ad ignem ferculo,
Si cedat ex sententia felix labor,
Quod pridie cepit, superbè despicit.
Nam quis lubens quod putidum est comederit?
Sin fallat ipsum spes, reliquias rellegens,
Depascitur mensæ relictæ fercula.
Quartanus autem illi horror ossa concutit,

νόσων ἂρ ὑγιὴς εὑρεθεὶς εἰς τὸν βίον.
εἰ μὴ γὰρ ἡ φλέγουσα μικροῦ ψυχρότης,
ἐπεῖχεν αὐτοῦ τὴν φορὰν, καὶ τὸ θράσος,
ὕποπτος ἂν ὄλεθρος ἡμᾶς ἐστρόβει.
καὶ πᾶν μὲν αὐτὸν ἁρπαγὲν τέρπει κρέας,
εἰ δ᾽ ἐσθίει κάμηλον, εὖγε τῆς τύχης.

Περὶ κυνὸς ἰνδικοῦ.

Παντὸς κυνὸς μέγιστος, ἰνδὸς πᾶς κύων.
ὃς οὐδὲ τὸν λέοντα προσιόντα τρέμει,
ἀνθίσταται δὲ, καὶ σφριγᾷ πρὸς τὴν μάχην,
καὶ τοῖς βρυχηθμοῖς ἀνθυλακτεῖ συντόμως,
ἐγκείμενον δὲ καρτερεῖ τὸν αὐθάδη.
καὶ δάκνεται μὲν, ἀντιδάκνει δὲ πλέον.
τέλος δὲ τοῦ τένοντος αὐτὸν ἁρπάσας,
κατὰ γῆς τε ῥίπτει, καὶ σπαράττει, καὶ θλίβει.
αὖτις δ᾽ ἐπελθὼν κἀποκόψῃ τὸ σκέλος,
τῷ τὸν μέγαν ἄγχοντι, καὶ πρὶν γεννάδαν,
μόλις ὁ κύων νεκρὸς ἀπανήσει τὸ στόμα.

Περὶ μαντιχώρου.

Ο μαντιχώρας θὴρ ἐν Ἰνδοῖς εὑρέθη.
δασύς τ᾽, ἐρυθρός τ᾽, εἶδος ἀνθρώπου φέρων,
ὄμματα δὲ πυρσοῖς ἐμφερῆ γλαυκοχρόοις,
ὀφρῦς δέ θ᾽ ἱκανὰς ἐκφοβεῖν καὶ μακρόθεν,
ὦτα στεγανὰ, καὶ προμήκη μετρίως,

καὶ σφαι-

Cum sanus æuum cæteroquin transigat.
Nanq; illius nisi impetus audaciæ
Frigus perurens, paulum retunderet,
Nos anxius maneret exitij metus.
Et omnis illum carnis oblectat cibus,
Et omnium beat cameli maximè.

De Cane Indico.

Inter canes est Indicus fortißimus,
Qui nec reformidat leonem cominus,
Sed opperitur hostis insolentiam
Stans mole gnauiter sua, ac rugitibus
Eius relatrans, instat instanti ferox:
Osq; imprimentem dente stringit acrius,
Donec prehensum funditus sternat solo,
Morsuq; diuellat, & inhærens strangulet.
Quod si quis accurrens, ei truncet pedem,
Rictu cohercenti hostis impotentiam,
Vix mortuus fixum os canis remiserit.

De Mantichora.

Est Mantichoras cognita Indis bellua,
Villosa, rubra, atque hominis os præ se ferens,
Facesq; luminum colore cæsio,
Superciliaq; idonea ad formidinem
Ciendam, & aures hispidas, nec admodum

 Longas

καὶ σφαιροειδῆ, καὶ ψιλὰ πρὸς τὰς βάσεις,
ὀδόντας ὀξεῖς, δυσθεώρητον στόμα.
τάδ' ἀλλ' ὅδε σαφῶς ἐντελὴς ὁ θὴρ λέων,
μόνην γε μὴν ἔγκεντρον οὐρὰν ἐκφύων,
ἑκηβόλος μέν ἐστι τοξότης φύσει,
ποιεῖ δὲ νεκροὺς ταῖς βολαῖς τοὺς ὁπλίτας,
οἳ τοῦτον ὁρμαῖς ἐλλοχῶσιν ἀρχέτοις.
κἂν τις γ' ἀπαντῶν εὑρεθῆ κατὰ στόμα,
γοργῶς ἀνακλῶν τῶν βελῶν τὴν ἐργάτιν,
ὠθεῖ κατ' αὐτοῦ, καὶ προβαίνει συντόνως.
κινούμενον γὰρ οὖν, ὑπαναφύει πάλιν
καινοὺς ὀϊστοὺς, καὶ τομοὺς τὸ θηρίον,
καὶ τὸν διώκτην ἐν βραχεῖ κατισχύει.
ὄντων δὲ πολλῶν τῶν παρ' Ἰνδοῖς θηρίων,
καὶ πρὸς τὸ φαγεῖν ἀκρατῶν, καὶ δυσμάχων,
ἀνθρωποφάγος ὅδ' οὗτος ἐκλήθη μόνος.
Ἰνδὸς λαβὼν δὲ τὸ βρέφος τοῦ θηρίου,
λίθοις διαθλᾷ τὰ πρὸς ἄκρον ἰσχίον.
ὡς ἂν ἀφυὲς δὴ πρὸς τὰ κέντρα δεικνύων,
ποιεῖ τιθασὸν ἐξ ἀφῆς ἀκινδύνου.

Περὶ Μονοκέρωτος.

Ὁ μονόκερως δὲ θὴρ παρ' Ἰνδοῖς εὑρέθη.
δεινὸς μὲν ὅδ' ἰδεῖν, εἰ δὲ λὰξ ἐπεισπέσοι,
βαρὺς μαχητής. εἰ δὲ κύψας ἐνδάκοι,
μόλις εὐφυὴς ἰατρικῆς χειρουργία.

πείσει

Longas, rotundas, & basin versus glabras.
Dentes acutos, osq; visu tetricum:
Sed relliquo refert leonem corpore,
Præter quod est armata cauda spiculis,
Quas ceu sagittas ipsa mittit eminus.
Illisq; iactos morte perdit milites,
Qui persequuntur impetentes arctius.
Quod si quis aduersæ manus huic conserat,
Caudam reflectens spiculis intus grauem,
Incessit hostem cominus telis petens.
Nam dum mouetur, rursus vnà procreat
Nouas sagittas, aculeosq; bestia,
Queis insequentium statim armis præualet.
At cum, vorando intemperantes, nec manu
Dociles domari plurimæ Indis sint feræ,
Homines vorando sola nomen hæc tulit.
Cuius tenella adeptus Indus pignora,
Elidit ad prærupta caudas rupium,
Vt procreandis illa inepta spiculis,
Tactuq; reddat molliens innoxia.

De Monocerote.

Est Vnicornis Indiæ fera cognita,
Horrenda visu, calcibus si quem petat,
Timenda bellatrix: at ore proruens
Si mordeat, vix Pæonis solers manus,

πείσει παρελθεῖν τὴν φθορὰν τοῦ κινδύνου.
σοβῶν δὲ πυκνὰ τὸν κορυφαῖον λόφον,
ὠθεῖ τὸ μακρὸν καὶ φθορᾶς πλῆρες κέρας.
ὃ τῶν ἀκαλῶν ἐκπεφυκὸς ὀφρύων,
οὐ κοῖλόν ἐστιν, οὐδὲ κοῦφον ὡς κέρας,
οὐδ' ἀφ' ὁμαλοῦς γε τῆς φυῆς προηγμένον,
μᾶλλον δὲ τραχὺ καὶ σιδηρέας ῥίνης,
ὡς εἰς ἑλιγμοὺς προσφυεῖς κεκλωσμένον.
ὀξύτερον αὐτὸ καὶ τεθηγμένου βέλους,
ὡς μὴ κεκυφὸς εἰς ῥοπὰς παλιντρόπους.
μέλαν δὲ πᾶν ἐκεῖνο τῆς ἀκμῆς δίχα.
ξανθὴν γε μὴν κράτιστε τὴν λάχνην φέρει,
οὐρὰν συὸς δὲ, καὶ λεόντειον στόμα,
καὶ θεῖν μὲν ὀξεῖς, ἀλλ' ἀνάρθρους τοὺς πόδας.
ἀσπάζεται δὲ τοὺς ἀπανθρώπους τόπους,
καὶ ζῇ παροικῶν, καὶ πλανώμενος μόνος.
καὶ πρὸς μὲν ἀλλόφυλα θηρίων γένη,
ὁ θὴρ προσηνὴς, ὡς ἐθὰς ποίμνῃ σκύλαξ.
τὸ συγγενὲς δὲ, καὶ κατὰ φύσιν φίλον,
ἐναντίον μάλιστα καὶ δύσνουν κρίνει.
πραΰνεται δὲ παρὰ τὸν θῆλην μόνον,
οἴστρου χαλινοῖς ἐκδαμάζων τὸν τῦφον,
ἕως τὸ ῥουστὸν τῆς γονῆς ἀφυβρίσῃ.
τοῖς κτήνεσιν δὲ πᾶσι τοῖς κερασφόροις,
ἐγγάστριος ἔνεστ' ἀκριβῶς ἡ θερμότης,
ἢ τὰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπαρδούσας φλέβας

χαυνοῦσα

Præsens leuarit vulneris periculum.
Hæc insolenter verticis motans iubam,
Longumq; noxiumq; cornu porrigit,
Quod frontis enatum sub ipso tubere,
Non est cauum, nec more cornuum leue,
Nec compari vndiquaque constat germine,
Limaq; ferri visitur mordacius,
Gyris in orbem conuolutum iugibus,
Acutius mucrone teli peruio,
Ut non reciprocis recuruum flexibus.
Ad vsque florem quod iuuentutis nigrum est,
Colore cùm sit ipse fuluo præditus,
Caudaq; aprum, rictu leonem præferat.
Idoneosq; cursibus, licet rudes
Gestat pedes, amatq; solitudines,
Saltusq; solus peruagatur deuios,
Et bestiarum ceterarum erga genus
Comem gerit se, ceu gregi assuetus canis.
At non item cognationem amat suam,
Sed odit, infestissimamq; iudicat.
Mansuescit autem comparis torum ambiens,
Frenis furoris edomans ferociam,
Dum seminis desæuiat lasciuia.
Et vniuersæ animantium propagini
Quæ cornua gerunt, venter impense calet,
Quo fit, rigantes vt cerebrum riuuli,

χαυνοῦσα ποιεῖ συστολῆς ἐλευθέρας.
κἀκεῖ τι λεπτὸν ἐμπεφυκὸς ὀστέον,
τὰς προαναγωγὰς τῆς τροφῆς προσλαμβάνει.
κινούμενον δὲ τῇ ῥύμῃ τοῦ πνεύματος,
τότε τῆς χλιδῆς τὸ γόνιμον ἐκρεῖ τῶν πόρων,
ἐν οἷσι τῶν κροτάφων τὸ μανὸν ὀστέον,
τὰς ἐξαγωγὰς ὀργανοῖ τῶν ἰκμάδων,
τοῦ συνεχέος πηγνύντος αὐτὰς ἀέρος.
τὸ τοίνυν ἁπαλὸν καὶ νεώτερον κέρας
ὠθεῖ τὸ πρότερον, ἐκδραμεῖν ἠπειγμένον,
καὶ τοῦτο πάλιν ἄλλο καλόπιν ἐπιτρέχον.
οὐ γὰρ δυνατόν ἐστ᾽ ἀτρεμεῖν τὰς ἰκμάδας
πηγνυμένας ἔσωθεν εἰς χαύνους τόπους.

Περὶ Ὀνάγρου καὶ τούτου κέρατος.

Ἰνδῶν σὺ βασιλεῦ, τῆς ἐμῆς φωνῆς συνίες,
καὶ δὸς καθαρὰν ἄρ᾽ εἰς ἀπόκρισιν λόγον,
τί δή ποτ᾽ ἐστὶν ὁ κεράτης ἐξ οὗ πίνεις;
καὶ γὰρ διαυγὴς, καὶ προμήκης εὑρέθη,
καὶ τρεῖς ἔχει ζωστῆρας ὡς λίθου φλέβας,
λευκόν τε, μέλανά τε, καὶ τὸ χρῶμα πορφυροῦν.
Ὄναγρος ἡμῖν ἐστὶ, φησί τις, μέγας.
ὃς τρίχα τε λευκὴν εἰς τὸ πᾶν δέρας φέρων,
αὐτὴν ἐρυθρὰν τήν γε κεφαλὴν δεικνύει,
ἣ τοῦτο μοι δίδωσι τὸ ξένον κέρας,
ἐκκύπτον ἁπλοῦν τῆς λαβῆς τῶν ὀφρύων.

ἄρ᾽ οὖν

Calore laxati vias non comprimant.
Quodq́ue est os illic insitum tenerrimum,
Alimoniæ penum affluentis suscipit:
Cuius redundans pars, ciente spiritus
Commotione profluit meatibus.
Quorum in cauernis temporum os rarissimum,
Humoribus pandit viam emanantibus,
Quos frigus indurat coarctans aëris.
Sic ergo cornu quod recens subnascitur,
Protrudit enatum prius, atque promouet:
Et hoc item quod ponè succedens subit.
Nanque humor acquiescere intus non potest,
Spiraculorum laxitate profluens.

De Onagro & illius cornu.

Regnator Indorum, mihi aures commoda,
Verbisq́ue responsum meis da liquidum:
Quid vult sibi crater tuus, dic obsecrò,
Ex quo bibis præaltus, & pellucidus,
Ceu venulis, distinctus orbe triplici,
Albo, nigroq́ue, atque æmulante purpuram?
Onâger est hic arduus nobis, ais,
Qui relliqua quidem albus apparet cute,
Sed purpura tinctum gerit sursum caput:
Quod hoc mihi cornu dedit mirabile,
E palpebrarum prominens discrimine.

ἆρ' οὖν μέθης εἴρηκα λαμβάνοντας χάριν;
ὁρῶ γὰρ αὐτὸ καὶ κατ' ἂρ πῆχυν μέγα.
ἢ ἐς φιλοτιμῇ, καὶ προπίνοντας τὴν θέαν;
καὶ μὴν ἀναιρεῖ τὴν κακὴν ἤδη ὃς μέθην,
ἴσου τε παντὸς ἀντιφάρμακον μὲν ὄν,
ἣν ἱερὰν καλοῦσι καθαιρεῖ νόσον.
ἀστράγαλον αὖ δὲ καὶ χολῆς κύσιν φέρει,
τῶν μωνύχων, βέλτιστε, τῶν ἄλλων μόνος,
ὅ γε τὸ γαληναῖον τὸ κεράτινον φύων,
οὗ τὸ κέρας τ' ἄβρωτον ἐξ ἀηδίας,
θεῖ τε μάλα γοργόν, εἰ δὲ κυρίττειν θέλοι,
φεῦγε πτερωτὸν ἐκμιμούμενος τάχος.
φονεὺς γὰρ ἐστὶ καὶ παρέλθῃ λακτίσας.

Περὶ κυνοκεφάλων.

Οἶδα τι κυνόμορφον ἀνθρώπων γένος,
ὃ φθέγγεται μὲν οὐδέν, ἀλλ' ὠρύεται.
παντὸς κυνὸς δέ τ' εὔδρομον μᾶλλον μὲν ὄν,
στὸ θῆρας αἱρεῖ, καὶ σιτεῖται τὰ κρέα,
ξανθέντα, καὶ φρυγέντα, φωσφόρου ζέσει.
στολίζεται δὲ τὰς δορὰς τὰς ἐκ πόνων,
καὶ ζῇ λυποῦν ἄνθρωπον ἁπλῶς οὐδένα.
ἰνδῶν συνίησι τε φωνῆς ὀξέως,
καὶ βοῦς, χάριν γάλακτος, ἠπίως νέμει.

Περὶ τινῶν ζωυφίων ἰνδικῶν ἐπιτηδείων πρὸς βαφήν.

Η γῆ

An vinolentiæ voluptas te capit,
Inquam, illud vlna longius nam conspicor?
An gloriam affectas nouo spectaculo?
Atqui medetur hoc temeti iniuriæ,
Obstat venenorumq; pestilentiæ,
Morbiq; depellit sacri tentamina.
Solidipedum autem solus, ò rex optime,
Talumq; gestat, felle nec destituitur,
Mortalium sanator ille corniger:
Cuius caro non est idonea esui.
Ferturq; cursu concito. quod si petat
Cornu, fugam instar alitis cape ocyus,
Nam calcibus cornuq; sternit proximos.

De Cynocephalis.

Mortalium noui genus cynocephalum,
Quod verba non edit, sed vlulatum crepat,
Et quolibet pernicius fertur cane,
Ferasq; sectatur per agros, victitans
Ad solis ignem torrefactis carnibus.
Et pellium sese induit velamine,
Hominum molestum nemini, aut iniurium.
Sed & loquentes incolas intelligit,
Bouesq; pascit, lacte perfrui vt queat.

De Indicis quibusdam animalculis idoneis ad tincturam.

In mon-

Η γῆ μὲν Ἰνδῶν, δένδρον εἰς ὄρος φύει,
τὸ δ' αὖ τρέφει, κράτιστε, θηρίον πάλιν,
τοῖς κανθάροις ἐοικὸς ἔνδοθεν ἀκρίδων.
ἠλέκτρινον γάρ ἐστιν αὐτῷ τὸ τρύφος,
ἔχει δὲ λεπτοὺς καὶ προμήκεις τοὺς πόδας.
καὶ τοῦτο ῥιπτῶν ὁ κναφεὺς ἐκ τῶν κλάδων,
νιφάδεσι πυκναῖς εὐτελῶν ἀκοντίων,
ἐπίλινος εὐθὺς μηχανῆς ἀποθλίβει.
σὺ δὴ βλέπων θαύμαζε τὰς φοινικίδας,
ἃς εἷλε χερσὶ τῆς βαφῆς ὁ τεχνίτης.
ἡ τῶν δ' ἀποστάξασα γὰρ θλίψει δρόσος,
ἀνῆκεν αὐτοῖς εὐφυοῦς ῥόδου χρόαν.

Περὶ ὀνοκενταύρου.

Ἀνθρωπόμορφον εἶδον, Ἰνδὲ, θηρίον.
τί δήποτ' ἐστί; φράζε (φησὶ) τὴν πλάσιν,
πολλῶν γὰρ ἡμεῖς εὐποροῦμεν ἀγρίων.
Πρόσωπον ἀνδρὸς εἶδον, Ἰνδὲ, καὶ κόμην,
καὶ στέρνα, καὶ τράχηλον ἄχρις ἰξύος,
καὶ χεῖρας αὐτὰς ἀνδρικὰς, καὶ δακτύλους,
ἔπειτα μαζοὺς ὡς γυναικὸς ἠρμένους.
ῥάχις δὲ, καὶ πλευρὰ, λαπάραι, γαστὴρ, πόδες
καθαρὸν ὄνον τιν' ὀργανοῦσι τὴν θέαν.
ἔστ' ὀξύτατον δὲ, καὶ βαρύθυμον μένον.
βάδην μὲν οὖν πρόεισιν, ὡς θὴρ δὲ τρέχει,
κινεῖ τε γὰρ τὰς χεῖρας ὡς καὶ τοὺς πόδας,

καθή-

In montibus fert Indiæ solum arborem,
Quæ cantharis gignit animal simillimum,
O Rex, locustarum satum propagine.
Quod succino manantium victu arborum
Gaudet, pedesq; porrigit tenellulos.
Quod fullo deiectum arborum de frondibus
Leuium imbre iaculorum niuali, protinus
Artis sagacis exprimit solertia.
At tu videns mirare quæso purpuras,
Quas fert peritus ritè tingendi artifex.
Expreßione nanque destillans liquor,
Illis colorem amabilem rosæ refert.

De Onocentauro.

Vidi, Inde, forma præditam hominis belluam,
Quid vult sibi hæc? doce, inquit ille, fabricam,
Hæc nanque multas ora nutrit belluas.
Vidi os viri, barbamq; confertam pilis,
Vidiq; collum, cumq; pectore ilia,
Palmasq;, palmarumq; dactylos pares,
Deinde mammas feminæ ceu turgidas.
Dorsum, latusq;, venter, abdomen, pedes,
Asinum exhibent spectantibus simillimum.
Acerrimum verò est, grauiq; pectoris
Acerbitate, nec gradatim inambulat,
Sed concitum cursu ruit, ceu bellua,

Manusq;

καθήμενον δὲ πνδυσιᾷ μετὰ δρόμον.
ἐστὶν δὲ καὶ τεφρῶδες, Ινδὲ, τὴν χρόαν.
θνήσκει δὲ ληφθὲν ἐκ λιμοῦ, κᾂν ᾖ βρέφος.
τὸ δεύτερον γὰρ ἦμαρ, οὐ θέλει βλέπειν.
ἐστὶν ὀνοκένταυρος, ὁ δ᾽ αὐτὸς, ὡς λέγεις,
ζῶον πονηρὸν, εἶπεν Ινδὸς πρὸς τάδε.

Περὶ λύκων.

Υδωρ διανέοντες μὲν ἀθρόοι λύκοι,
μή πως τὸν ἑσμὸν ἡ ῥοὴ περιτρέποι,
οὐρὰς τότ᾽ ἐνδακόντες ἀλλήλων μόνον,
πρὸς τοὺς ἰλίγγους εὐδρομοῦσι τῶν πόρων.
λύκος φαγὼν δὲ, καὶ κορεσθεὶς, οὐ λύκος,
ἀλλ᾽ ἀμνὸς ἂν φαίνοιτο ποιμνίων μέσον.
οὐ γὰρ δύναιτό γ᾽ ὁ φθορεὺς ἐπεθίειν,
ἀλλ᾽ ἐστὶν οἰδῶν τῇ τροφῇ τὴν γαστέρα.
καὶ τὴν ὑπογλωττίδα τῶν παρισθμίων.
καὶ τοῦ κόρου πεφθέντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ,
ὁ θὴρ πάλιν δείκνυσι τὸν πρῶτον λύκον.
βραχὺ δὲ τὸν τράχηλον ἐκ νώτων φέρων,
ἐπιστρέφει τὸ σῶμα, καὶ βάδην τρέχει.
ἰδών τε ταῦρον ἐξελίττει τὸν δρόμον,
τὰς γὰρ ἀκωκὰς τῶν κεράτων οὐ στέγει,
καὶ τῆς γε δειρῆς τὸν τοσοῦτον ἁρπάσας,
διασπαράττον ἐκλυθέντα δεικνύει.
ὁρᾷ δὲ μακρὰν ὀξυδερκὴς ὢν φύσει.

καὶ γλαύξ

Manusq; currens non secus mouet ac pedes.
Anhelat autem, à cursibus cum sederit.
Estq; cineraceo colore præditum,
Captumq; se fame enecat, pullus licet:
Quod seruitutis nesciat iugum pati.
Est hic Onocentaurus, fera, Indus ait, mala.

De Lupis.

Aquas lupi iuncto secantes agmine
Ne quando nantes fluctuum vis auferat,
Caudis tenentes mordicus se mutuò,
Tranant aquarum vortices liberrime.
Pasto lupus ieiunio, non iam lupus,
Sed agnus inter erit greges balantium.
Haud nanq; tunc aluo recondat quippiam,
Cum turget inflatus cibo præcordia,
Tumentq; clausa faucium repagula.
At breuis vbi decoxerit pastum mora,
In pristinum reuertitur lupus lupum.
Collum quod eius pendet ex humeris breue est,
Hinc corpus inflectit, retrò quando videt.
Cursu valens, inuadit auersus bouem,
Quòd cornuum ferale acumen horreat:
Morsuq; ceruicem cruentans arduam,
Diuellit hostem dentibus, neci datum.
Acie oculorum præualens, luce fruitur,

καὶ γλαὺξ ἀτεχνῶς ὑπό γε νύκτα, καὶ σκότος.
θνήσκει δὲ γοργῶς, μηδὲ συμβάσης νόσου,
φαγὼν πόαν, κράτιστε, τὴν λυκοκτόνον.

Περὶ τῆς ἄρκτου.

Ασημον ἄρκτος ἀποτεκοῦσα κρέας,
σοφῶς διαρθροῖ, καὶ τυποῖ, καὶ φαιδρύνει,
καὶ δημιουργεῖ πλαστικῶς τοῦτο βρέφος.
λεῖον τιθεῖσα δὲ μαλθακῆς γλώττης πόνῳ,
λασίοισι καὶ θάλψασα μηροῖς τὸν τόκον,
ἐνῆκε θηλὴν μητρικὴν τῷ φιλτάτῳ.

Περὶ ὑαίνης χερσαίας τὲ καὶ θαλασσίας.

Αῤῥὴν μὲν ἦν ὕαινα τὸν χθές που χρόνον,
θῆλυς δὲ τὸν νῦν, δρᾶτε, καὶ πάσχει πάλιν,
οὐκ οἶδε μητροπάτωρ ὅπως τε γίνεται,
κύουσα καὶ σπείρουσα τὴν διφυΐαν.
ἐὰν δέ τ' ἐντύχῃ τινὶ καθεύδοντί που,
ἐν ἡσύχῳ προῆλθε πελμάτων βάσει,
καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐντύνασα δεξιὰν,
καθῆκεν εἰς τὴν ῥῖνα τοῦ κοιμωμένου,
κάρου γὰρ εἶναι φασὶν αὐτὴν ἐργάτιν:
πρὸς τοῦδ' ὀρύξασα κεφαλῆ τε πυθμένα,
προὔθηκε τὴν φάρυγγα γυμνὴν ὑπτίαν.
ἧ τῆς φονώσης αὐτίκ' ἐμφύσης μάλα
ὁ παῦλαν αἰτῶν, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ceu noctua, atra noctis in caligine.
Morbo nec infestante, mortuus cadit
Herba comesta, nominant quam Lycoctonon.

De Vrsa.

Rudem edit vrsa nixibus carunculam,
Artisq; conformat sagaci industria,
Fingens in effigiem vrsuli artus affabre,
Linguaq; lambens hunc glabrum sensim facit,
Pòst hispidi fouens sinus cubilibus,
Carißimo materna præbet vbera.

De Hyæna & terrestri & marina.

Hyæna quæ mas pridie videnda erat,
Nunc femina est, initq; initurq; inuicem,
Maternus vtq; fiat auus haud dixerit,
Aluo ferens, ferensq; fœtum mutuò.
Si fortè quenquam dormientem offenderit,
Pede strepitum non excitante subuolat,
Suamq; porrigens dolosè dexteram,
Somno iacentis admouet eam naribus,
Soporis effectricem, vt aiunt, maximam.
Hinc eruto, quod subtus est caput, solo,
Deponit hoc, nudo & supino gutture,
Inq; illud incumbens feris complexibus,
Somnos trahentem strangulat miserrimè.

πάλιν καθεύδοντος δέ τ' εἴπου τις θίγοι,
τῇ τῆς θαλαττίας πτέρυγι τῇ δεξιᾷ,
ἄρρητον εὐθὺς ἐμβαλεῖ τούτῳ φρίκην,
καὶ δεῖμα πολλῶν, αὐτονάρκα, φασμάτων.
ὕαινα δὲ τήκουσα τὰς κύνας δόλῳ,
θηρατικῶν τόθ' ἑστιᾶται σαρκίων.
οὔσης γὰρ αὐγῆς δαψιλοῦς ἐν ἑσπέρᾳ,
παρῆκεν αὐταῖς τὴν σκϊὰν τοῦ σώματος,
τὸ κατόπιν κρύψασα τοῦ δρόμου σέλας,
καὶ καταστιγάσασα τὰς τρισαθλίας,
ὡς φαρμακὶς εὔτεχνος ἐξ ἐπασμάτων,
ἀνεῖλε πικρῶς ἀγνοούσας τὸν δόλον.

Περὶ Θωός.

Ποίους δὲ καλῶς ἐκμαθὼν αἰδοῦς νόμους,
αἰσχύνεται θὼς, εἰ τὸν ἄνθρωπον βλέποι;
ποίαν δὲ τηρῶν τακτικὴν ὁμαιχμίαν,
ἄληκτος ἥκει συμμαχῶν ἡμῖν φίλος;
ἐὰν ἄρα τὶς θὴρ δυσμενὴς ἐπιτρέχοι.

Περὶ Αἰτναίου ἰχθύος.

Πόθεν δὲ, βασιλεῦ, σωφρονεῖν πεπεισμένος,
ἀλλοτρίους πέφευγεν αἰτναῖος γάμους;
ὡς μήδ' ἅπαξ ἔλεγχος εὑρέθη ζέων,
τῆς τῶν κατ' ἄλλων ἐν φθοραῖς ἀγρυπνίας.

Quod si marinæ aliquis hyænæ pinnula
Dextra, sopore tangat oppressum, grauem
Huic inijcit statim rigorem, & somnia
Quæ terreant dira iacentem imagine.
Astutia canes hyæna irretiens,
Mox pascit horum carnibus ieiunia.
Fulgente nanq; Cynthia sub vesperam,
Umbra sui illos corporis ferit, retrò
Lumen tegens vestigiorum callidè,
Mutosq; reddens percitos formidine,
Instar veneficæ increpantis carmine,
Occidit incautos doli crudeliter.

De Thoe.

At quæ pudoris eruditus dogmata,
Hominem veretur Thos, hominem si viderit?
Quæ iura fœderationis mutuæ
Colens, opem fert impiger nobis suam,
Hostilis in nos irruat si bellua?

De Aetnæo Pisce.

Quo castitatem doctus, ò Rex, arbitro
Ætnæus externos fugit piscis toros,
Ut nec semel quis deprehenderit vagas
Hunc haurientem flammulas præcordijs?

Περὶ βοός.

Πάγχρηστον ἡ βοῦς, καὶ κομίζει φορτία,
καὶ τοὺς γεωργοὺς ὠφελεῖ πρὸς τοὺς πόνους,
ἡ δὲ γάλα ποιεῖ, καὶ τραπέζας ἀρδύει,
μετὰ δὲ τελευτὴν καὶ μελίττας ἐξάγει.

Περὶ αἰγός.

Τὴν αἶγα φασὶν ἀπ' ἀνὰ τῶν ὤτων πνέειν,
ἀλγοῦσαν οὐδὲν τῆς ῥινὸς πεφραγμένης.

Περὶ δορῆς οἰὸς λυκοσπάδος, καὶ λίθου κυνοδήκτου.

Χιτῶνα δὲ λαβὼν ἐκ δορᾶς λυκοσπάδος,
οἰός σε, προβατεῦ, μηδαμῶς ἐπενδύσῃς.
ποιεῖ γὰρ εὐθὺς, κνησμονήν τε καὶ φρίκην,
παλμοὺς ἀτερπεῖς ἐμβαλὼν τῇ καρδίᾳ.
Οἴνῳ δὲ κυνόδηκτόν τις ἐγκρύψας λίθον,
στάσιν πονηρὰν ἐξεγείρει τοῖς φίλοις.

Περὶ ταράνδου.

Ζῶον τὶ καὶ τάρανδος ἐν σκύθαις μέγα.
ταύρῳ γὰρ ἄν τις ἐμφερῆ τοῦτον κρίνοι,
τὸν ὄγκον ἀθρῶν τῶν μελῶν, καὶ τὸν δρόμον.
κλέπτων δὲ τὴν αἴσθησιν ὡς χαμαιλέων,
εἰς χρῶμα ποικίλον ἰδίας τρίχας τρέπει.

τὸν

De Boue.

Cunctis iuuenca idonea vsibus, onera
Gestat, colonorum & labores adiuuat,
Suoq; mensas lacte pascit affatim,
Suoq; tandem apes cadauere educat.

De Capra.

Spirare capram fertur auribus cauis,
Nec narium dolere clausis ostijs.

De pelle Ouis à Lupo laceratæ, & lapide, quem canis morsu impetijt.

Ne pastor illo, ne induaris tegmine,
Exuta quod dat ouiculæ pellis, lupus
Quam dentibus strinxit: nanq; hæc pruriginem,
Cordisq; palpitationes excitat.
Quod si lapillum quem canis præmorderit,
Vino ingeras, mox concitabis prælia.

De Tarando.

Est in Scythis ingens Tarandus bellua,
Proceritate boui parem quem dixeris,
Si membra contempleris, & cursum notes.
Sed intuentes fallit vt Chamæleon,
In mille se vertens pilorum imagines,

τὸν ἄστατον γὰρ καὶ παλίμβολον βίον,
καὶ τῶν πονηρῶν ζωγραφεῖ τὰς ἐμφάσεις.
οἵ τε παρακερδαίνουσι τοὺς ἀπλουστέρους,
πλανῶντες εἰκῆ, ταῖς τροπαῖς τῆς καρδίας.
τούτου δὲ βασιλεῦ, τὴν δορὰν θώραξ φέρων,
ὑπῆρξε παντὸς εὐτονώτερος βέλους.

Περὶ ζώων τινῶν καθ᾽ ὕπνον βλεπόντων.

Ω πῶς καθεύδει, καὶ δοκεῖ πάλιν βλέπειν,
ὄφις τε καὶ πτὼξ, καὶ θυμοῦ πλήρης λέων;
ἐπιπέταται γὰρ ἡ χλαμὺς τῶν ὀμμάτων
ἄλλου τινὸς χιτῶνος ἁπαλωτέρου
φρουροῦντος αὐτοῖς, ὡς διόπτρας, τὰς κόρας.

Περὶ πτωκῶν.

Πόθεν τὸν αὐτὸν οἱ ταχεῖς πτῶκες χρόνον,
ἄλλους μὲν ὠδίνουσιν εἰς φῶς ἐκγόνους,
ἄλλους δέ τε κατέχουσιν ὡς νοθεῖς ἔτι,
πρὸς δευτέραν γέννησιν ὀργανουμένους;
καὶ πρὶν δ᾽ ἐπελθεῖν τὴν γονὴν τὴν ὑστέραν,
ἄλλους πάλιν κύουσιν ἐξ ἄλλου σπόρου.

Περὶ χαμαιλέοντος.

Χαμελεὼν, κράτιστε, τὸν χρῶτα τρέπει.
σαῦρος γὰρ ὢν ἄντικρυς οὐκ ἔχει τρίχας,
καὶ νῦν μὲν ὠχρὸς, νῦν δὲ φαιὸς γίγνεται,

Mutabilem vitæ ſtatum, & variabilem,
Ac improborum denotat verſutiam,
Qui nequiter pecunia emungunt probos,
Illuſione verſipellis pectoris.
Thorax paratus illius de tergore,
Haud ſpiculorum perforatur ictibus.

De Animalibus quibuſdam, quæ per ſomni quietem oculis cernunt.

Quî fit, ſimul ſomnoq; fungi, & cernere,
Serpens quod apparet, lepusq;, & impiger
Leo? chlamydem illi luminum circumtegit
Hanc nanq; tunica mollior cuſtodiens
Velut dioptras, quæ ſub his ſunt pupulos.

De Leporibus.

At cur leporum eodem cita cohors tempore,
Alios quidem ſub ſolis edunt lumina,
Alios vt immaturum onus vtero tenent,
Quos nixibus promant ſecundis viſcere?
Et ante quàm concepta reddant ſemina,
Nouo graueſcit aluus aucta pondere.

De Chamæleonte.

Chamæleon, ô Rex, colorem mutat, &
Aequans lacertam propalam, pilis caret:
Et nunc videndus luteus, poſt viſitur

εἶτα πελιδνὸς, εἶτα κιῤῥὸς εἰς βάθος.
καὶ νῦν ἐρυθρὸς, καὶ παραυτίκα μέλας,
καὶ στικτὸς ἂν γένοιτο δορκάδος δίκην.
καὶ ξανθὸς ἂν φαίνοιθ᾽ ὅδε καθάπερ λέων.
οὕτω δὲ σώματος τοῦδ᾽ ἀλλοιουμένου,
τὸ λευκὸν ἠγνόησεν ἡ φύσις μόνον.
στεῤῥὸν δὲ τῷ στόματι παρακατέχων ξύλον,
ὄφεις λυπεῖ σφύζοντας αὐτὸν ἐσθίειν.
καὶ γὰρ ἑαυτὸν εὐφυῶς ἐπιστρέφων,
μάτην περιχαίνοντας αὐτοὺς δεικνύει.
κἄν τις δυνηθεὶς τήν τε φορίνην ἐνδάκοι,
οὐ τοῦτο δεινὸν τῷ τὸ κάρφος ᾐρμένῳ,
καὶ γὰρ στεγανὴν ἐνδιδύσκεται σκέπην,
καὶ τῶν πονηρῶν ἐξελέγχει τὸ θράσος,
τοῦ ζῆν σοφιστὴς εὐμαθὴς ὢν αὐτόθεν.

Περὶ Σαύρου.

Σαῦρον τὸν ὠχρὸν, εἰ τεμὼν διασπάσης,
ἁρμόζεται ζῶν ταῖς τομαῖς οὕτω πάλιν.
εἰσὶν σαφῶς δὲ τῶν μερῶν αἱ συνθέσεις,
τοῖς ποσὶν ὁ νεκρὸς ὅταν ἐφερπύση.

Περὶ Εχίνου ἐνύδρου.

καί τις δ᾽ ἐχῖνον συντριβέντα σκορπίσας,
ὃν εἶδεν ἀκτῆς εὐμενὴς κόλπος τρέφειν,
τάχ᾽ αὖθ᾽ ἴδοι, κράτιστε, συντεθειμένον.

Clarus, deinde liuidus, mox giluus est
Summè, ruberq́ rursus, & rursus niger,
Maculisq́ pictus capreæ instar cernitur,
Quandoq́ flauus vt leo videbitur.
Tot induens autem colorum imagines,
Referre nescit candidum solummodo.
Lignum ore forte continens, sic impetum
Eludit anguium sibi incumbentium.
Versans sub illo nanq́ sese callidè,
Inhiare serpentem cibo frustra facit.
Quod relliquam pellem licet morsu appetat,
Nil promouet, festuca si tegat caput,
Quod tegminis præstet vicem pellis tenor,
Nempe improborum audaciam nobis notat,
Vitæ magister ille non incallidus.

De Lacerto.

Si pallidum diuiseris lacertum dissecans,
Præsecta coalescit iterum pars vtraq́:
Nec partium fugit oculos coniunctio,
Post mortuus quàm pedibus ille arrepserit.

De Echino aquatili.

Nec non Echinum separatis partibus,
Quem litoris nutrit sinus, si abieceris,
Coire cernes, Rex, nouo spectaculo,

Mem-

καὶ ζῶντα τὸν πρὶν δυστυχῶς τεθραυσμένον.
ὅσ' εἰ πολὺς τὸ ῥεῖθρον ἐκμαίνοι κλυδὼν,
εἰς τὰς ἀκάνθας ἐμβριθεῖς ἄρας λίθους.
μήπως ὑπαχθεὶς ἐκκυλισθῇ τῇ ῥύμῃ,
πρὸς τὸν μυκηθμὸν καρτερεῖ τῶν βρασμάτων.

Περὶ ἐχίνου χερσαίου καὶ λυγγουρίου.

Ἐχῖνος ἐκ γῆς οἶδ' ἀκάνθαισιν βρύων.
καὶ τῇσι πρασιαῖς ἐκκυλινδεῖται κρύφα.
καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἐμπαρείσας ἰσχάδας,
εἰς τοὺς ἑαυτοῦ φωλεοὺς θησαυρίσας,
οὐκ ἔχει λιμοῦ συμφορὰν ὀλεθρίου.
συστέλλεται δὲ, καὶ τὸ πᾶν σῶμα στρέφει,
καὶ τῶν ἀκανθῶν τὰς λαβὰς ἀπευθύνει,
ἔγγιστα τὸν παρόντα θηρατὴν βλέπων.
δοκεῖ δὲ νεκρὸς τὴν πνοὴν ὑποπνίγων.
εἴπου γε μὴν θέλοι τις αὐτὸν λαμβάνειν,
εὐθὺς ἐνουρῶν τὴν δορὰν διαβρέχει.
ἀνθίσταται χαλεπῇσι γὰρ νόσων βίαις,
ἂν οὐ μολυνθῇ τῇ βροχῇ τῆς αἰσχύνης.
Οὖρον δὲ λυγγὸς ἐκτραχυνθὲν εἰς λίθον,
στερρός τίς ἐστιν ἐγκοπεὺς πρὸς τοὺς λίθους.
τῆς κύστεως δὲ τοὺς βαρεῖς ἄλλως λίθους,
εἰς πῦρ κομισθὲν καὶ ποθὲν, διατρίβει.
Τοὐγοῦν ἐχίνου τὴν σποδὸν κεκαυμένου,
πίττῃ νεωστὶ συντεθεῖσαν εἰς χερσίν,

φύειν

Membrisq; truncatum prius vita frui.
Hic fluctibus tumente sæuis æquore,
Suis lapillorum subit spinis onus:
Neu fortè prouoluatur vndæ incursibus,
Se firmat ipse ponderis gestamine.

De Erinaceo terrestri & lyncurio.

Quod spiculis horrere se scit hericius,
Per culta clanculum vireta voluitur,
Spinisq; fixas auferens ficus, sui
Mox in cubilis congerit cauernulas,
Ne dira ieiunum premat penuria.
Se totus autem contrahit ritu pilæ,
Sursumq; acumen dirigit spinarum atrox,
Venantium agmen si propinquum sentiat,
Et mortuus videtur arcto spiritu.
Quod si quis ipsum tollere ausit, protinus
Humectat vrinæ cutem respergine,
Quam scit malignis esse morbis remedium,
Madore si non imbuatur lotij.
Cum lyncis vrina in lapillum induruit,
Cælum lapillis fit secandis commodum,
Grauesq; vesicæ recocta calculos,
Et hausta poculentis, conterit.
At torrefacti cinerem echini, si pice
Ad vnctionem temperet quis liquida,

Medici

φύειν ἰατροὶ καὶ ψιλοῖς φασὶν τρίχας.
οἴνῳ δὲ λευκῷ συγκραθεῖσαν εἰς πόσιν,
ἀλγοῦσι νεφροῖς εὑρεθῆναι φάρμακον,
ἧπαρ τὲ κάμνον ἐκ πυρᾶς ἀναψύχειν,
καὶ φλεγμονῆς οἴδημα συστέλλειν ζέον.

Περὶ τῆς τοῦ ἱπποκάμπου γαστρός.

Λαβών τις ὀπτὴν ἱπποκάμπου γαστέρα,
λύτταν κυνῶν ἀπ' εἰσφθαρεῖσαν ἐξάγει.
οἴνῳ δὲ συζέσασαν οὐκ ἂν ἐσθίοις.
κυκᾷ γὰρ εὐθὺς ἡ τροφὴ τὴν γαστέρα.
καὶ γίνεται λύγξ, εἶτα βὴξ, εἶτα τρόμος,
εἶτα σπαραγμὸς καὶ μελῶν καὶ καρδίας,
καὶ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ἔτ' ὀργῶσα ζέσις,
λήθη τὲ, καὶ μύκημα, καὶ βαρὺς κάρος,
καὶ βλέμμα νωθρὸν, ἀλλὰ πῦρ σχεδὸν φέρον,
ἀπ' ἐξ ὑγρῶν ῥινός τε παχυτέρων χύσις,
καὶ δίψος ὡς φλὸξ ἐκπιέζον τὴν φύσιν.
καὶ μετρίου δ' ἐν τοῖσδε ῥεύματος χρόνου,
πταρμῷ τιναχθὲν πᾶν τὸ σῶμα ῥήγνυται.

Περὶ μυγαλῆς.

Ἡ μυγαλὴ δέδοικεν ἐκτόπῳ φύσει,
γραμμὰς ἁμαξῶν ἐκ τροχῶν εἰργασμένας,
ναρκᾷ γὰρ αὐταῖς ἐμπεσοῦσα, καὶ τρέμει,
βραδυνοῦσα δ' αὐτοῦ καὶ τελευτᾷ πολλάκις.

καὶ

Medici ferunt, glabris pilos producere.
Quem temperatum si bibas albo mero,
Renum dolori hoc pharmaco medeberis.
Quod epar incensum simul refrigerat,
Et phlegmones sedat tumorem feruidum.

De Hippocampi ventre.

Ventrem Hippocampi si quis assum sumserit,
Rabiem canum ex morsu profectam auferet:
Sed hunc caue coctum mero deglutias,
Nanque illico comestus aluum succutit
Singultibus, tussique, cum tremoribus,
Conuulsioneque cordis, atque corporis.
Quin & cerebrum infestat inflammatio,
Obliuioque, & clamor, & sopor grauis,
Hebesque visus, sed flagrans incendio,
Et narium fluxus liquore turgido,
Sitisque siccis æstuans in ossibus.
At fluxione permanente pauculum,
Disrumpitur corpus subinde sternuens.

De Mure araneo.

Mus quem vocant araneum (mirabile)
Quas plaustra duxerunt abhorret lineis.
Torpore nanque hærescit ipsis incidens,
Isticque non raro morans extinguitur.

καὶ τοὺς ὑπ᾽ αὐτῆς δυστυχῶς δεδηγμένους,
ἐκεῖθεν ἀρθεὶς, ἐξιᾶται χοῦς μόνος,
καὶ γὰρ τὸ λυποῦν εὐμαρῶς ὑπεξάγει,
βραχὺς ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς τομῆς πεπασμένος.

Περὶ κροκοδείλου.

Ωῶν δὲ σωρὸν ὁ κροκόδειλος μὲν κύει,
μετὰ δέγε τὴν ἔκλεψιν εὐθὺς τῶν τόκων,
ἔγκεντρος ἐξέρπει τὶς αὐτῶν σκορπίος,
ὑφ᾽ οὗ τελευτᾷ πρὸς φθορὰν πεπληγμένος.

Περὶ δρακόντων αἰθιοπικῶν, καὶ ἑτέρων
διαφόρων, θηρίων.

Δράκοντος αἰθιόπων δέτ᾽ εἰ θηρᾶν δέοι,
χαίνοντες ἀσθμαίνουσιν εἰς τὸν ἀέρα,
καὶ τῶν πετεινῶν τὰς κρεμαστὰς ἀγέλας,
ἴυγξι θερμῆς εἰσπνοῆς κηλουμένας,
καὶ σπωμένας ἄνωθεν εἰς γῆν ἀθρόας,
ἐκ τῶν γνάθων ἕλκουσιν εἰς τὴν γαστέρα.
θῆρας δὲ νυκτὸς ἐλλοχῶσι δυσμάχως,
καὶ βοῦς τιθασσοὺς, καὶ κριοὺς ἐξ αὐλίων,
ὧδ᾽ ἄμαχον ἰσχὺν εὐτυχοῦντες, αὐτάναξ.
Τῷ δόνακι τυφθεὶς ὁ θρασὺς ἅπαξ ὄφις,
κεῖθ᾽ οἷα θανατῶν, ἂν δὲ τύψῃς πολλάκις,
ὀργᾷ τε κατὰ σοῦ, καὶ προβάλλει τὸ σῶμα,
πρὸς ἀντιπαράταξιν τότ᾽ ἠρεθισμένος.

At illius morſu impetitis, orbitis
Qui tollitur puluis, ſalutis auctor eſt.
Nam vulneris nullo leuat negotio
Inſperſus illi protinus moleſtiam.

De Crocodilo.

Crocodilus ouorum parit aceruum, ſed his
Poſt fœtuum perfecta quàm eſt excluſio,
Prorepit armatus ſagitta ſcorpius,
A quo ictus ille concidit letaliter.

De Draconibus Aethiopicis,& alijs diuerſi generis beſtijs.

Cùm pabulo Æthiopum dracones indigent,
Hiante captant ore flatus aëris,
Penniſq; ſuſpenſos greges volantium,
Spirationis illecebris attrahunt,
Ducto ſupernè copioſo ad humum agmine,
Quos ſpiritu retrocito deglutiunt,
Noctuq; beſtias feras irretiunt,
Boueſq; manſuetos, gregiſq; principes,
Freti ſuarum virium valentia.
Serpens arundinis iacet percuſſu iners,
Ceu mortuus: quod ſi frequens plagam inferas,
Attollit iras, ore cœrulo emicans,
Hoſtemq; linguis impetit vibrantibus.

Ὄφις δακὼν ἄνθρωπον, αὐσονοκράτορ,
αὖθις ὑπελθεῖν τοὺς μυχοὺς οὐκ ἰσχύει,
τῆς γῆς ἄρ' ἀγαθὴν εἰσφερούσης τὴν δίκην.
ἐᾷ γὰρ αὐτὸν ὡς φονευτὴν ἀγρότην,
πικρῶς διαζῆν εἰς νομὰς ὑπαιθρίους.
Ὑστρὶξ δὲ τὰς ἄνωθεν ἐκπέμπει τρίχας,
ἃς ἡ φύσις γ' ἔθηξε καὶ πρὸ τῆς μάχης.
φρίξασα γὰρ τὰ νῶτα, βάλλει τοὺς πέλας,
οἷον ἀπὸ νευρᾶς εὐτυχῶν τις τοξότης.
Τῆς ἀσπίδος τὸ δῆγμα, δῆγμ' ἐστὶ θανάτου.
μή, μή, γαληνὲ, μὴ δὲ φάρμακον χέῃς,
ὁ σφιγμὸς ἐκλέλοιπεν, ὁ ζῶν ἐρρύη,
καὶ σὺ δὲ τὸ θαρρεῖν ὡς ἐνῆσον εἰσφέρεις;
ἔα. τὸ δῆγμα κρεῖττόν ἐστ' εὐτεχνίας.
Λευκός τις, Ἱππόκρατες, ἔστ' ἀκριβῶς ὄφις,
ἐπὶ κεφαλῇ δὲ γαυριῶν κερασφόρῳ,
δακὼν ὅδ' ἄνδρα τῆς πνοῆς ἀπεξάγει.
τί γοῦν ἐπ' αὐτῷ δυσφοροῦμεν τί πρακτέον;
οὐκ οἶδα φησί. πρὸς γὰρ ἄχρονον πάθος,
ὅγε καθάπαξ ἔρρευσεν εἰς τὴν καρδίαν,
ἡ τῶν ἰατρῶν ἐκπεφαύλισται κρίσις.
ἆρ' ἡ νόσος παρῆλθε καὶ ὑπὲρ τοὺς ὅρους,
τῶν ἄρ' ἀφορισμῶν εἰς κενὸν πεφρασμένων,
τί τοῦτο; ναρκᾷς τὴν περίστασιν τρέμων.
ὦ σῶτερ ὀκνεῖς, καὶ τριβὴν ζητεῖς χρόνου;
παρὸν κατ' αὐτοῦ τῆς νομῆς τῆς ἐν βάθει,

ἢ δεσμὸν

Hominem cruentauit feris qui morsibus,
Cauos subire non potest serpens specus,
Dum terra sontis exigit pœnas, mala
Contaminatum cæde, sub Ioue frigido,
Perferre cogens damna solitudinis.
Hystrix pilos sursum iacit, ceu spicula,
Natura quos acuit & ante prælium.
Nam contrahens dorsum rigens, neruo velut
Intenso in hostes tela torquet cominus.
Quod aspis intulit, animam vulnus adimit,
Ne ne, Galene, pharmacum mihi pares,
Pulsus refugit, vita iam iam deserit.
Tu profuturam pharmaci spondes opem:
Facesse, morsus est medela fortior.
Est albus, ô Hippocrates, serpens, caput
Geritq; cornibus superbus turgidum,
Qui quem momordit spiritum huic exterminat.
Quam morsibus paras opem letalibus?
Nulla (inquit) est: nanq; ad malũ momentaneũ,
Et quod semel cor occupauit influens,
Artis medentum nil facit solertia.
Sic ergò, sic morbus tuorum dogmatum
Præscripta vincit traditorum nequiter?
Quid obstupescis hoc mali miraculo?
Seruator ò cunctaris, & nectis moram?
Cum prestò sit serpentis aduersus malum,

ἢ δεσμὸν, ἢ σίδηρον, ἢ στέαρ φέρειν,
ἢ φαρμάκου γε κύλικα θερμοῦ τὴν κράσιν.
ἐγὼ δὲ λαβὼν εὐτελῆ ψύλλαν μόνην,
ἀπόκρυφον γὰρ ἐκκαλύπτω νῦν λόγον,
καὶ θεὶς ἐπ' αὐτῆς τῆς λαβῆς τοῦ δήγματος,
λύω τὸ λυποῦν, καὶ κατείργω τὴν νόσον,
καὶ τῆς τελευτῆς ἐξορίζω τὸν φόβον.
Εστιν παραί τις, ὦ κράτιστ· Ινδοῖς ὄφις,
ᾧ σπιθαμιαῖον μῆκος, ἡ δέ γε χρόα
δοκεῖ φέρειν ἔξαλμα πορφύρας βαθύ.
καὶ πᾶσα λευκὴ τοῦ καρήατος ἡ πλάσις,
οἷόν περ ἁπλοῦν καὶ νεόβλυστον γάλα.
καὶ ζῶν μὲν αὐτὸς, ἐνδακεῖν οὐκ ἰσχύει,
νωδὸς γάρ ἐστι, καὶ ψιλὸν χοῦν ἐσθίει.
ἀλεὺς δὲ νυκτὸς, καὶ κρεμασθεὶς ἡμέρας,
κατὰ μικρὸν οὕτως τὴν πνοὴν τ' ἀποκρίνων,
ἰχῶρα τοῦ στόματος ἄπ' ὑγρὸν ἐκπλύει,
καὶ πήγνυται τὸ ῥεῦσαν εἰς εἶδος μέλαν.
ἄλλας δὲ νεκρὸς αὖθις ἐγχεῖ λιβάδας,
αἳ δακρύων ἔχουσιν ἀρκεύθου χρόαν.
καὶ τῶν δὲ βασιλεῦ, καὶ σταγὼν δήπου μία,
νεκρὸν παρευθὺς τὸν πιόντα δεικνύει.
ὁ μὲν γὰρ ἐγκέφαλος τότ' οὐκ ἔχων βάσιν,
ἐκ τῶν ἀγωγῶν τῆς ῥινὸς διαῤῥέει.
τὸ σύντονον δὲ τῆς φθορᾶς, τῶν ὀμμάτων
πυκναῖς τὸ ληφθὲν ἐκτροπαῖς διαστρέφει,

Aut vinculum, aut ferrũ, aut parare axungiã,
Aut pharmaci miscere calidi poculum.
At ipse vilem pulicis tentans opem,
(Non cognitam pando medelam Pæoni)
Illoq; morsus vulneri imposito super,
Leuo dolorem vimq; morbi reprimo,
Mortisq; diram extermino formidinem.
Est, Imperator, Indiæ serpens, sua
Qui palmum adæquat longitudine, at color
Conchyliatus in profundo cernitur,
Et verticis structura tota candicat,
Ut lacte si mulso hunc recens perfuderis.
Haud ille viuus quempiam momorderit,
Edentulus, pastuq; viuens pulueris:
Sed nocte captum, si quis hunc interdiu
Suspendat, emisso subinde anhelitu,
Eructat ore sanguinis simul serum,
Quod in nigrum tandem coagulum coit.
Defunctus idem guttulas stillat alias,
Quæ lacrymas præ se ferunt iuniperinas:
Quarum vnicam, ô Rex, si quis hauserit bibens,
Perenne potat ilicet silentium.
Tunc nanq; vis omnis cerebri languida,
Per narium cauos meatus diffluit:
Maliq; vis intenta, luminum quod est
Hinc relliquum diuortijs peruersum agit:

σπασμόν τε ποιεῖ, καὶ θρασύδειλον τρόμον,
καὶ δακρύων ἄκλαυστον ἐκεῖθεν χύσιν.
τὸ πρόδρομον γοῦν καὶ βαφῆς αὐτοῦ μέλαν,
ἀκμὰς ὀδυνῶν, καὶ χρονίζουσαν φθόην,
καὶ κνησμόν τε, καὶ βῆχα, καὶ θερμὸν κάρον,
καὶ καρδίας βρύχοντα παλμὸν εἰσφέρει.
Πατῶν δέ τις χέρσυδρον οὐκέτι πνέει.
κἂν ἄλλος εὐθὺς τοῦ παρελθόντος θίγοι,
τοῖς δακτύλοις, κράτιστε, φλυκταίνας φύει.
Ὄφις δέ τις δύσθυμος ἐκ γῆς ἀῤῥάβων,
κτείνει φονευθεὶς, τὸν φονευτὴν ὀξέως.
πλὴν ἐν συριγμοῖς, καὶ πνοῆς διεξόδοις,
ὑφ' ὧν διαῤῥεῖ, καὶ χιτὼν, καὶ σαρκίον.
νωδὸς γάρ ἐστι, καὶ πατάσσει μετρίως.
Ἀλλ' εἰς τὸν Ἰνδὸν τὸν ποταμὸν ἐκεῖ μέγαν,
ἔστι τὶς, ὡς λέγουσι, πορφυροῦς λίθος,
ὃς ἐκδιώκει τοὺς ὄφις αὐτοῦ φύσει,
ὡς λιβανωτὶς, ἡδὲ καλαμίνθη χλόη,
καὶ πυκνόφυλλος ἄγνος ἐψεκασμένος.
καὶ γίνεται πῦρ εἰς χεθεῖσαν ἰκμάδα.
ῥιπίζεται δὲ, καὶ τὸ θερμὸν ἀμβλυώει,
δριμύ τε καπνὸν πυρπολούμενος βρύει.
καὶ ταῖς γυναιξὶν ἀδρανῆ δρᾷ τὰ βρέφη,
καὶ δεῖγμα δεινὸν ἀμαυρῶς ἀνατρέπει.
Πλὴν εἰς τὸν Ἰνδὸν τίκτεται σκώληξ μόνος,
ὃς ἐστιν ἑπτάπηχυς εἰς ἧττον πάχος,

ζῶον

Cietq; spasmum, audaciamq; cum metu,
Et absq; fletu lacrimarum flumina.
Quod autem initio profluit per se nigrum,
Auget dolores, & facit tabescere,
Tußimq; calido cum caro, & prurigine,
Cordisq; palpitationem procreat.
Qui Chersydrum conculcat, extemplo perit.
Quod si quis ausit admouere dexteram
Læso, repente pustulis expullulat.
Ignauus est serpens Arabibus, illico
Qui mortis autorem vicißim interficit
Vel sibilis, vel spiritus afflatibus:
Quibus & amictus & caro diffunditur.
Nam dentibus caret, nec ictibus nimis nocet.
Est flumen, Indus nomine, haud ignobile,
Purpureus in quo legitur, vt ferunt, lapis,
Serpentium fugans genus suffitibus:
Ceu rosmarinus, atq; calamintha, folijs
Densæq; viticis liquor salutifer.
Humore qui perfusus ignes concipit,
Idemq; ventilatus æstum reprimit,
Fumiq; nidorem dat incensus grauem,
Grauidæq; labefactat onus alui feminis,
Sanatq; damna morsuum facillime.
In flumine Indo nascitur septicubitus
Vermis, figuram præferens teredinis,

ζῶον δὲ πᾶν, καὶ ξύλον, ἀλλὰ καὶ λίθον,
ὀδοῦσι δυσὶν, αὐσονάρχα, συντρίβει.
καὶ κρύπτεται μὲν, εἰ δὲ ταῖς ὄχθαις πίνοι,
κάμηλος, ἢ βοῦς, ἐμφρυγεῖσα τῷ πνίγει,
ἤρπασε δὴ τὸ κτῆνος ὑπανερπύσας.
τοῦτον δέ τις κύμβαχον ἐξάψας βρόχον,
ὑγρὰν κατ' ἐχθρῶν εὐτυχῶν ἔγνω φλόγα.
καὶ γὰρ ὁ κηρὸς ἀνθρακοῦς, ἢ πυρφόρος
ἠλεκτροειδὲς ἐκ ῥινὸς λείβει σέαρ.
οὗ καὶ σταλαγμὸς ἐγχυθεὶς ἐπὶ ξύλων,
ἔφλεξεν ὡς πῦρ, εἰς δὲ τεῖχος ἐκ λίθων,
ὀξὺς κεραυνὸς, καὶ νεφῶν πλέω εὑρέθη.
τούτῳ δὲ βασιλίσκου, τῷ πυρὶ τῆς ἰκμάδος,
Ἰνδῶν βασιλέες πυρπολοῦσι τὰς πόλεις,
αἳ μήδ' ὅλως εἴκουσι δασμοὺς εἰσφέρειν.

Δεδηγμένος δέ πού τις ἐκ φαλαγγίου,
ναρκᾷ δὲ βασιλίσκου, καὶ κλονεῖται, καὶ τρέμει,
καὶ ψύχεται μὲν τῶν μελῶν τὰς ἀκρίδας,
συστέλλεται δὲ τῶν φλεβῶν ἡ θερμότης.
ἐμεῖ δὲ χυμοὺς, ἀλλὰ καὶ σπᾶται βρύχων,
ἔπειτα δὲ παθὼν ἰσχυρὰν ὠταλγίαν,
ὀρθοῖ τὸν αὐλὸν τῆς ψυγείσης ἰκμάδος.
τούτου δὲ πᾶς ἄδηκτος εἰ μόνον θίγοι,
πάντων μεταρχὼν τῶν παθῶν ὑπερρέει.

Ἐστιν δὲ καὶ ῥὰξ ἐκ γονῆς φαλαγγίων,
ῥαγὶ σταφυλῆς ἐμφερὴς, καὶ μικρόπους,

Qui dentibus binis, gerit quos vnicos,
Animalq́; lignumq́; lapidemq́; conterit.
Latetq́; flumine abditus, sed si bibat
Ripis camelus, torridusue sole bos,
Iumenta subrepens profundo corripit,
Hunc si quis ad solem in caput suspenderit,
Aduersus hostes colliget flammam humidam.
Incendij sator ille nanq; mortuus,
Ceu succinum, de naribus stillat adipem.
Cuius rigata guttulis ligna, illico
Ardent vt igni: quin & hic muros liquor
Perrumpit ictu fulminis potentius.
His & liquoris Indiæ rex ignibus,
Absumit vrbes arduas incendio,
Tributa prorsus quæ recusant pendere.
Districtus ictu fortè quis phalangij,
Torpet, tremitq́; corporis succussibus,
Extrema membrorum occupante frigore,
Calorq́; venarum simul retunditur,
Et vomitiones excipit conuulsio,
Et acer aures occupat post hæc dolor,
Et inquietus inguen arrigit tumor.
Quod si quis illæsus manum det saucio,
Fit illius statim dolorum particeps.
Phalangiorum Rhax satus propagine,
Acino est similis vuæ, pedesq́; habet breues,

 Occi-

κτείνει δὲ γοργῶς, αὐτονάρχα, τοὺς πέλας,
πλήττουσα τῷ στόματί γε γαστρὸς ἐκ μέσης.

Περὶ ἀραχνῶν.

Εὐμήχανος δὲ τῶν ἀραχνῶν ἡ φύσις,
καὶ παρθένους νικῶσα λεπτοδακτύλους,
τὰς γὰρ ἀπαγεῖς αὐτ᾽ ἰκμάδας τῶν ἐγκάτων,
ὥσπερ μίτους νήθουσι κερκίδος δίχα.
κύκλους συνείροντες δέτ᾽ ἀλληλενδέτους,
τὰς ἀντιλήψεις ὀργανοῦσιν ἐντόμους.
βροχοῖσι παχυτέροις δὲ τοὺς κύκλους τισὶν
εἰς ἀέρα κρεμοῦσιν, οὐκ οἶδα ὁπόθεν.
ἀφίσταται γὰρ πᾶσα τοῦ μέσου βάσις,
τῷδε φιλοτεχνήματί γε συντεθειμένη,
καὶ κλέπτεται μὲν ἡ λαβὴ τῶν κλωσμάτων.
ὑπαίθριος γὰρ ἡ τοσαύτη λεπτότης.
στηρίζεται δὲ τῆς ὑφῆς ἡ πυκνότης,
εἰς τὰς ἀραιὰς τοῦ κενοῦ περικλάσεις.
μυίαις δὲ, καὶ κώνωψι, καὶ κρυψιπτέροις,
ἐντεταμένον θήρατρον ἀράχνης φέρων,
ἐκ τοῦ παρεμπίπτοντος ἁπλῶς ἐσθίει.
καὶ ζῇ κρεμαστὸν καὶ φιλήσυχον βίον,
τὸ κέντρον οἰκῶν, καὶ σκοπῶν τὸ δίκτυον,
μὴ νῆμα ῥαγῇ, καὶ τὰ κύκλῳ συμπέσῃ,
πνοῆς παρολκαῖς ἐκλυθέντα συντόνοις.
ἐξ ὠδίνων δὲ γίγνεται μητροκτόνος,

τοὺς

Occîdit autem proximos celerrime,
Ore impetens, quod ventre ſub medio eſt ſitum.

De Araneis.

Araneis natura perquam induſtria eſt,
Vincens puellarum manus argutias.
Nam ventris humores ſuperuacaneos
Ceu fila nent, textoris abſq; pectine.
Et implicantes orbium volumina,
Aduerſa ſublegunt ijs ſubtegmina.
Sed denſioribus plagas hinc licijs,
In aëre appendunt, nec vnde conſpicor,
Seiuncta cum ſit omnis à medio baſis,
Quæ fulciat mirabilem operis fabricam.
Et ſtaminum fallit ligamen lumina,
Subtilitatis ſub dio diſcrimine.
Firmatur autem denſitas ſubtegminis,
Raras in ambientis oras aëris.
Muſcis, culicibus, & id genus volantibus,
Intenſa nectens fraudulenter retia,
Quod incidit, ieiunia illo paſcitur,
Vitamq; traducit quietis compotem,
Suſpenſa centro, caſſibuſq; prouidens,
Ne fila rumpat, orbiumq; diſſuat
Nexus retortos flaminis vis irruens.
At viperarum more, matricida fit

τοὺς τῶν ἐχιδνῶν ἐκμιμούμενος τόκους.

Περὶ μυῶν Ἰνδικῶν.

ἐκ τῶν μυῶν, κράτιστε, τῶν κανατάνων,
οὕτω γὰρ ἐκ φάρυγγος Ἰνδὸς ἂν λέγοι,
κύουσαν εἰ τέμοι τὶς εἰς τὴν γαστέρα,
εὑρίσκεται ζῶν, καὶ σφαδάζον τὸ βρέφος.
ῥαγὲν δὲ τοῦτο, δείκνυσιν ἄλλο βρέφος
ὡς ἐκ παρασπέρματος ὠργανωμένον.

Περὶ ὀπισθονόμων βοῶν.

Ἰνδόν τινα, βασιλεῦ, μελάγχροιαν ἠρόμην,
ἐκ Λιβύης ἥκοντα τῆς παρηλίου,
πῶς τὴν πόαν κείρουσιν ἐξ ὀπισθίου,
βόες παρ' ὑμῖν εἰς νομὰς ἠθροισμένοι;
ἐπεί γε, φησὶν, οὐχ' ὁρῶσι τὰ πρόσω.
τὸ γὰρ πλάτος κεράτων ὕπερθ' ἐγκείμενον,
τῆς ὄψεως τὴν δύναμιν αὐτοῖς ἀμβλυώει.

Περὶ ἔχιος.

Ἔχις δὲ θερμὸς προσπλακεὶς τῇ συζύγῳ,
καὶ τὸν τέως ἥδιστον ἄρ' ἀνύσας γάμον,
κεῖται φονευθεὶς ὑπαὶ τῆς ἐραστρίας.
τούτου σὺν ὀργῇ λανθανόντως ἐχομένης,
σοβαρόν τ' ἐκεῖνον ἐκτεμούσης αὐχένα.
πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν τέθνηκεν, ἡ δὲ νῦν κύει.

Partu, doloris non ferens molestiam.

De Muscis Indicis.

O Imperator, si quis, Indus caunacas
Quos patrij sermonis vsu nuncupat,
Mucrone grauidam tentet aluum murium,
Mox palpitantem viscera intra repperit
Fœtum, hocq́ dissecto inuenit rursus alium,
Ceu seminis satum propinqui germine.

De Bobus retrouersus pascentibus.

Indum rogabam decolorem, ex Africa
Solis sub ignibus sita, qui venerat:
Dic eia, quî gramen retro tondent boues
Istic, apricis congregati in saltibus?
Quia (inquit) ante quæ pedes sunt, haud vident,
Quòd latitudo cornuum incumbens super,
Antica non permittat ipsos cernere.

De Vipera.

Circumplicatus compari mas vipera,
Postquam peregit nuptias suauissimas,
Iacet peremtus cæde dira coniugis.
Nanque vxor iram clam tenens, amplexibus
In mutuis viri occupat morsu caput.
Illoq́ mortuo ipsa prægnans redditur.

Sed

μετὰ δὲ μικρόν τιν᾽ αὐτὰ τὰ βρέφη χρόνον,
τὴν μητρικὴν ῥήξαντα νηδὺν ἐξέδυ.
μὴ γοῦν τετιμώρηκε τῷ φυτοσπόρῳ;
Εχις δὲ καὶ μύραινα συνδιαζέτην.
ὁ μὲν πρὸς αὐτὴν τῆς ὀπῆς ἐξερπύσας,
ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκ ῥοῆς ἀνηγμένη.
καὶ πρὶν δὲ βασιλεῦ, συνδραμεῖν εἰς τὸν γάμον,
ἐμεῖ τὸν ἰὸν ὡς γλυκὺς ὁ νυμφίος,
καὶ τοῦ συριγμοῦ ταῖς ἴυγξιν αὐτίκα
παρακαλεῖ πρός γε λέκτρα τὴν ἐρωμένην,
καὶ τοῦ παρ᾽ ἀμφοῖν συντελεσθέντος γάμου,
ὁ μὲν, τὸν ἰὸν αὖθις ἀνημήσατο,
ἡ δὲ κατὰ τῆς γῆς θᾶττον ἑρπύσας ἔδυ,
ἡ δὲ πρὸς ὑγρὰς ἀπενήξατο τρίβους.

Περί τινων μεγάλων ἰχθύων.

Πρηστὶς, κριὸς, ζύγαινα, πάρδαλις, λέων,
καὶ φύσαλος μέγιστος κητῶν εὑρέθη.
εἰσὶν δὲ νωθρὰ τῷ φέρειν ὄγκον βαρὺν,
καὶ φωτὸς ἰθύνοντος ἐστερημένα,
ἡγουμένους ἔχουσιν ἰχθῦς τῶν τρίβων.
ἅτε κατόπιν τέμνοντα τὸν ῥοῦν τὸν μέγαν,
πατάσσεται γὰρ τοῖς πτεροῖς τῶν συννόμων,
ἡ τοῦ πρόσω κύματος ἄρ ἀντιτυπία,
χαίνουσι, καὶ λάπτουσι καθάπερ οἱ κύνες,
ὡς ἂν τὸν ἑσμὸν ἐκροφῇ τῶν ἰχθύων,

καὶ

Sed paululum adoleſcens propago peruicax,
Materna rumpit exitura viſcera,
Nunquid ſatoris vlta letum fortiter?
Muræna amore & vipera ardent mutuo,
Hæc ex cauernulis ad ipſam prodiens,
At illa fluminis relinquens alueum.
Sed antè quàm iungant viciſſim gaudia,
Sponſus venenum vomitione reijcit,
Ac illicis canore ſibili, vocat
Jugalis ad lecti cupitam munera.
Ambobus expletiſq; pòſt libidine,
Virus reſorbet vipera quod eiecerat,
Subitq; telluris latébras ocyus,
At humidas muræna tranat ſemitas.

De quibuſdam magnis Piſcibus.

Preſtis, aries, zygæna, pardalis, leo,
Jnterq; cetos phyſſalus grandiſſimus,
Cum mole vaſti ſunt inertes corporis,
Curſumq; dirigente caſſi lumine,
Piſces per æquor præuios habent ſibi.
Qui fluctuum retrò ſecantes impetum,
(Aduerſa pinnis nanq; pars conſortium
Pulſatur ingruentis vndæ cominus)
Hiant, canumq; more lambunt, piſcium
Sorbendo multitudinem, quodq; affatim

καὶ τὴν παρεμπίπτουσαν ἀφθόνως ὕλην.
τούτων δὲ κἂν ἕν, ὡς Θεόφραστος λέγει,
ἐναρραγῇ πρὸς ὕψος ἐκ τοῦ πυθμένος,
παπαὶ κλύδων πόῤῥωθεν, οὐκ ὄντος γνόφου,
καὶ χέρσος ὑγρὰ, καὶ κινουμένης λόφος.

Περὶ Δελφῖνος, μετὰ παρενθήκης περὶ λέοντος.

Ἰχθὺς ὁ δελφὶς, ἀλλ' ἂν ἴδοι ναυτίλους,
σκιρτᾷ πρὸς αὐτοὺς, κἀναφυσῶν ἀσμένως,
καὶ συμπαραπλεῖ, καὶ προπέμπει τὸ σκάφος.
αὔραν δὲ τῷ πλῷ σωστικὴν προμηνύει,
καὶ μετρίου δὲ κύματος ὑπτίαν χύσιν,
ἥδιστον ἀφρὸν ἐκδιδοὺς τῶν ἁλμάτων.
ἔχων δὲ τὴν κίνησιν εἰς πάντα χρόνον,
εἰ δή τι μικρὸν καὶ καθεύδει τὴν φύσιν,
ὁ δ' εὐθὺς ἀναδὺς ἐξ ἀδήλου πυθμένος,
κεῖται καθ' ὑγρῶν ἐκταθεὶς ἐπὶ στόμα.
καὶ τοῦ βάρους ἄνωθεν ὁρμῶντος κάτω,
κρουσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ γε καθάπαξ τοῦ δαπέδου,
ἀνατρέχει πρὸς ὕψος ἐκ βάθους πάλιν.
Λέων μὲν αὖ πίθηκον εἰ γηρῶν φάγοι,
πρὸ τοῦ γαληνοῦ δεξιοῦται τὴν φύσιν.
καὶ γὰρ ἀνηβᾷ, καὶ σφριγᾷ τῷ φαρμάκῳ.
Καμὼν δὲ δελφὶς ἐξορίζει τὴν νόσον,
ὅταν φάγοι πίθηκον ἰχθὺν ἀφθόνως.
τοκὰς δὲ δισσοῖν εὑρεθεῖσα φιλτάτοιν,

In rictuum immanem incidit voraginem.
Horum vel vnus, vt Theophrastus refert,
Sursum profundo si feratur gurgite,
Heu quanta surgit fluctuum vis eminus,
Tellurem aquarum montibus cooperiens.

De Delphine cum insertione de Leone.

Delphinus est piscis: sed obuiam ruit
Quos viderit nautis, amico & flamine
Adremigans, gaudet ratem præmittere.
Auramq; nauibus secundam nunciat,
Cum deflui fluctus supina aspergine,
Gratam suis spumam ciet tripudijs.
Nec sistit vllo motionem tempore,
Nec cum soporis grata carpit munera.
Tunc nanque sublatus profundi gurgite,
Prono per æquor ore summum sternitur,
Ipsumq; demergente mole corporis,
Expergefactus ad solum appulsu, maris
Ad summitatem emergit imo tramite.
Leo senescens simiam si deuoret,
Non hac Galeni malit auxilium sibi,
Ætate pollens & vigore, hoc pharmaco.
Delphinus ægrotans marinæ simiæ
Pastu, medetur sanitati perditæ.
Et cùm gemellos nixibus det femina

ἡ δελφὶς ἡ θήλεια, τοῦ γένους χάριν,
ἔδειξε τὴν φύσιν φιλόστοργον πάνυ.
προέρχεται γὰρ ἐν μεγίστοις κινδύνοις,
ἕως ἂν ᾖ γε δύναμις αὐτοὺς ἐξάγειν.
παρὸν βιοῦν δ' ἔτ' εἰς νομὰς ἀκινδύνους,
ἥδ' εὐθὺς ἀνήρηται σὺν τῷ νηπίῳ.
εἴ τις ἁλιεὺς ἤτοι τομὸν ῥίψας βέλος,
ἢ τρίχα πλεκτὴν, ἢ νενησμένον βρόχον,
ἀνεῖλεν αὐτῷ γειτνιῶν τῇ πορθμίδι,
τρέφει δὲ καὶ γάλακτι λευκῷ τοὺς τόκους,
προθεῖσα μαζοὺς ὡς λεχὼ παιδοτρόφος.
Δελφὶς δὲ ληφθεὶς ἐντελὴς τῷ δικτύῳ,
τέως μὲν ἡσύχασε τὴν τύχην φέρων,
καὶ τοὺς παρεμπίπτοντας ἰχθῦς ἐσθίων,
ἐπεὶ δὲ τῆς γῆς ἤσθετο ψαύσας μόνον,
τὸν κύρτον εὐθὺς ἐκτεμὼν ἀπηλλάγη.
αὐλοῦ τυχὼν δὲ, καὶ στερηθεὶς βραγχίων,
ἔμεινε παντὸς ἀλτικώτερος γένους.
πνοῆς γὰρ ὁλκὴν ἐνταθεῖσαν τοῖς πόροις,
παρακρατῶν καθάπερ ἀνήρ γε τοξότης,
τινάσσεται μὲν, ὡς ὑπόπτερον βέλος.
ὑπεράλλεται δὲ πλωΐμου παντὸς σκάφους,
ἡ δὲ φιλόμουσός ἐστιν ἡ τούτων φύσις,
καὶ θέλγεται μὲν εἴ ποτ' ἄρ' ἀκούει λύρας,
βδελύττεται δὲ τοὺς κενοὺς αὖθις κτύπους,
προνήχεται δὲ τῶν κατ' αὐτοὺς ταγμάτων

ὁ τῶν

Delphis, propagatura stirpem sanguinis,
Amore natos intimo complectitur.
Nam præit illis in periculi metu,
Dum quæ salutem pandat afflictis via.
Cumq́ ipsa poßit aleam extra degere
Discriminis, cum filio capitur lubens,
Si fortè iactu sauciantis fuscinæ
Piscator, aut reti, aut retortis funibus,
Comprendit ambos applicans nauem freto.
Nutritq́ fœtus lacte, præbens vbera
Lactantis infantem in modum puerperæ.
In retia actus fert quiescens paullulum
Delphinus aduersas procellas casuum,
Ac piscium incidentium esu pascitur:
Sed littus vbi se contigisse percipit,
Ruptis sagenæ vinculis elabitur.
At fistulam gerens, carensq́ branchijs,
Genus animantium omne vincit saltibus.
Poris represso nanq́ flatu spiritus,
Vibrat per vndas corpus, vt sagittifer
Impellit incuruis sagittam cornibus,
Malosq́ saltu n[illegible]ium superuolat.
Et Musicæ est natura amans, & dulcibus
Mulcetur imprimis lyræ concentibus,
Vanosq́ abhorret audiens vocis sonos.
Carpentibus viam per vndas, prænatat

ὁ τῶν νέων ὅμιλος, αἱ δὲ μητέρες,
ἑξῆς μετ' αὐτούς. ταῖς δὲ θηλυτέραις πάρα
ἴδοι τὶς ἂν φάλαγγα πυκνὴν ἀῤῥένων,
φρουρῶν, ὀπαδῶν, οὐραγῶν, ὑπερμάχων.

Περὶ τρώκτου.

Τρώκτης δὲ χαλκοῖο, βασιλεῦ, παλινστόμου
σοφαῖς ἑαυτὸν μηχαναῖς ὑπεξάγει.
ἐπεί γ' ἀνωθεῖ τὴν βολὴν πρὸς τὸν βρόχον.
κἂν μὲν τὸ λυποῦν εὐχερῶς ἀποπλύσῃ,
ἰδοὺ νικητὴς, καὶ δρομεὺς, καὶ γεννάδας.
εἰ δ' οὖν, διασπᾷ τοῖς ὀδοῦσι τὴν τρίχα,
καὶ γὰρ ἔχει τὴν κλῆσιν ἐκ τῶν τραυμάτων.
εἰδ' οὐκ ἐφικτὸν ἐκτεμεῖν τὸ συνδέον,
τοῖς ἀνθελιγμοῖς τῆς πλοκῆς ἐσφιγμένον,
χωρεῖ πρὸς ὁρμὰς ἀκρατῶς τινακτρίας.
φασὶ γὰρ αὐτὸν ἁλτικὴν ἔχειν φύσιν,
ἕως ὁ χαλκὸς εἰς κενὸν διεκπέσῃ,
τομῇ τὸν ἰχθὺν εὐτελεῖ παραξέσας.
τρώκταις δὲ συχνοῖς εὐφυῶς ἠθροισμένοις,
τράπεζα δελφὶς ἐκραγεὶς τῶν συννόμων.
εὐθὺς γὰρ αὐτῷ συμπεσόντες ὡς κύνες,
ἐνῆψαν ἀπρὶξ εἰς τὸ σῶμα τὰς γένυς.
ὁ δὲ σπαραχθεὶς ταῖς τομαῖς ἀνεῤῥάγη,
καὶ δίφρος οἰκτρὸς ἐξ ἀνάγκης εὑρέθη,
λῃστὰς κρεμαστοὺς τῆς τροφῆς συνεξάρας.

Iuuenum manus, ſequente matrum cominus
Turba, virûmq; feminas cernas prope
Turmam ſubire præſidum, ſatellitum,
Agmenq; ductorum retro claudentium.

De Trocta.

Hami, Imperator, Trocta ſe curuamine
Subducit, artis ſingulari machina,
Ad lineam ſurſum ruens, vnci in aciem.
Quod ſi moleſtum æs expuens reiecerit,
Victoria potitus arripit fugam:
Sin fallat auſus, lineam morſu occupat,
Re comprobans nomen, quod habet à vulnere.
Sin funium nexus nequit præſcindere,
Quos tortuoſa colligant volumina,
Ad impetum conuertitur, motu valens.
Pollere ſaltu nanq; fertur concito.
Aes donec adraſum, excidenſq;, liberet
Piſcem prehenſum, ſectione lineæ.
Troctæ coacta multitudine agminis
Sui, ruunt in ſegregatum à proximis
Delphinem, eumq; morſibus, ritu canum
Hinc inde adorti, dentibus conuellicant.
At ille diſcerptus repugnat acriter,
Secumq; tollens helluones pendulos,
Eſt hoſtibus currus ſuis miſerabilis.

τοῦ δὲ χρόνου λύσαντος ὀψὲ τὴν μάχην,
οἱ μὲν πάλιν γ' ᾤχοντο ῥᾳστώνης χάριν,
ὁ θὴρ φυγὼν δὲ τοὺς διώκτας ἀσμένως,
ἐς αὐτὸς εἰσίαζεν ἐκ τῶν σαρκίων,
πρὸς τὴν ἑαυτοῦ συμφορὰν ἀπηλλάγη.

Περὶ σκάρων.

Τίς δέ τ' ἀγεληδὸν συμπεσόντας τοὺς σκάρους
εἰς πλεκτὸν ἀμφίβληστρον ἐξ οἴστρου βλέπων,
θῆλυν ὅτ' ἴδωσ' ἀλοῦσαν ἄρρενες σκάρον,
ἐξὸν παρελθεῖν ὁρμιᾶς μιᾶς δόλον,
οὐχ εὗρε τοῦ ζῆν ἐγκρατῶς διδασκάλους;
ἡδὺς ἔρως ὧν ἐκπυροῖ τὴν καρδίαν,
εἰς τὰς ἐν ἀκμῇ φλεγμονὰς τοῦ σαρκίου.
τὸ συνώνυμον πλὴν ἂν ἀλοὺς ἴσως μάθοι,
παρακρατοῦσιν εἰσρυέντες ἀθρόοι.
καὶ πολλάκις γ' ἀφῆκαν αὐτοὶ τὸν φίλον,
ὀδοῦσι πυκνοῖς ἐκτραγόντες τὸν βρόχον,
καθάπερ καὶ αὐτοὺς ἱστορεῖ τοὺς ἀνθίας,
ἀνὴρ ἰδὼν τις τὰς νομὰς τῶν ἰχθύων.

Περὶ κεφάλου.

Ποῖος δὲ τὸν κέφαλον ἂρ ἰχθὺν, αὐτάναξ,
ἔνσπονδον εὑρὼν εἰς τὸ συνώνυμον γένος,
ἐξ οὗπερ οὐδὲν οὐδὲ φαῦλον ἂν φάγῃ,
εἰ μὴ σεσηπὸς, καὶ προκείμενον τύχοι,

γαστρὸς

Sed prælium dirimente tandem tempore,
Hi retro se ferunt quietis gratia,
Delphinq; conuiuis relictis, proprijs
Quos pauit ipse carnibus famelicos,
Discedit haud lætus dolore vulnerum.

De Scaris.

Quis incidentes in sagenæ vincula
Videns scaros, amoris œstro percitos,
Si feminam captam mares conspexerint,
Cum præterire lineæ poßint dolos,
Hos continentiæ magistros non habet?
Quorum cor incendit libido blandiens
Ætatis in vigore, carnis æstibus.
Si fortè quem gregalium captum vident,
Consortium denso genus adest agmine,
Nec raro amicum liberant ab hostibus,
Admorsione queis tenetur funium.
Quod Anthias facere similiter, prodidit
Qui piscium instituta cognouit probè.

De Capitone.

Nam quis, quis ò rex, pisciũ, Cephalum, in ge-
Amoris intuens colentem fœdera, (nus
Quorum nec abiectum quidem comederit,
Nisi putridum, vitæq; cassum lumine,

 Non

γαστρὸς πονηρᾶς οὐ κρατεῖν ἐκμανθάνει·
σιτούμενος γὰρ τὴν διάβροχον πόαν,
ἀρκοῦν ἔχει τὸ δεῖπνον ἐκ τῶν εἰκότων.

Περὶ γλαύκου.

Ὁ γλαῦκος ἰχθὺς, ὡς πατὴρ παιδοτρόφος,
ὅταν περὶ τὴν νῆξιν ὀῤῥωδοῦν ἴδοι,
ῥοφεῖ γε χανδὸν ἐκ φυγῆς τὸ σκυμνίον,
καὶ τοῦ δέους λήξαντος, ἀνεμεῖ πάλιν.
τὸ δὲ, προελθὸν τῆς πυρᾶς τῶν ἐγκάτων,
ἐκ παραγωγῆς εὐπραγεῖ ζῶν ἀπόρου.

Περὶ κυνός.

Κύων δὲ τὸν σκύλακα παρεόντος δέους,
ἐξ αἰσχύνης ἀνεῖλεν εἰς τὴν γαστέρα.
πάλιν δέ τ' αὐτὸς ἀνατεχθεὶς ἐκμητρόθεν,
ἐνήξατο ζῶν εἰς τὸ συνώνυμον γένος.
τρέφει κύνας, γαλεόν τε, κεντρίνην θ' ἅμα,
ὁμοῦ δὲ καὶ πηλαῖον ἡ θάλαττά σοι.
οἷς τήν τε κεφαλὴν, καὶ τὸ τῆς κέρκου μέσον,
ἐν ἑκατέραις ὥπλισεν αἰχμαῖς ἡ φύσις.
ἀλλ' εἷς μὲν αὐτῶν ἐμπεσὼν τῷ δικτύῳ,
πρὸς τὴν τελευτὴν ἐκβιάζεται τρέχειν.
οἱ δὲ τροφὴν δοκοῦντες εὑρεῖν τὸν φίλον,
χωροῦσι κοινῇ πρὸς τὸν ἄγνωστον δόλον,
ὃν ὁ στοχαστὴς δικτυεὺς ἐξελκύσας,

ὄλβον

Non discit hinc ventri imperare prodigo?
Nam pabulo satur palustri graminis,
Haud lautius requirit illo prandium.

De Glauco.

Quem viderit Glaucus timore perci tum
Inter natandum, ceu parens natos alens,
Absorbet ore catulum hiante, dum fugit,
Metuq́ꝫ desinente rursus euomit.
Quem prodeuntem Solis in lucem, parit
Expers secunda seminis productio.

De Cane.

Canis marinus, cum quis imminet metus,
Recipit in aluum per pudenda paruulum.
Qui deinde rursus editus, postquam exuit
Formidinem, natat propinquorum ad genus.
Alit canes, galenumq́ꝫ, centrinemq́ꝫ, aqua
Fecunda ponti, alitq́ꝫ speleum simul,
Quibus caput, caudæq́ꝫ medium, spiculi
Hamis acuti armatum vtrinqꝫ cernitur.
Quod si quis horum, in caßium incidat plagas,
Vitale lumen cogitur relinquere.
At ceteri spe prædæ amicæ feruidi,
Incognitum ad dolum frequentes aduolant.
Quos retibus piscator implicitos trahens,

ὄλβον κοινικὸν ἐπισυγκομίζει τῷ σκάφει.

Περὶ μελανούρων.

Φασὶν τὸ δειλὸν τῶν μελανούρων γένος,
ὅταν μὲν ἡ θάλαττα σωφρόνως ἔχῃ,
θηρευτικοὺς μὲν εὐφυῶς φεῦγον δόλους,
ὡς ψυχοκερδῆ τὸν βυθὸν διατρέχειν.
ὅταν δὲ χειμὼν εἰς τὸ ῥεῖθρον ἐμπέσῃ,
καὶ πᾶς τις ἁλιεὺς δυσφερῆ πρὸς τὴν ζάλην,
ὡς ἂρ ἀπὸ φελλοῦ τὰς ῥοὰς ἀνατρέχειν,
καὶ πάντα δειπνεῖν τῆς νομῆς πεφευγμένης.

Περὶ σπόγγου.

Κύημά τι, κράτιστε, τοῦ πελάγους ξένον,
ὃ σπογγιὰν καλοῦσι παῖδες ναυτίλων.
οὐκ ἄψυχον δ᾽ οὖν, οὐδ᾽ ἀμοιροῦν αἵματος,
μανὸν δὲ, καὶ ζῶν, καὶ πολύτρητον τέρας,
ἐπηλυγασθὲν εἰς καλινδήθραν λίθου,
πρὸς τὰς ἀγωγὰς καρτερεῖ τῶν ῥευμάτων.
εἴ που δὲ προσπέσῃ τι τῶν ἐδωδίμων,
ζῶον τι λεπτὸν ἄλλο παρεὸν ὡς φύλαξ,
ταύτην προωθεῖ τὴν δυσαίσθητον φύσιν.
ἡ τὸ προσιὸν τόθ᾽ ἡσυχῇ προσλαμβάνει.
ἡ δὲ καθάπερ στομάτεσι πυκνοῖς τοῖς πόροις,
ἐκπνεῖ γε βασιλεῦ, τὴν βορὰν παραυτίκα.
ὅταν δέ τις ποτ᾽ ἄνθρωπος ἐκτέμνειν θέλοι,

τὸ ζῶον

Canum reportat diuites in cymba opes.

De Melanuris.

Ferunt Melanuros, genus timidißimum,
Cum temperatur vnda strata fluctibus,
Ut rite declinent dolos venantium,
Vitamq; lucrentur, profundo se abdere.
At cum tumescit æquor Euris concitum,
Ac vela piscator legit m.adentia,
Labi per vndas ceu natantes subere,
Haud esculenta respuentes sordida.

De Spongia.

Est æquoris fœtura mira, spongiam
Quam nauitarum filij, Rex, nuncupant,
Animæ haud quidē expers illa, sed nec sanguinis.
Et rara cum sit, perforataq; fistulis,
Petræ recondens sustinet se tegmine,
Ne fluctuum sæuo auferatur impetu.
Quod si esculenta rimulis forte incidant,
His quod subest animalculum, custos velut,
Languentem in illa sensuum vim suscitat,
Ut per pororum quos habet foramina
Conferta paßim, ceu per os sumat cibos,
Quibus fruens, ò Imperator, vescitur.
Petris eandem si pares auellere,

τὸ ζῶν τὸ νεκρὸν τοῦ ποσειδῶνος τέκος,
οἶδεν πρὸ θυρῶν συμφορὰς ἀποκρύφους.
τὸ μὲν γὰρ εὐθὺς τῇ βολῇ συνεστράφη,
καὶ τοὺς πόρους ἔσφιγξε, καὶ κατεστάλη,
τῇ τῆς τελευτῆς τετριγὸς περιστάσει.
ἀλγεῖ δὲ πικρῶς ὁ σφαγεὺς τὴν καρδίαν,
ἕως τὸ λυποῦν τῆς λαβῆς ἀποσπάσῃ.

Περὶ δράκοντος.

Ἰχθὺς μὲν ὑγρὸς τῆς θαλάσσης ὁ δράκων,
τὴν δ' οὖν κεφαλήν τε, τὰς φολίδας τε, τὰς γένυς,
καὶ τὰς διαυγεῖς ἀστραπὰς τῶν ὀμμάτων,
ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶ τῆς γῆς ὁ δράκων.
οὗ καὶ τὸ κέντρον ἡ φύσις τῷ φαρμάκῳ
ἀπροσπέλαστον ἔδειξεν ἰχθυοκτόνοις.

Περὶ φυσάλου.

Εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐστὶν ἰχθὺς οὐ μέγας,
ἐγχωρίοις φύσαλος ὠνομασμένος,
ἀνείδεος μὲν τῆς κεφαλῆς γε τὴν πλάσιν,
ἔχων δέ τινα δὴ κόλπον εἰς τὴν γαστέρα,
σμάραγδον ἂν εἴποι τις αὐτοῦ τὴν χρόαν,
ὡς ἀπὸ πυγμῆς ἀδρανοῦς τεθλασμένου.
ἐντεῦθεν ἀθρεῖ, καὶ πλατύνει τὸ στόμα.
φαγὼν μὲν οὖν τις τοῦτον, εὐθὺς ἐρράγη.
λαβὼν δὲ χειρὶ, καὶ παραψαύσας μόνον,

Propago Neptuni illa viuens mortua,
Occulta sentit imminere pericula.
Nam protinus se contrahens inuoluitur,
Arctisq; constringit poros complexibus,
Leti quod impendet timore percita.
Multumq; piscator laboris deuorat,
Donec reuellens implicatam liberet.

De Dracone.

Est humidus, maris Draconem quem vocant.
Squamas, caput, malas, & oculorum simul
Pellucidas faces, huic simillimus
Est ille, qui terræ incolit specus Draco.
Natura cuius spiculum haud innoxium
Fecit veneno, piscium occisoribus.

De Physalo.

Est piscis haud magnus rubro sub æquore,
Quem physalum indigenæ vocant cognomine.
Haud capitis expressam figuram cernere est
In eo, sed imo ventre sustinet sinum:
Quem fortè quis videns, smaragdum duxerit.
Sic ille non impressus altè visitur,
Sed oris est tamen loco, atque luminum.
Se deuorantis ille rumpit viscera.
Si quis prehensum fortè contrectauerit,

τὸν ὄγκον ὑγρᾶς φλεγμονῆς ἐξετράπη,
καθάπερ ἀνοιδεῖ καὶ τὸ σαρκῶδες τέρας,
ῥιφὲν κατὰ γῆς οὐκ ἐχούσης ἰκμάδα.
πλὴν τοῦτ᾽ ἀπολυθὲν εἰς τὸ ῥεῖθρον, αὐτάναξ,
αὖθις τ᾽ ἀναζῇ, καὶ προέρχεται πλέον,
ὡς πομφόλυξ, ἢ κύστις, ἢ σφαῖρα ξένη.
Ἐστὶν παρ᾽ Ἰνδοῖς καὶ βραχὺς ἰχθὺς μέλας,
ὃς κρύπτεται ζῶν, εἰς τὸ τῶν ῥείθρων βάθος,
ἕως τελευτῆς. τηνικαῦτα γὰρ μόνον,
ὁ νεκρὸς ἀνέπλευσεν καθὼς κοῦφη πίτυς.
ὁ γοῦν τὸν ἰχθὺν τῆς ῥοῆς ἐξαρπάσας,
παραυτίκ᾽ ἀποτέθνηκε. τί δεῖ φαρμάκων;

Περὶ κροκοδείλου καὶ τροχίλου ὄρνιθος.

Ὁ δὲ κροκόδειλος νήχεται μὲν εὐτόνως,
ἀνεὶς δὲ χανδὸν εἰς τὸ κῦμα τὸ στόμα,
βδελλῶν φορητὸν ἐξ ἐκείνου συλλέγει.
διαβὰς δ᾽ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ὄχθον ἐκ πόρου,
πίπτει δὲ κατὰ γῆς καὶ βλέπει τὸν ἥλιον,
ἠδὲ παραγυμνοῖ πρὸς τὸ φῶς, καὶ τὴν ζέσιν,
τοὺς τῶν γνάθων, κράτιστε, κολπώδεις τόπους.
ὄρνις δέ τις τροχίλος ὠνομασμένος,
τὸ ῥάμφος αὐτῆς εὐφυῶς ἐπεισφέρων,
τὰς αἱμοποτίδας καὶ θλιβούσας ἐξάγει.
τούτου πρᾴως ἔχοντος εἰς τὸ συμφέρον,
καὶ τήν γε κεφαλὴν ἀντὶ μισθοῦ λαμβάνει

μηδὲν

Inflatur humida intumescens phlegmone,
Quali tumore carneum monstrum solet
Inflari, aquas extra ad solum si ieceris.
Nanque vuidos proiectus in campos maris,
Rursus reuiuiscit supernatans aquis
Ceu bulla, vel vesica, vel rarus globus.
Est & apud Indos piscis, haud longus, niger,
Qui viuus abditur profundo gurgite,
Ad usque mortem: nanque solùm mortuus
Emergit enatans, velut pinus leuis.
Quem si quis undis extrahat, nece illico
Procumbit ipse, quid venenis est opus?

De Crocodilo & Trochilo aue.

Crocodilus undas dum secat, scitè natans,
Hiante vasta gutturis voragine,
Hirudinum turbam cruentam colligit.
Ad littus ergo prodiens è flumine,
Proiectus istic solis aspicit iubar,
Hiansque contra pandit ignes luminis,
Sinus genarum, ò Imperator, concauos.
Tunc parua quædam auis, Trochilus nomine,
Illius in fauces probè rostrum inserens,
Hinc sanguisugas strangulantes extrahit.
Feraque gratum sentiente hinc commodum,
Indemne præmij caput loco refert,

Nil

μηδὲν κακὸν παθοῦσαν ἐκ τοῦ θηρίου.

Περὶ Ἰχνεύμονος.

Ἰχνεύμονος δὲ προσβαλεῖν ἠπειγμένου,
βοᾷ τι λαμπρὸν ὁ τροχίλος ἐνθάδε,
ἡ δὲ διανιστᾷ τὸν βραδὺν πρὸς τὴν μάχην,
παίων κατ' αὐτῆς τῆς ῥινὸς, καὶ θαῤῥύνων,
καὶ μηδὲ μικρὸν ἠρεμεῖν ἐπιτρέπων.
ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὡς τὸ πῦρ ἐπιζέων,
αἱρεῖ τὸν ἐχθρὸν εὐχερῶς, καὶ συμπνίγει.
ὅπλον γε μὴν ἕτοιμον ἰχνεύμων φέρων,
χωρεῖ κατ' αὐτῆς εὐγενῶς τῆς ἀσπίδος.
πηλῷ γὰρ ὑγρῷ τὴν δορὰν καταχρίσας,
τὸ δῆγμα θαῤῥεῖ καὶ κρατεῖ προσερπύσας.
ὕδωρ δὲ τῷ στόματί τε πολλάκις φέρων,
κροκόδειλος οὗτος ποταμὸς ὃν Νεῖλος τρέφει,
ἐγχεῖ μεταξὺ λανθανόντως τὴν τρίβων,
ἐλιθάνωσ' αὖ ὡς τὰ κτήνε', ὁ δὲ τρέχει,
καὶ ταῦτα δειπνεῖ συμπατῶν τῷ βορβόρῳ.
καὶ τοὺς ὕδωρ ἥκοντας ἀρύειν θέρους,
τέχνῃ τε φυσικῆς ἐλλοχᾷ πανουργίας.
εἰς φρυγανώδη γὰρ καλύπτεται σκέπην,
καὶ λανθάνων πρόεισι, καὶ διαβλέπει;
ἡ δὲ κατὰ μικρὸν γειτνιῶν συλλαμβάνει.
πειρώμενος δ' οὖν ὁ ἀπορεὺς τῶν φιλτάτων,
τοὺς ἅρπαγας μὲν, καὶ θρασεῖς, καὶ δυσμάχους,

εὐθὺς

Nil passus à monstro sinistri regulus.

De Ichneumone.

Impreßionem moliente Ichneumone
Aduersus hostem, regulus sonos ciet,
Somnoq́; crocodilum ad ineundum prælium
Exuscitans, irritat ictu narium
Crebro, quiete nec sinit segnem frui.
At ille sæuis æstuans præcordijs,
Hostem expeditè tollit, atque strangulat.
Instructus Ichneumon probè armis, aspidem
Inuadit, vltrò conferens illi pedem.
Nanq; humido se proluens prius luto,
Audacter ictus spernit hostis irritos.
Quem Nilus vndis educat septemfluus
Crocodilus, oris haustu aquas inferciens,
Profundit eius semitas aspergine,
Vt incidens subuertat his lapsans pecus.
Quod ipse protritum luto, accurrens vorat.
Quin & sub æstum haurire qui parant aquam,
Irretit artis callida solertia.
Nam frondium reconditus sub tegmine,
Præmittit aduenas latens, & prospicit,
Statimq́; prorepens eos intercipit.
Periculum faciens sator propaginis,
Quos cernit inuictos, rapaces, strenuos,

K Non

αἰθύς γ' ἀπ' ἀρχῆς εὐγενεῖς δήπου κρίνει.
τοὺς δὲ πρὸς ὁρμὰς δραστικὰς νωθεστέρους,
ὡς μή γε φυσικούς, ἀλλ' ὑπόπλους ἐκτρίβει.
οὗτος γέ τοι, κράτιστε, τῶν ζώων μόνος,
τὴν μὲν κάτω πήγνυσι, τὴν δ' ἄνω γένυν,
κινεῖ θαμινὰ τὴν τροφὴν θλῶν ταῖς μύλαις.

Περὶ κοσσύφων.

Τοὺς κοσσύφους δέ φασϊ τοὺς θαλαττίους,
ποθεῖν τὸν αἰσχρὸν καὶ φιλήδονον βίον,
καθάπερ ἁβροὺς τε καὶ σφριγῶντας βαρβάρους,
καὶ ζηλοτυπεῖν, καὶ ζητεῖν τὰς συννόμους,
ἀλόχων ἐπιστὰς ὅταν ὠδίνων χρόνος
εἰς φῶς προελθεῖν ἐκβιάζῃ τοὺς τόκους.
τὰς γὰρ καθ' ὑγρῶν οὐκ ἐῶσι παστάδας,
ἃς οἶδεν ἀκτῆς ἐγκοπεὺς διαγλύφειν,
τοῖς ἐκτιναγμοῖς ἐνδιδούσης τοῦ λίθου,
πλὴν καὶ παραθηρῶσιν ἐκ τῶν μετρίων
τροφὰς νεαλεῖς ταῖς λεχοῖς ἀφ' ἑστίας.
μή τις χ' ὑπελθὼν τὰς κενὰς διεξόδους,
ἢ συσκιασθῆ, καὶ πλοήση τὰ βρέφη,
ἢ παρασυρῆ τε καὶ τὰ λέκτρα συγχέη.

Περὶ βοός.

Εχει δὲ καὶ θάλασσα βοῦν δήπου μέγαν,
ὃς τίκτεται μὲν εἰς ἰλὴν πεφυρμένην.

ἰχθῦς

Non editos degenere iudicat satu.
Quos contrà inertes arguit socordia,
Discerpit vt suspectum & alienum genus.
Solusq; brutorum, gena quæ subtus est
Fixa, mouet subinde supremam, cibos
Cùm deuoratos conficit molaribus.

De Merulis.

Merulas marinas turpem amare rumor est
Vitam, voluptatiq; prorsus deditam,
Vt barbaros lasciuia gentem ebriam,
Et æmulo flagrare amore coniugum,
Quas visitant, cum tempus instans partuum
Doloris, aluo pignora eniti iubet.
Nanq; haud in vndis deserunt structos toros,
Quos excauator littoris, scit erutis
Petræ cauernulis formare callidus.
Quin & cibos venantur vnde suppetit,
Nido insidentibus nouos puerperis:
Ne quis relictis appropinquans cunulis,
Aut occulens se terreat natos recens,
Aut dissipans permisceat cubilia.

De Boue.

Quin & salum educat bouem, magnum satis,
Qui gignitur tenacis in cœni luto,

ἰχθῦς δὲ θηρᾶν εἰς τροφὴν οὐκ ἰχύων,
τὸν γοῦν φονευτὴν ἐλλοχᾷ τῶν ἰχθύων.
ἐνάλλεται γὰρ ταῖς ῥοαῖς ἀναβράζας,
καὶ τὴν ἀδιάπνευστον κεῖθ᾽ ἐκτείνει στέγην
κυρτῶν ἑαυτὸν, καὶ κατείργων τὸν ξένον.
ὃς ἄγχεται μὲν τῆς πνοῆς πεφραγμένης,
ἐᾷ δὲ νεκρῶν ἐμφορεῖσθαι λειψάνων
τὸν βοῦν τὸν ἐχθρὸν, τὸν μελάγχρουν, τὸν φάγον.

Περὶ Σαργοῦ.

Ὁ σαργὸς ἰχθύς ἐστιν εἰς οἷς ἐρῶν ζέων.
διψῶν τε φωτὸς, καὶ σιτούμενος πόας,
οἰκεῖ πρὸς ἀκτὰς παγγενὴς ἠθροισμένος,
ὅπου διασφὰξ ὑγρολάξευτος λίθου,
τῶν ἡλιακῶν ἐμφορεῖται λαμπάδων.
φιλεῖ δὲ καὶ τὰς αἶγας ἀῤῥήτῳ σχέσει.
καὶ γὰρ παραθεῖ γειτνιῶν ταῖς ἐννόμοις.

Περὶ πολύποδος.

Βορώτατον δὲ καὶ πανοῦργον τὴν φύσιν,
καὶ θερμὸν εἰς κίνησιν ἀφροδισίων,
τὸν πουλύποδα βλέπων ἀεὶ θαλάσσιον,
αὐτοκράτορ, τέθηπα τῆς ἀπληστίας.
ὅταν γὰρ ἡ θάλαττα δεινὸν ἦ βρύχη,
καὶ πνεῦμα πυκνὸν τὸν βυθὸν διατρέχον
τὸ ῥεῖθρον ὑψοῖ, καὶ στροβεῖ, καὶ συγχέῃ,

Sed piſcium neſcit ſequi prædas iners.
Quare dolos turbæ ſtruens piſcantium,
Dat ſeſe in altum mole vaſta corporis,
Inſtarq́ tecti ſe per vndas porrigens,
Quem prendit hoſpitem, recuruus deprimit.
Ille impedito ſtrangulatur ſpiritu,
Suiq́ paſcit corporis cadauere
Hoſtem voracem, atro colore præditum.

De Sargo.

Amoris œſtro Sargus ardens æſtuat,
Sitienſq́ lucem, herbæq́ paſtu victitans,
Litus colit ſtipante multitudine,
Qua rupium diuiſa aquis diſtantia,
Solis repletur permeante lampade.
Sed & capras infanda amat libidine,
Ad quas propinquans aduolat præ gaudio.

De Polypode.

Præ piſcibus cunctis edacem & callidum,
Acriq́ amoris æſtuantem incendio,
Qui Nerei campos frequentat, Polypum,
Monſtrum videns ſtupeſco non explebile,
Nam quando fluctibus mare fremit concitum,
Ventuſq́ veſanus profundum permeans
Attollit vndas, perq́ turbat flamine:

θήρας ἄγων ἄγρυστον ἐνταῦθα χρόνον,
αὐτὸς ἑαυτοῦ τοὺς πλοκάμους περιεσθίει.
τροφῆς ὅδε τυχὼν δ' ὁ φθορεὺς ἀλλοτρίας,
ὅταν τ' ἔχῃ τὸ ῥεῖθρον ὑπτίαν χύσιν,
τόγε δαπανηθὲν εἰς ἀνάπλασιν φύει.
καὶ τὸν μὲν ἐχθρὸν, δυσχερῶς ἂν ἐκφύγοι,
πρὸς ὄψιν αὐτῷ γειτνιῶν τὸ λανθάνον.
δεδραγμένος γὰρ τῆς προκειμένης ὕλης,
ἤμειψεν, ἥνπερ εἶχε μορφὴν ἡ φύσις,
ὡς καὶ δοκεῖν ἐκεῖνο τὸ ξύλον τυχόν,
ἢ τὸν παρόντα λίθον ὀφθῆναι μόνον.
προκείμενον δ' οὖν τῷ παρεῖσθαι τὸν τόνον,
ἐκ τῆς περὶ τὸν οἶστρον κλίνει τ' ἀποπληξίας,
ἐκ τοῦτ' ἔπειτα, κἂν βραχὺς τρίβῃ χρόνος,
προθεὶς ἑαυτὸν, ἑστιᾷ τὸν καρκίνον,
οὓς ἤσθιε πρὶν ἐλλοχῶν καὶ συλλέγων.
τείκλει δὲ ῥᾶστα, καὶ βραχεῖ πλεῖστα χρόνῳ,
καὶ νήχεται ζῶν δυσαρίθμητον βίον.
ὅτ' ἦ δὲ χειμὼν, ψύχεός τε δριμύτης,
καὶ μειδιῶσαν ἔτους αἰθρίαν ἴδοι,
ἀφεὶς τὸ ῥεῖθρον, καὶ τὸ συνώνυμον γένος,
ἔξεισιν εἰς τὴν χέρσαν ἕρπων ὡς ὄφις.
καὶ πέτραν εὑρὼν, καὶ ταθεὶς ἐπὶ στόμα,
ταῖς ἡλίου τότ' ἐγχρονίζει λαμπάσι.
δένδρου τε παντὸς ἂν ἐπιβαίνειν θέλῃ,
καὶ τοῦτο τούτῳ ῥᾷστον εἰς ἕρμα τρύγης.

ἀψάμε-

Conchyliorum haud tunc vacans venatibus,
Fame premente ipsus sibi cirros edit.
At pabuli facta voraci copia,
Cum strata subsidunt procellis æquora,
Reformat instaurans, quod absumsit fames.
Haud ille difficulter hostem effugerit,
Quod fallat incautum, offerens aspectui.
Prehensus escam pendulam dum corripit,
Mutat colorem lege sub loci suum:
Ut ipse lignum appareat, quod contigit,
Aut esse saxum, quo moratur subdolus.
Quin deminutis destitutus viribus,
Amoris œstro, ceu stupore percitus,
Jacet, moramq; temporis post pauculi
Se præbet ipse deuorandum piscibus,
Quos visceri immergebat antè colligens.
Parit facillimè, breuiq; plurimos,
Natatq; vitam non agens durabilem.
Cùm frigoris bacchatur inclementia,
Sudumq; ridens eminus prospexerit,
Freto relicto, gentis & commercio,
Repens vt anguis exit in terræ solum.
Petraq; tunc reperta in os prouoluitur,
Manens amica Cynthij sub lampade.
Gaudetq; quamuis arborem conscendere,
Quod se tenenti fructibus facillimum est.

ἁψάμενον αὖ δὲ πηγανίου τὸ θηρίον,
κινήσεως ἔρημον εὐθὺς εὑρέθη.

Περὶ λάβρακος.

Λάβραξ δὲ χανδὸν ἐκπετάσας τὸ στόμα,
καρίδας αἱρεῖ, πρὸς τὰ κέντρα μὴ βλέπων.
τούτοις δὲ τοῦ φάρυγγος ἐξωδηκότος,
θνήσκει τροφῆς ὄλεθρον ὀξὺν ἁρπάσας.

Περὶ μυραίνης.

Οταν ἁλιεὺς δέ τ᾽ ἐκτινάξας τὸν δόλον,
ὑποσπάσῃ μύραιναν, αὐτόνοκράτος,
εἰς πίθον ὅγ᾽ ἀντλῶν ἀγνοεῖ κεκλασμένον.
ἡ μὲν γὰρ ἔνθενδ᾽ εὐθὺς ἀπὸ μετρίου πόρου,
διεξέδυ σώζουσα καὶ τὰς συννόμους.
ὁ δὲ βλέπων ἕστηκε τὸν βρόχον μάτην.

Περὶ σηπίας.

Πανοῦργος ἐστὶ τὴν φύσιν ἡ σηπία,
τῶν ἁλιέων κλέπτουσα τὴν κακουργίαν.
εἰς ῥεῖθρα γάρ τ᾽ ἐμεῖ μέλαν ὑπόσφαγμά τι,
καὶ λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐνδῦσα γνόφον,
καὶ τέρπεται θηρῶσα τὴν σωτηρίαν.
ἀλλὰ σκόπει μὴ ζῶσαν εἰς χεῖρας λάβοις.
ἄλλος γὰρ ἂν φθάνοι τις, ἐκ πείρας βλέπων
ὀδόντας ὀξεῖς εἰς ἀπόκρυφον στόμα,

καὶ δηγ-

Idemq; rutæ sternitur contactibus,
Jacetq; motionis expers illico.

De Lupo.

Hiante fusus ore per lacum lupus
Squillas capit, nihil moratus aculeos.
Sed ictibus tandem tumescentis gulæ
Extinctus, ingluuiæ luit pœnas necem.

De Muræna.

Cum fortè piscator dolosis artibus
In rete Murænam egit, ò rex Ausonum,
Pertuso aquam se haurire nescit dolio.
Elapsa nanque per foramen paruulum,
Sodalium secum cohortem liberat.
At ille stans frustra sagenas aspicit.

De Sepia.

Versuta natura suapte Sepia est,
Piscantium fallens dolis astutiam.
Nanq; æquor inficiens, cruorem atrum vomit,
Caliginemq; induta visus eripit,
Gaudetq; sic partæ salutis copia.
Sed tu caue viuam in manus vt sumseris,
Quin potius alius te prior, probauerit
In ore acumen dentium recondito,

καὶ δῆγμα πικρὸν ἐξ ἰοῦ προηγμένον.

Περὶ τρυγόνων.

Ἰοῦ δὲ μεστὰ καὶ φθορᾶς ὀξυδρόμου
τῶν τρυγόνων τὰ κέντρα τῶν θαλαττίων,
οἷς καὶ τεθηλὸς ἐὰν ἀμυχθῇ δενδρίον,
μαραίνεται ζῶν, οὐκέτι δύναμιν ἔχον.

Περὶ ἀλώπεκος.

Τὴν κερδαλῆν δέ φασι τὴν θαλαττίαν,
τοῖς ἐγκάτοις ἄγκιστρον εἰσδεδεγμένην
σοφῶς ἑαυτὴν τῶν ἀπ' ἐξ ἔνδον στρέφειν,
ὡς ἱματισμῶν σηρικῶν ὑφασμάτων.
ὡς ἂν ὁ χαλκὸς ἐμπαγεὶς διεκπέσῃ.

Περὶ ἰουλίδων καὶ λαγωοῦ.

Φύει μὲν ἡ θάλασσα τὰς ἰουλίδας,
ἔστιν δὲ φαυλότατον τοῦ ἰχθύων γένος,
καὶ ταῦτ' ἐν ἀκταῖς μᾶλλον οἰκοῦσιν λίθους.
δοκοῦσι δὲ λυπεῖν ταῦτ' ἐν ὑδροθηρίαις,
ὅταν κατ' αὐτῶν εἰσρυῶσιν ἀθρόαι.
γεγυμνωμέναι δέ τινος οὐδ' ἰχθύος μόνον,
ἄβρωτον ἀπέφηναν τότ' αὐτὸν εὐθέως.
Ἰοῦ γὰρ αὐταῖς πλῆρες ἐστὶν τὸ στόμα.
κἄν τις τὸν ἰχθὺν ἀγνοῶν ἐπεσθίοι,
στροφαῖς ὀδυνῶν ἐστιᾷ τὴν γαστέρα.

ὡς καὶ

Pestemq́ morsus tabidam venefici.

De Pastinacis.

Madent veneni pestilentis vulnere,
Quæ pastinacis sunt marinis spicula.
Queis sauciata germinans arbuscula
Marcescit, arefacta siccis frondibus.

De Vulpe.

Vulpem ferunt omnes alumnam Nerei,
Hami receptis viscera intra nexibus,
Inuertere vomitione sese callida,
Ceu vestis inuerti solet holoserica,
Nimirum vt æris vncus infixi excidat.

De Iulidibus & Lepore.

Fert Amphitrite Iulidas sub æquore,
Quod piscium est genus venenatißimum,
Rupesq́ maximè frequentant litorum,
Damnum inferentes in mari piscantibus,
Quos impetunt denso prementes agmine.
At piscium quencunque degustauerint,
Hunc esui reddunt idoneum malè,
Oris veneno, quo refertæ ipsum imbuunt.
Quod si quis hunc ignarus aluo inferciat,
Affert dolorum sæua ventri tormina,

Ceu qui

ὡς καὶ λαγωὸν εἰ θαλάττιον φάγοι.
πρὸς γὰρ τὸν ἐκ γῆς ὑπεναντίως ἔχει,
καὶ γυμνὸς οὗτός ἐστι μικροῦ κοχλίας.

Περὶ Περσέως.

Ἰχθὺς ὁ περσεὺς ἐμφερὴς τοῖς ἀνθίαις,
μᾶλλον δὲ τοῖς λάβραξι τοῖς βορωτάτοις.
ὃς ἐκ κεφαλῆς εἰς ἐρυθρὰν γαστέρα
ζώναισι χρυσαῖς ἄντικρυς ἀγλαϊσμένος,
υἱός τε μυθικῶς Ἀφροδίτης ἐκρίθη.
πλωτῆρσι δὲ θηρῶν δυσμενῶν καλύπτει,
ὀδοῦσι μακροῖς καὶ τομαῖς πεφραγμένος.

Περὶ πίννης.

Τῶν ὀστρέων ἕν ἐστιν ἡ πίννη γένος,
ἣ τὰς φορητὰς διανεῳγμένη πτύχας
κεῖται καθ' ὑγρῶν, καὶ προβάλλει σαρκίον,
ἐκ τῶν ἑαυτῆς μαλθακῶν ἐντοσθίων.
ὅταν δὲ μαινὶς πρὸς ἁπαληθεῖσα δράμοι,
καρκῖνος ἄρ' αὐτῇ συμβιῶν προσεγγίσας,
νύττει μετ' αἰδοῦς ταῖς λαβαῖς τὸ σαρκίον.
ἡ δὲ πλέον κέχηνεν, ἡ δὲ προσνέει,
καὶ τοῖς λαθοῦσι διπτύχοις ἁλίσκεται.
ὑγρὸν ῥυὲν στομάχου δὲ τῆς πίννης ἄπο,
εἰς ἀστραπῆς ἔλλαμψιν εὑρέθη λίθος.
κινούμενος δὲ τῇ καθειρχθείσῃ ζέσει,

εἰς μαρ-

Ceu qui marinum nescius leporem vorat.
Non ille terrestris refert imaginem,
Haud cochleæ dispar carenti tegmine.

De Perseo.

Quem Persea appellant, similis est Anthijs,
Vel rectius lupos refert imagine.
Cuius caput ad aluum usque rubram, cingulis
Est aureis videre distinctum palam.
Hunc fabulæ satum Diona iudicant:
Ac quodlibet natantium vincit genus
Mucrone dentium, simulq; audacia.

De Pinna.

Gensu ostreorum Pinna, testas pandere
Queis conditur plicis hiantibus solet,
Proiectaq; vndis porrigere carunculam,
Quæ corpus ambit molle, cassum lumine.
Quo Mæna si decepta credula aduolet,
Conuictor eius atque custos pinnoter,
Illam admonet morsu leui carunculæ.
Monita amplius pandit sinus, sed irruens
His implicatur Mæna non sat prouida.
Quod profluit Pinnæ humidum de viscere,
Qui fulgur æquet, fit lapillus lucidus,
Sed vnionis induit tandem iubar,

εἰς μαρμάρυξιν ὀργανοῦται μαργάρου.
πίννη δὲ ποιεῖ καὶ τριχῶν βλάστην ξένην,
ὡς ἐξ ἀραχνῶν συμφυῶν τῶν ἐγκάτων,
ἧς ἡ φεραυγὴς καὶ χλιδῶσα λεπτότης,
ξανθοῖσι πλοχμοῖς ἐνδεθεῖσα παρθένων,
σπαργῶντας αὐταῖς μαστροπεύει νυμφίους.
ἐξοστρακωθὲν εἰς παράκμην τὸ στέγος,
ἐξοστρακίζειν οἶδε καρκίνου φύσις.
οἰστρούμενος γὰρ κνησμοναῖς ἀποκρύφοις,
ἐκεῖνος ὀργᾷ πανταχῇ τροφῆς χάριν.
ὀγκούμενος δὲ πλησμονῇ τὴν γαστέρα,
σοφῶς ὑποσπᾷ τῆς καλύπτρας τὰς δέσεις.
τοῦ θρύμματος γοῦν ἐκπεσόντος αὐτίκα,
νοσῶν ὁ γυμνὸς, εὐπαθὴς γὰρ εὑρέθη,
μένει τροφῆς ἄγευστος εἰς πλεῖον χρόνον.
πηγνύμενος αὖ δὲ τῇ δορᾷ τῇ προσφάτῳ,
τροφὴν ἔχει τὴν ψάμμον ἣν εὗρε κλίνην.
ὅταν καλῶς δέ τ' ὀστρακωθῇ τὸ στέγος,
εἰς πάντα χωρεῖ τὴν τροφὴν παρεκλέγων.

Περὶ μυός.

Θαλάττιος μῦς προσφυὲς φέρων δόρυ,
καὶ δή τινας στόματος ἄπ' ἀκμὰς ὡς βέλη,
χωρεῖ πρὸς ἰχθῦς, αὐτόναρχα, δυσμάχους.
καὶ τοὺς σαγηνεύοντας αὐτὸν οὐ τρέμει,

Virtute perfectus caloris intimi.
Quin & pilorum pinna germen byßinum
Fert, stamine haud araneorum discrepans.
Cuius nitor, subtilitasq́, cirrulis
Addit puellarum venustatis decus,
Lenocinandis perquam idoneum procis.
Natura cancrum marcidam deponere
Testam, magistra docuit haud incallida.
Nam concitatus abdita prurigine,
Mouetur vndiquaque, victus gratia,
Ingurgitationeq́ aluum turgidus,
Disrumpit arcta tegminis ligamina.
Sic inuolucris ergò decidentibus,
Nudus laborans (nanque morbo obnoxius
Est) longiusculè abstinet gustu cibi.
Mox pelle firmatus recenti, vescitur
Egens arena, qua iacens lecto vsus est.
Sed glutinato ritè rursus tegmine,
Quocunq́ prorepit, requirens pabulum.

De Mure.

Hastam sibi adnatam marinus mus gerens,
Et prodeuntium ore tela cuspidum,
Cum bellicosis miscet arma piscibus.
Nec persequentium graues horret plagas,
Dissuta

γοργῶς διασπῶν τὰς πλοκὰς τῶν δικτύων,
καὶ μέμφεται μῦς ὑπὸ ἀνύδρους ἐν σκότει,
οἳ ζῶσι πικρῶς, κἂν συλῶσι τὰς ψίχας.
οὓς καὶ γαλῆ τρίζουσα, καὶ πλὰξ, καὶ βρόχος,
καὶ παγὶς ἐξέτριψε, καὶ βραχὺ στέαρ.

Περὶ κεστρέως.

Κεστρεὺς δὲ λαμπρᾶς μεσιώσης αἰθρίας,
ἔξεισιν εἰς τὴν χέρσον, ἐκλιπὼν χύσιν.
ἐπὶ χώματος δ' ἐφυπνόων τότ' εἰς βάθος,
ἂν ἐκταραχθῇ, πρὸς τὸ ῥεῖθρον αὖ τρέχει,
ἐλεύθερος ζῶν γηγενοῦς ὑποψίας,
φυγάς γ' ἐπ' αὐτὴν εἰσρυεὶς τὴν πατρίδα.

Περὶ ἀφυῶν.

Μήτηρ ὁ πηλὸς, καὶ πατὴρ ταῖσιν ἀφύαις,
αἳ νουνεχῶς οἰκοῦσι ὑπὸ κοίλους λίθους.
δεδοίκασιν γὰρ τὰς φορὰς τῶν πνευμάτων,
τούτων ἑκάστῃ καὶ τροφῆς πλὴν ἐστράφη,
τῆς συγγενοῦς τὸ σῶμα λιχμησαμένῃ.

Περὶ τρίγλης.

Τρίγλη δὲ νηκτὸν ἐστι καὶ λίχνον φύσει,
καὶ γὰρ φιληδεῖ τοῖς κακόσμοις ἐκτόπως,
καὶ τοῖσι ῥυπαροῖς ἐντρυφᾷ θνησιδίοις
ἅπαξ οὐ, καὶ δὶς, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἂν κύοι.

Περὶ

Dissuta morsu lina soluens acriter.
Terraq́; degentes cauernis musculos
Irridet, ægrè mica quos surrepta alit,
Quos felis horridus, tabella, funium
Nexusq́; tollunt, atq; lardi portio.

De Mugile.

Mugil sereno blandiente sidere,
In litus egressus relinquit æquora,
Sub crutiq; dormiens specu aggeris,
Cœlo ruente, mox aquas rursus subit,
Campis furentis haud procellæ obnoxius,
Natale postquam se recepit in solum.

De Apuis.

Est Apuis mater lutum, est lutum pater,
Quæ callidè petras cauatas incolunt
Venti metu, secum ferentis omnia.
Nec pabulo quo nutriantur indigent,
Linctu refectæ mutuo consortium.

De Mullo.

Natator est mullus, gulæq́; prodigus,
Rebusq́; gaudet admodum malè olentibus,
Fruiturq́; lautè sordibus cadauerum.
Quod indicat nomen, quotannis ter parit.

Περὶ ναυκράτου.

Ἐστὶν τις ἰχθὺς εὐτελὴς μὲν εἰ βλέποις,
εἰ δὲ κρίνοις, κράτιστος, εἰ δὲ λαμβάνοις,
νεκρὸς γαληνὸς εἰς γονὰς ἀποστρόφους.
τὸν μὲν γὰρ εὐάγωγον ἐξ αὔρας δρόμον,
εἴργει προελθεῖν ἐνδακὼν τὴν ὁλκάδα.
καὶ τοὺς τέως ᾄδοντας ἐκ θυμηδίας,
στυγνόν τι πενθεῖν ἐκβιάζει ναυτίλους.
κἂν μή τις αὐτόν γε καταδὺς θᾶττον τέμῃ,
ὁδοστατηθὲν οὐ δραμεῖται τὸ σκάφος.
τοῦτον τὸν ἰχθὺν, αὐτονάρχα, ναυκράτην
οἱ ναυτικοὶ καλοῦσιν ἐκ τοῦ πράγματος.

Τέλος.

ΠΡΟΣΘΗ-

De Echeneide.

Est piscis aspectu admodum vilis, sed hunc
Præ ceteris longè valentem duxeris,
Qui mortuus partus refrenat lubricos.
Hic nauium sistit citatos impetus
Ferentibus ventis, inhærens mordicus,
Nautasq; dextro gratulantes flamine,
Lugere versas protinus cogit vices.
Quem ni quis egressus rescindat ocyus,
Carina consistens iter morabitur.
Hunc, Imperator, Naucraten nautæ vocant,
Ex re indito naues tenenti nomine.

FINIS.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΙΩΑΧΕΙ΄ΜΟΥ ΤΟΥ͂ ΚΑΜΕΡΑΡΙΑ΄ΔΟΥ

Περὶ Τεττίγων.

Τέττιγ' ἀμνημόνουτον ἦν μούσαις φίλος,
λιγυρῶν θ' ἑταῖρος ἀσμάτων παρατρέχῃ,
ὄνειδος οὗτος πῶς ἂν ἐκφύγοι κακόν;
τέττιξ μὲν οὖν τέττιγι συναγελάζεται,
ἀγαπῶν ξυνώαιμον ξυγγενῆ τε τῇ φύσει.
δένδροις ἐφιζόμενοι δὲ λειριόεν μέλος,
κοινὴν θ' ἱέντες οὖν ξυναρμονοῦσ' ὄπα,
ὑμὴν δὲ λεπτός ἐστιν ᾠδῆς ὄργανον,
δι' ἧς ἐκείνη φθέγγεται συμφωνία.
σιγᾷ θ' ὁ θῆλυς, πᾶς θρόος δ' ἐστ' ἀῤῥένων.
καὶ τῷ μὲν ἡλίῳ φλέγοντι τὰς γύας,
τότ' οὐστομοῦσ' ἐκεῖνοι ἠχήεστατα,
χρόνῳ δὲ χειμῶνος καλύπτοντ' ἐν χθονὶ,
κοιλωμάτων που τῆς δ' ἀπόκρυφ' ἐν φωλεοῖς,
τῷδ' ἀναδυόμενοι κεῖθ' ἀγείρονται θέρει
εἰωθότ' αὖθι πρὸς νόμον τερατισμάτων.
τροφὴν δ' ἔχουσι τὰς δρόσου ῥανίδας μόνον,
βλάπτοντες ἔρνους οὐδὲν ἢ πόης φυτόν.
καὶ τίς ποθ' οὑρέθη τοσοῦτον ἀνόσιος,
μουσῶν ὃς ὄρνιν συλλαβεῖν τε, καὶ φαγεῖν,
ὧδ' ἐξίτηλον, ὄντα τ' οὐδὲν ἢ βοήν;

AVCTARIVM IOACHIMI CAMERARII.

De Cicadis.

MVSIS amicus, arbiterq́; suauium
Si carminum nullo cicadam carmine
Dicat, probrorum fugerit qui crimina?
Cicadæ amica iungitur cicada, amans
Cognationem stirpis, atq; sanguinis.
Simulq́; ramis insidentes arborum,
Concinna pangunt cantuum modulamina
Vibrante pinna, quæ modorum est organon,
Cietq́; discordem soni concordiam.
At feminis strident mares silentibus,
Cumq́; arua findit torrida sol lampade,
Suis & ipsi arbusta rumpunt questibus.
Sed tempore hyberno latent reconditæ,
Terræ sub abditis cauæ recessibus,
Queîs prodeuntes rursus, æstas cum redit,
Glomerantur ad consueta cantus munera.
Cibos habent roris liquentis guttulas,
Nec germinum fructus, nec herbarum exedunt.
Et quis adeo repertus est nefarius,
Musis auem caram vt prehensam manderet,
Tam paruulam, quæ præter est vocem nihil?

ὅπερ ἀσεβὲς φῦλον ποιεῖ χελιδόνων.

Περὶ μυρμήκων.

Τίς τὰς γὰρ μυρμήκων ἱκανὸς ἂρ' ἐκφράσαι
οἰκονομίας τε, καὶ παρασκευὰς βίου;
τίς δ' αὖ ὑπερβαίη γε τῆς φύσεως τόδε
μικρὸν κἄπειτα πλέον παμμεγίστων πραγμάτων;
ἐν ᾧ γ' ἁπάσης ἔμφασις ἀρετῆς ἔνι,
φιλότητος, ἠδὲ τῶν πόνων κοινωνίας,
φρονήσεώς τε, καὶ δικαιοσύνης ἅμα,
σύν τ' ἐγκρατείας ἐξόχῳ φιλεργίᾳ,
καὶ δὴ συνέσεως, καὶ προνοίας, καὶ μένους,
ὀσφραντικῆς τ' ἐπὶ πᾶσιν εὐαισθησίας.
σὺ δ' ἀργὲ, καὶ φίλυπνε νωθείας ὕπο,
παράδειγμα μόχθων χρησίμων τούτους ἔχε.

περὶ μυῶν.

Ἔχει δὲ μύας θάρσος ἀφ' ὁμήρου κλέος.
ἤδ' αὖ πόθ' ὑγροῖς ἐνθανοῦσα ῥεύμασιν,
εἶθ' ἡλίου προκειμένη ξηρᾷ φλογὶ
ἀνά τε πάλιν ζῇ, κἀρτεμὴς ἀπέπλευσε.

Περὶ ὀρνίθων ἀνθρωπολάλων.

Τοὺς ψιττακοὺς μὲν ὡς λάλους θαυμάζομεν,

τέρπ'

Hirundinum genus quod audet impium.

De Formicis.

Quis est canendo, quam rei domesticæ
Curam gerunt formicæ, & apparatuum?
Quis verò naturæ hæc silendo transeat,
Simulacra rerum maximarum paruula,
Virtutis in quibus omnis apparet nitor,
Dilectionisq́, & laboris mutui,
Prudentiæq́, iuris & custodiæ,
Et continentiæ, nouæq́ industriæ,
Cum prouidentiæq́ vi, solertiæ,
Præq́ omnibus sensus odorum acerrimi?
At tu laboris hoc cape exemplum tibi,
Ignauia deses, veternoq́ obsite.

De Muscis.

Fidentiæ præconem Homerum musca habet.
Quæ si diem submersa fluctu clauserit,
Post solis exiccata quàm flammis fuit,
Ad se redit, vitæq́ compos auolat.

De Auibus hominum loquelas imitantibus.

Humanæ imaginem loquelæ in psittaco

τέρπει δὲ μᾶλλον ἡ δυχροίη τῶν πτερῶν,
φωνὴ δὲ μηδὲν ἧττον ἐς' εὐμήχανος,
μιμηλὸς εὐπλάστου τόνος δὲ πνεύματος
κοράκων τε, κιττῶν τ', ἠδὲ ψαρῶν εὐμαθῶν.
ὥστ' οὐκ ἔτ' Ινδῶν ὀρνιθολαλιᾶς χρέος,
ἡμῶν ἐχόντων βροτολόγους ἐνδημίους.

Περὶ Αλκύονος.

ἡδ' Αλκύων ὄρνις μὲν ἐστί γε πάραλος,
νεοττιὰν δ' οἷον νεναυπηγημένην
ἐφ' ὕδασιν διέπλασ' ἀσφαλέστατα
οὐ δὴ χρόνῳ, τόπῳ δὲ χώρας, καὶ τρόπῳ
στερεᾶς πλοκῆς τε, κἀβυθίστου σχήματος.
ὅτ' ἡδ' ἐπῳάζει γαλήν' εἰσ' ἤματα,
ὄντος περ ἡλίοιο νοτίαις ἐν ῥοπαῖς,
θάλαττ' ἀκύμων τ' εὐσταλῶς πλεῖται τότε,
ἀκμῇ δὶς ἑπτ' ἐν ἡμέρῃσι χείματος.
φίλανδρος αὐτὴ καὶ φιλόστοργος πάνυ
θήλεια δ' ἐστὶν ἄρρεν' αἰὲν σύζυγος.
γηρωκομεῖ τε τόν δε καὶ γηροτροφεῖ,
αὐτῆς φέρουσ' ἐπωμαδὸν τὸν σύγγαμον
ἔξωρον ὄντ' ἤδη βαρύν τε κἀσθενῆ,
πιστὴ ἀναποσπάστως συνοῦσα γυνὴ πόσει.

Περὶ Ανθίου.

Εστὶν

Miramur, alarumq́ nos honor iuuat:
Sed non minus concinna vox est, flaminis
Canore blandùm garrientis æmula,
Coruisq́, picisq́, atq́ sturnis docilibus.
Quid Indicarum ergo loquelis est opus,
Cum patriæ tellus loquentes ferat aues?

De Alcyone.

Est Alcyon auis maris pontum colens,
Nidumq́ figit nauis instar concauum,
Undas super quem construit tutissimum
Non temporis ratione, sed situ loci,
Modoq́ structuræ, & figuræ tegmine.
Hac incubante ouis, sereni sunt dies,
Tunc limitem Austrinum licet sol occupet
Æquor quietum puppe sulcat nauita,
Dum quattuordecim gelu sæuit dies.
Quin & mariti perquam amans est femina,
Amoris affectu flagrans erga marem,
Quem nutrit, & fouet senecta marcidum:
Suisq́ subiens ipsamet gestat humeris
Jam tum exoletum, iam grauemq́, & debilem,
Haud separabilis tori socio comes.

De Anthia.

Ἐάν τις ἰχθὺς ὃν καλοῦσιν ἀνθίαν,
χρύσοφρυν ἄλλοι, κἄτεροί τινες ἔλλοπα,
ἕτεροι δὲ καλλίχθυν, τινὲς δὲ πομπίλον,
ἰχθὺν δ' ὅμηρος αὐτὸν εἴρηκ' ἱερόν,
ὥσπερ λέγουσι τῶν ἀφηγητῶν τινές,
διαφωνία γὰρ κἀνθάδ' ἑρμηνείων.
ὀφθεὶς δ' ἄρ' οὗτος ἀνθίας ἀσυλίας
ἐστ' ἐγγυητὴς ἐν θαλάττῃ πανταχοῦ,
δηλοῖ γὰρ οὐδὲν θηρίον παρεῖν' ἐκεῖ,
εἶναί τε κίνδυνον τότ' οὐδὲν ἐν ἁλί.
ἀδεῶς βοηθεῖ τοῖσδε συμφύλοις ἀεί.

Περὶ βατράχων.

Βατράχων ἰδών τις ἐβδελύξατ' ἀμορφίαν.
αἰσχροὶ δέ γ' οὕτως ὄντες οἵδ' ἐρωτικοί
εἰσί, γαμήλιά τέ τιν' ᾄδουσ' ᾄσματα,
ὀλολυγόν' ἐκφωνοῦντες ἣν καλοῦσ' ὄπα.
ἐν νυκτὶ δ' ἐκτὸς συμπλέκονθ' ὑγρῶν τόπων.
προεγνώκασ' ἐπεὶ δ' ὑετὸν ἠπειγμένον,
φωνήν τε λαμπρύνουσι καὶ συχνὸν κοάξ,
τότε δὴ παφλάζουσ' ὕδασ' ἐν λιμνώδεσι.
δοκεῖ τε σημεῖον βεβαιότατον τόδε
ὄμβρων γενησομένων παραυτίκ' ἀθρόων.

Περὶ σκιούρων.

Est piscis Anthias vocatus nomine,
Quem Chrysophryn alij vocant, alij ellopa,
Quidamq; Callichthyn putant, aut pompilum.
Homerus hunc dixisse sacrum creditur
Piscem, secundum opinionem interpretum:
Quamuis & hos magna inter est dissensio.
Conspectus hic securitatis sponsor est,
Quacunq; vastum se per æquor obtulit.
Nanq; & feras illinc abesse nunciat,
Nec à mari imminere tunc periculum.
Idemq; cognatis opem fert strenuè.

De Ranis.

Ranas videns, quis non abhorret inertiam?
Sed inuenustæ illæ quide m, morem tamen
Gerunt amori, nuptiali carmine,
Quam ololygona appellant, citantes feminas,
Queis nocte miscentur loca extra humentia.
At imminentes simul aquas præsagiunt,
Vocemq; tollunt, & coaxant crebrius,
Tunc & tumultuantur in paludibus.
Atq; imbrium hoc iam iam futurorum euidens
Signum putatur, comprobante id exitu.

De Sciuris.

Cur

Διὰ τί πιθήκους, κερκοπιθήκους, τοιά τε
ζῷ' ἄλλα περιεργαζόμεθα νήπιοι;
γεγονότες ἐνθάδ' οὐρανῷ ὑπ' ἐξωτικῷ,
ἀφορισμένοι ζώνῃ μακρὰν κεκαυμένῃ,
ἐγχωρίων τ' ἂρ εὐποροῦντες παιγνίων,
τὸ τῶν σκιούρων σύμβιον ἔχοντες γένος,
οἷς τὸ λάσιον ἐποίησεν οὐρᾶς τοὔνομα,
γελωτοποιὸν, ἁλτικὸν, θωπευτικὸν,
οὐρᾷ πτερωτὸν, μανικόν τε ζωδίον,
πρὸς τὴν ἀήτην τὰς ὀπὰς κλεῖσαν πνοάς.

Περὶ ἐλεφάντων, καὶ λεόντων, καὶ δελφίνων.

Τίς δὲ τ' ἐλεφάντων ἱστορουμένην πέρι,
μακρὰν διήγησιν ὀλίγοισι συντεμὼν
δύναιτ' ἂν ἐνθέσθαι στίχων γνωρίσμασι;
τό τ' εὐσεβὲς, τό, τε συνετὸν, τό, τ' ἔννομον,
πρὸς δεσπότας τ' εὐνουστάτης σπουδὴν φρενός.
τίς δ' ἐκφράσαιτ' ἂν ὅσα λεόντων αὖ πέρι
εὑρίσκεται πλείσταις γεγραμμέν' ἐν βίβλοις;
βασιλεὺς μὲν οὖν ὅδ' ἐστὶ χερσαίων, καθὼς
δελφὶς ἐνύδρων θρεμμάτων κέκλητ' ἄναξ.
τὸ δὲ βασιλευτατὸν ἐστιν ἀμφοῖν ὅτι τοι
εἰσὶν φιλάνθρωποί τε, καὶ μεγαλόφρονες,
ποιεῖν τε μᾶλλον εὖ πρόθυμ' ἢ δρᾶν κακῶς.
τοῖς μὲν ὑπερηφάνοισιν ὄντε πολέμιοι,

Cur ſimios, hirtaſq; caudis ſimias,
Et id genus alia curioſè exquirimus?
Nos qui peregrino hîc ſub axe degimus,
A torrido procul remoti limite,
Popularibuſq; non carentes luſibus,
Cùm ſuppetat nobis ſciurorum genus,
Ab hiſpida nomen quibus eſt cauda inditum,
Riſum ciens, tripudians, & blandiens,
Caudaq; pennatum, & futurorum ſagax,
Euri procellam aduerſus obdens oſtia.

De Elephantis, & Leonibus, & Delphinis.

Quis verò quæ de Elephantibus ſunt prodita
Narratione copioſa, verſuum
Exponere indicijs queat breuiſsimis?
Legumq; cultum, ac numinis, prudentiamq;,
Animiq; ſtudium erga magiſtros beneuoli?
Quis conſequatur eloquendo, plurimis,
Quæ de leonibus, libris ſunt edita?
Atq; hic quidem terreſtrium rex eſt, velut
Delphinus incolentium vndas fœtuum.
Sed regium hoc ambobus eſt, mortalium
Quod ſunt amantes, atq; forti pectore,
Ad beneq; agendum promtiores, quàm malè,
Atque in ſuperbos cum truces ſe præbeant,

In

τοῖσι δὲ ταπεινωθεῖσιν ἐπιεικέστεροι.
φείδονθ᾽ ὅπου τε χρὴ, μάχονται τ᾽ ἣν δέῃ,
οἵους καθήκει τοὺς δυνάστας τυγχάνειν.
δελφῖνας οὖν φάσ᾽ ἐν ἁλί ποτ᾽ ἀπολουμένους
σῶσαί τινας, χέρσονδε προκεκομισμένους.
οὐδ᾽ ἂρ λέων γεύσαιτο σαρκὸς ἀνέρος,
εἰ μή γε λιμώττων τροφῆς ἑτέρας σπάνει.
οὖρος δὲ τούτοις ἔστ᾽ ἐν εὐρώπῃ, δύο
ποταμ᾽, ὁ μὲν Νέστος εἷς, δι᾽ ἀβδήρων ῥέων,
Ἀχελῷος δ᾽ ἕτερος αὖ δι᾽ ἀκαρνανίας.
μεταξὺ γὰρ τούτοιν λέοντες ῥευμάτοιν
μόνοιν τε γίνονται κάτ᾽ εὐρώπης χθόνα,
καὶ μηδέποθ᾽ ἴδοι τις τόδ᾽ ἀλλαχοῦ γένος,
οὔτ᾽ οὖν πρὸς ἠῶ, οὔτ᾽ ἰὼν πρὸς ἑσπέρην.
ὡς ἱστόρησ᾽ ὁ Θούριος λογογράφος.

Περὶ ἵππων καὶ κυνῶν.

Ὅρα φιλίστωρ ὅστις ἐστ᾽ ἵππων γένος,
καὶ συννόει μοι τοῖσδε φῦλα τῶν κυνῶν,
ἀμφὼ γάρ εἰσιν ἄξιοι θεωρίας,
εἴτ᾽ οὖν φυῆς τὸ χρηστὸν, ἤδ᾽ ἐπαινετὸν,
εἴτε διδαχῆς τὴν εὐμάθειαν εἰσίδῃς.
τῶν δ᾽ οὐδέν δ᾽ ἐστὶ ζῶον ἀνδρικώτερον,
μᾶλλον τ᾽ ἄτρεστον ἄλλο, τοὺς τε δεσπότας,
καὶ τοὺς συνήθεις ἀσπασάμενον καὶ φιλοῦν,
ὑπέρ τε τέκνων καὶ θανεῖν ἄτολμον ὄν.

In supplices sese gerunt clementius,
Parcuntq; cum res fert, & in pugnam ruunt,
Quales dynastas esse non inconuenit.
Delphinas, vndis ne obruantur plurimos
Seruare narrant, applicatos litori.
Nec carne vescitur hominis leo, nisi
Victu carentem adurgeat pænuria.
Atq; his in Europa locatus terminus
Amnes duo sunt: Nestus vnus, qui labitur
Teias per Abderas, & alter Achelous,
Qui cursum agit fluens per Acarnaniam.
Hæc inter, Europa educat leones, flumina,
Neque eorum alibi reperire genus est vspiam,
A solis ortu cardinem vsq; ad vltimum.
Quod Thurius narrans sacrauit posteris.

De Equis & Canibus.

Quisquis sciendi amore flagras, aspice
Genusq; equorum, cumq; eo stirpem canum:
Nam digna scitu suggerunt tibi vtraq;,
Siue indolis notes bonæ præstantiam,
Siue & capacis ingeni solertiam.
Nec animal est illis magis vel strenuum
Vllum, vel imperterritum, suosq; heros,
Et familiares quod perinde diligat,
Pro liberisq; non obire necem horreat.

Atqui

ἀλλ᾽ ἔστι φῦλα τῶν δέ γ᾽ ἀμφοῖν αἰόλα,
διαφορότητι διαφέροντα τῶν τόπων,
ἐν οἷς ἐγεννήθη θ᾽ ἕκαστος ἔθνεσιν
ἵππος, κύων τ᾽, ἐν οἷσιν ἐτράφη τ᾽ ἤθεσιν.
ὧν νῦν ἄκαιρόν ἐστι μακρολογεῖν πέρι.
ἵππων δ᾽ ἐνὶ πρώτοισι πρὸς συνουσίαν
τό, τ᾽ ἔννομον ἐπαινοῦσιν ἀχραύτου φρενὸς,
φυσικῶν τε θεσμῶν ἀκριβῶς φυλακτικόν.
οὔθ᾽ υἱὸς ἄρα τῇ μητρὶ μίσγοιθ᾽ ἑκών.
οὔθ᾽ υἱέος μήτηρ ὀχείην ἂν φέροι.
καὶ πρὸς τόδε πόθ᾽ ὥς φασ᾽, ὑπαχθείς τις δόλῳ,
ἀγάμοι᾽ ἐπεὶ φανερὸν γένετο μύσος γάμου,
αἰδοῖ τότ᾽ οἰστρηθέντε καὶ δυσθυμίῃ,
νυμφεύμασ᾽ αἰνοῖς, ὥσπερ οἰδίπους ποτὲ
θηβῶν κατ᾽ ἄστυ, συνδυασθέντ᾽ ἀθλίως,
αὔτ᾽ ἔδραμον ῥήξαντε δέσμ᾽ ἐπαύλια,
ἔπλησαν οἰμωγῇ τε πᾶν πεδίον πέριξ,
τέλος συναῤῥάξαντε δ᾽ ἀλλήλοιν ἅμα
καὶ ταῖς πέτρῃσι τἀνόσια κάρηατα,
οὕτως ἀπ᾽ ἀμφὼ δυσμόρω θάνον μέρῳ.
ἵππος δέ τ᾽ εὐγενὴς (κακοὶ γὰρ καί τινες
εἰσὶν, ἀγαθῶν οὔτοί γε πλείους πανταχοῦ)
αὐτοῦ φιλεῖ τε τὸν κομιστὴν, ἡδέως
προσιόντ᾽ ἰδών τε, καὶ λαλοῦντος ἀκηκοώς,

Atqui genus non est vtrisq; vnum ac idem,
Sed pro locorum hæc ambo differunt statu.
Et vt apud est gentes, equorum vel canum
Quisq; satus, & quibus educatus moribus:
Quæ copiosè persequi, abs re nunc foret.
Ad prolem equorum subministrandam, optimos
Existimant, intaminata præditos
Mente, atq; naturæ verentes vincula.
Neç matri amores natus vltro iunxerit,
Nec filium mater volens admiserit.
Quin & dolo quidam subactus, vt ferunt,
Post nuptiarum quàm scelus factum est palam,
Oestro pudoris ac doloris conciti
Vterq;, qualis Oedipus Cadmeidis
Per moenia vrbis, improbo ex connubio
Fugêre per villam, solutis vinculis,
Et eiulatibus replerunt pascua.
Tandemq́; mutuò sibi, atq; rupibus
Illisa frangentes nefanda tempora,
Clausêre vitæ fine tetro terminum.
Equus generosus, (nanq; sunt & futiles,
Et est malorum vbiq; maior copia)
Escam ministrantem sibi complectitur,
Ac gaudet accedentis aspectu, & sonos

καὶ ψηλαφήσαντ' ἀσμένως δεδεγμένος.
ὤφθη δὲ θ' ἵππος εἰν ὅπλοις που σύμμαχος,
ἁπότε συναλγήσας πεσόνθ' ἱππηλάτῃ.
αἴων δὲ μύθων εἴτις δὴ παλαιφάτων
χαίρει, λαλοῦντα θ' ἵππον ἐν τούτοις ἔχει,
καὶ δακρύοντ' ἐν συμφοραῖς ἄλλον κακαῖς,
ὕπερθε δ' οἶδμ' ἄλλον βεβηκότα πόντιον,
ἄλλον δέ τ' αὖ πτερωτὸν, ἠδ' οὐρανοβάτην.
χρεμέθοντα δ' ἄλλον φησὶν ἱστορίη τινὶ
ὅτι βασιλείας πρόξενος ποτ' ἐγένετο.
κυνικῆς δὲ πιστῆς εὐνόου θ' ὁμιλίας,
προσεπιτρεχόντων παντόθ' ἄλλων μυρίων,
ἡμῖν ἐν ἀσκραίου τόδ' ἔστ' ἀρκοῦν μόνον
γέροντος ὑπόδειγμ', οὗ σφαγέντος ἀνηλεῶς
οἰκεῖος αὐθέντας ἐμήνυσεν κύων.
κύνα δέ τινες ποιοῦσι καὶ διαλεκτικὸν,
ἐπεὶ διώκων θηρίον πολυσχιδεῖ
ὁδῷ πελάσαν, συλλογισμῷ χρώμενος
ἀτραπῷ προβαίνει τὴν ἐκεῖνο προήρχετο.
οὐ τήνδε γάρ φησ', οὐδὲ τήνδ' ὡρμήσατο,
τὴν δ' ἆρα λοιπὴν, ὡς διαζευχθὲν πλέκων,
τοῖς λήμμασί τε τὸ συμπέρασμα προσφέρων.
ἀλλ' ἐστὶν οὐδὲ φλύαρος. ἡ γὰρ ἴχνεσιν
αἴσθησις ἡγεμὼν τότ' αὐτὴ γίγνεται,
χαίρειν λέγουσα ταῖς ἐριστικαῖς στροφαῖς.
ὅδ' ἐστὶ τῷδέ γ' οὐκ ἄνολβος ἐν βίῳ,

Amat loquentis, seq; tangi percupit.
In prælioq; ferre visus est equus
Opem, patroni condolens lapsum sui.
Quod si quis est, quem fabulas priscas iuuat
Audire, in illis hic equum loquentem habet,
Aliumq; rebus eiulantem tristibus,
Aliumq; qui fluctus sit ingressus super,
Aliumq; pennis qui polum conscenderit.
Hinnitibusq; alium vetustas prodidit,
Decus magistro comparasse regium.
Sed & fidelitatis erga heros canum
Exempla nobis suppetant cum plurima,
Hoc vnicum Ascræi sit instar omnium
Senis, peremti cuius atroci nece,
Cædis patratores palam fecit canis.
Quin disserendi præditum solertia
Canem ferunt, quòd incidens in compita
Feram sequendo, examinatis singulis,
Insistit, illa qua præiuit, semitæ.
Sic colligens, gressum nec hâc, nec bellua
Istâc tulit, peregit ergo illâc iter,
Complexa sumtionibus ceu glutinat.
Verum hoc inane est: nanq; dux vestigijs,
Vis est odora narium sagacium,
Argutiarum nil morans versutias.
Sed haud egentem, vita in hac tu duxeris,

ὥσθ' ἵππον ἂν τρέφειν γένοιτο σὺν κυνί,
οἴκοι μένοντ' ἐλευθέρῳ, καὶ τοὺς πέλας
εὐεργετοῦντ' ἐκ τῶν ἐνόντων ἀφθόνως.

Περὶ Ἀλεκτορίδων.

Τίς δ' οἰκοσίτων οὐκ ἂν ἀγέλαις ὀρνίθων
καὶ τέρπεται, καὶ χαίρει ὠφελούμενος;
ὠοτοκίη τούτων γὰρ αὔξει τοὺς δόμους
ὄψῳ προχείρῳ. τῆς δ' ἂν που μητέρος
ἴδης τε τὴν σφετέρας γονὰς σπουδὴν πέρι,
καὶ φροντίδ', ἀνδρίαν τε, καὶ τόλμην ὑπερ
τῶνδ' ἀσπίζαζαν, ἥν πότ' ἐπίη τις φόβος,
οὐδὲν τρεζάσης, οὐδὲ δειζάσης θανεῖν
πρὸ τῶν ἑαυτῆς φιλτάτων γεννημάτων:
φυσικὴν μὲν εὐφραίνοιο στοργὴν εἰσορῶν,
τὸ ζωδίου δ' ἂν θαυμάσαις εὐκάρδιον.
τί δ' ἣν παράκλησιν νοῆς πρὸς τὴν τροφήν;
τί δὲ πτερύγων ἄπλωσιν εἰς σκέπην; ἵνα
γένοιτο θαλπωρὴ νεογνοῖς εὔθετος.
ἅπαντα ταῦτ' εἰν' ἀξιοθέατ' οἴομαι,
τῷ νοῦν ἔχοντι καὶ φρένας γένει βροτῶν.

Περὶ Ψύλλης.

Τί δ' ἂν ὀνομάζων ψύλλαν ἤδη τις λέγοι,
σκωλήκιον ἆρ, ἢ ζωύφιον, ἢ θηρίον;

Quemcunque equo canique alendo videris,
Domique liberum exigentem æuum, suis
Et promerentem plurimos beneficijs.

De Gallinis.

Quis non, domi quæ nutriuntur alitum
Greges amat, gaudetque lætus fructibus?
Nam partus ouorum larem cibo instruit
Cunctis parato. Matris at si attenderis
Pro fœtibus curam suis, atque studium,
Et fortitudinem, simulque audaciam
Hos protegendi, cum quis ingruit metus,
Nihil pauentis, nec feram horrentis necem
Carissimorum pro salute liberûm:
Amoris oblectaberis spectaculo,
Animantis & miraberis fidentiam.
Quid si, vt citet pullos ad escam, cogites,
Alasque pandat, tegmen his quæ præbeant,
Fomenta nuper editis idonea?
Quæ digna contemplatione sedula
Intelligentiæ reor mortalium.

De Pulice.

Quid nominans vocauerit quis pulicem,
Num vermiculum, animalculúmne, vel feram?

ὅ, τι οὖν γὰρ φαίημεν, τόδ᾽ οὐκ ἔς᾽ ἄλλο πλὴν
δέρμ᾽ αἵματος πλῆρες, ὑπόπου, ὀξύστομον,
ἐν στρώμασιν λυπηρὸν ἀγρίῳ δάκει.
λῆρον κατείποιμ᾽ ἂν μάγων, εἰ δὴ θέμις,
τί δρῶν τις ἂν δύναιτο κωλῦσαι τὸ μὴ
ἀρχὴν γενέσθ᾽ ἐν ᾧπερ οὖν ψύλλας τόπῳ:
κοκκυσμὸν εἰ πρῶτον γ᾽ ἀκούων κόκκυγος,
ὅδε τότ᾽ ἐπιστὰς, δεξιοῦ τ᾽ ἴχνος ποδὸς
κεῖθι περιγράψας, εἶτα τὸν χνοῦν ἐξέλῃ.
ὅπου τεθῇ γὰρ φασ᾽ ὅδε κατωρυγμένος,
ἐκεῖ φύεσθαι ψύλλαν οὐδεμίαν ποτέ.
τοῦτ᾽ ἐστὶ δ᾽ οἷον ἡ παροιμία λέγει,
λαβοῦ σὺ μὲν μηδὲν, κράτει γὰρ τοδὶ καλῶς.

Περὶ ἐλάφων.

Ἐλάφων θεώρει νῦν σύ μοι, κυνηγέτα,
ὑψηλόγυον, ἀειπρεπὲς, ποταμηπόρον,
μεγαλωπὸν, εὔκερων, μείουρον, ὠκύπουν,
στικτόν τε, πλατυώτον τε, κ᾽ εὔπνοον γένος,
ὄψει δ᾽ ἀγητὸν, τῇ τε τιμῆρες δορᾷ,
βαλιὸν, μακρόβιον; λεπτόκωλον, ἀγλαὸν,
φυξηλὸν, ἀβληχρὸν, δύσαλκ᾽, ἀκάρδιον,
ὀφιοκτόνον δ᾽ ὅμως ἐόντα καρτερόν.
χρηστὸν γὰρ τούτου φάρμακον κέρασιν ἔνι,
πρὸς πάντα καρδίῃ τ᾽ ἐντέροις τε σύμφορα.
κ᾽ ἡμῖν μάταιον πρὸς τάδ᾽ ἦν ζητεῖν κέρας

ἄγνωστον

Quodcunq; dicamus, nihil quam pellis est
Cruore suffusa, atq; suffulta pedibus,
Orisq; acuti infesta morsiunculis.
Quod si licet, nugas magorum proferam,
Qua possit, edocens, quis artis machina,
Arcere pubem hanc quolibet diram loco.
Quod si cuculi quis audiens primùm sonos,
Vestigium dextro quod occupat pede
Describat, ac deinde puluerem eximat,
Quocunq; subrutum loco disperserit,
Illo ferunt nullos creari pulices.
Hoc est, vetus quod rettulit prouerbium,
Nil accipe, atq; id contine ipsum probè.

De Ceruis.

Tu cura venandi cui est, ceruos vide,
Genus alticrurum, perdecorum, aquas secans,
Oculisq; magnis, cornibusq; præditum,
Caudaq; mutilum, celeripes, punctum notis,
Armisq; spaciosum, valensq; spiritu,
Facie egregium, preciiq; pelle non leuis,
Insigne maculis, atq; longæuum, nitens,
Exilibus membris, fugax, & debile,
Imbelle, timidum, aduersus angues strenuum,
Sed pharmacum huius inest salubre cornibus,
Quod cor sua intestinaq; medela iuuat,

ἄγνωστον ἄλλο μονοκέρω καλουμένου.
ἢ ταῦτα γὰρ κεῖνο δύνατ', ἢ πλείω πολύ.
ὧδε δ' ἀμαθὲς, καὶ σκαιόν ἐστιν ἆρα βροτῶν,
μωρόν τε φῦλον, κἀνόητον, ὥστε δὴ
τἀπόντα μαστεύειν ἀπρήκτοις ἐλπίσι,
παπταῖνον ἀλλότριά τε πόῤῥω, καὶ ξένα,
ἀγαθῶν τ' ἀεὶ καταφρονῆσ' ἐπιχωρίων.
τὸν δ' ἔλαφον οἷ' ἐξαίρετον ζῶον πάνυ
τοῖς τε βασιλεῦσι, καὶ δυνάσταις, οἱ νόμοι
οἰκεῖον εἶναι κτῆνος ἀποπεφηνότες,
τὴν τῶνδε θήρην δῆτ' ἀπεῖπον ἐντόνως
ἅπασιν ἄλλοις, τοῖσι πολλοῖσιν δ' ὅλως.
ἀγρὴν τε τήνδ' ὑφαρπάσ' ἤδη πώ τινες
τολμῶντες ἔτισαν εἶτ' ἀνηλεῆ δίκην.

Περὶ χηνῶν καὶ ὑῶν.

χῆνας δέ τις, τούτους σιτιστοὺς δὴ λέγω,
τοὺς ὗς θ' ὁρῶν σιάλους, ἴσως οἰήσεται
ἀλλ' οὐδὲν εἶναι τούσδε, πλὴν κρέας μόνον,
ἔχον ἀνθ' ἁλὸς ψυχῆς τι, πρὸς τὸ διαμένειν
ἄφθαρτον, ἠδ' ἄσηπτον, εἶδαρ εὔτροφον:
ἔνεστ' ὅμως γε τοῖσδε νοῦ τι καὶ φρενός.
βλάψη σύας γὰρ οὐδὲ συννόμους λύκος
γρυσμῷ συναθροιθέντας, ἠδὲ συστάτας,
τόσον πάρεστι θάρσος ὁμονοητικόν.
καὶ δὴ τὸν ὗν, ζῶον ἐλέφας οὕτω μέγα,

Neq́ est, quod anxiè requirat quispiam,
Cornu vnicornis plurimis incognitum,
Cum præstet eadem, pluraq́ his, quod suppetit.
Sic læua mens est, & rudis mortalibus,
Fatuaq́, carensq́ intelligentia, irrita
Ut persequatur spe petens absentia,
Proculq́ vestigans remota, raraq́,
Popularium copiam fastidiat.
Ceruum, instituta, singulare regibus
Sanxere iumentum, propriumq́ principum,
Nec subditis illos agendi in retia
Fecere ius, edictione strenua:
Ausosq́ tendere his plagas, atrocibus
Jussere pœnarum modis tolli in crucem.

De Anseribus & Suibus.

Quidam anseres, hos altiles inquam, videns,
Porcos saginatosq́, fortè duxerit
Nil esse, carnem præter, illos quippiam,
Quæ pro sale animam acceperit, putredine
Ne colliquescat, ferculum pascens probè.
Sed mentis haud illis inest prorsus nihil.
Nam nec sues lupus aggredi compascuos,
Ac congregatos audeat grunnitibus:
Concordiæ tantum potest consensio.
Quin & suem, tam grandis, elephas, bellua,

ἢδ᾽ ἄλκιμον φοβεῖτ᾽ ἀκηκοὼς μόνον
γρυλλισμοῦ ἔγγυθ᾽ ὄντος, εἰ καὶ μὴ βλέποι.
χηνῶν δέ τ᾽ εἰσὶν οὐκ ἄλογα παππάσματα,
ξυνετὰ δ᾽ ἐκείνοις, σχημάτων δηλουμένων
ξὺν τοῖσδε, τὴν γνώμην τε καὶ νοούμενον,
ὥσπερ μετ᾽ ἀλλήλων λαλούντων ἀκριβῶς,
τὸ συγκαλεῖν, προάγειν τε, καὶ κατὰ στίχους
ἰέν᾽ ἀκολουθοῦντας νομὰς πρὸς γνωρίμους,
φεύγειν θ᾽ ἅμ᾽ ὡς ἄπ᾽, εἰ δέῃ, συντάγματος.

Περὶ μάχης ἄρκτου καὶ συὸς ἀγρίου.

Ἀκήκοά ποτ᾽ ἄρκτου τε καὶ συὸς ἀγρίου
σύνδενδρον ὕλης βῆσαν ἀν᾽ ἐρήμου μάχην.
οὕτω δέ τ᾽ ἐγνωρίσθη αὕτη γ᾽ ἡ μάχη,
κἀκ τῆσδε συμβὰν, καὶ τὸ τῆς νίκης τέλος.
τοῦθ᾽ αἵματος γὰρ πανταχῇ καὶ τῶν τριχῶν,
κατ᾽ ἴχνι᾽ οἱ κυνηγέθ᾽ εὗρον ἑπόμενοι,
κατ᾽ ἀτραπίτους ἀγνῶτας εἰν ὕλῃ, πολὺ,
τῇ τῶν ὀδόντων χρωμένου συὸς ἀστραπῇ,
στιβαρῶν δέ τ᾽ ἄρκτου τῇ βίῃ βραχιόνων,
ἐν συμβολῇ τῆς ἰσχυρᾶς συρράξεως.
ὤφθη πρότερον ἄρκτου δὲ πτῶμα κείμενον,
τεκμήριον τοῦ θηρὸς ἥττονος κράτους,
τοῦ δὴ συὸς προσωτέρω βεβηκότος,
αὐτοῦ δ᾽ ὅμως ἐνταῦθα καὶ τεθνηκότος.

Robustaq; exhorrescit, hunc si audiuerit
Vel grunnientem cominus, nec viderit.
At anseres quæ gratitant, expertia
Haud sunt loquelæ, ipsiq; sese mutuò
Intelligunt notis loquentes inuicem,
Ceu conferentes verba secum seriò.
Queîs conuocant sese, vt vel agmen porrò agant,
Vel ordine ad consueta redeant pascua,
Ac tanquã in acie, cum est opus, fugam petant.

De pugna vrsi, & suis siluestris.

In saltibus condensa opacis arbore,
Certamen vrso, sicut audiui, fuit
Aduersus aprum, patuit ita quod cognitum,
Euentaq; huius, & exitus victoriæ.
Nam sanguinis reperta sunt venantibus
Et signa setarum, per abdita nemorum
Incognitâ legentibus iter semita.
Dum dente stricto fulminat frendens aper,
Vrsusq; sæuit brachiorum robore,
Atrocis in conflictibus certaminis.
Ac visus est vrsus priore iacens loco,
Quod concidisse in prælio victum arguit:
Apriq; post hunc amplius progreßi, erat
Proiectum humi cadauer intuerier.

Sunt

ἐν θηρσὶ πᾶσι δ', ὄρνισίν τε, κ' ἰχθύσιν,
εἰκών τις ἔστ' ἐπιθυμίας, λίχνου, πάθους.
ὡς κεῖνα γὰρ τῷ δελέατ' ἐγχαυμώμενα,
βόσιν τε καταπϊόντα τὴν προκειμένην,
οὐ κατενόησαν τὸν κεκρυμμένον δόλον:
οὕτω τε δείλ' ἁλίσκεται κἀπόλλυται:
ἄνθρωφ' ὁμοίως οἵ τ' ἄσωτοι κἀκρατεῖς
ἐνδόντες ὁρμαῖς ἡνίας ὀρέξεων,
ἴσχοντ' ἐν ἀγκίστροις ἁλόντες ἡδονῶν,
καὶ τέρψεων ἀμφιβεβολημένοι βρόχοις,
ληφθέντες ἐφθάρησαν ἀπροὔπτῳ μόρῳ.

Τέλος.

Sunt in feris, volantibusq́, & piscibus,
Simulacra perturbationis obuia,
Nec non gulositatis, & libidinis.
Nam sicut illa pabulum captantia,
Escamq́, deuorantia obiectam, dolos
Haud deprehendunt antè quos abdit cibus:
Non secius qui frena laxant, perditi
Ac impotentes, cupiditatum motibus,
Capti voluptatum tenentur hamulis,
Ac implicati suauitatis funibus,
Vitam profundunt morte non praecognita.

FINIS.

ERRATA INTER LEGENDVM NON ANIMADVERSA, SIC corrigito.

Pagina 26. verſu 1. lege οἱ πρὸ. Eadem verſu 6. lege οἱ ζῶς. ead. v. à fine 2. l. λίθους τοῖς ἐκὶ.
Pag. 28 verſu 6. lege οἱ τοὺ. ead. verſu 9. lege οἱ τὴν.
Pag. 36. verſu 15. lege τὶς αὖθις.
Pagina 38. verſu 8. lege αἱ τοὺ.
Pagina 52. verſu 17. leg. αἱ ζῶ.
Pagina 59. verſu 15. leg. fragrante.
Pagina 68. verſu à fine 3. leg. καὶ σῆς, αἰγιθ.
Pagina 90. verſu 16. leg. καθαρὸν.
Pagina 96. verſu 5. leg. ὅδ᾽ αὐτὸς.
Pagina 101. verſu 11. leg. carmine.
Pagina 106. verſu vlt. leg. κράτιςε.
Pagina 108. verſu penult. leg. τοδ γοῦν.
Pagina 112. verſu 11. leg. διαφόρων θηρίων. Ead. v. 12. l. Δράκοντες.
Pagina 118. verſu 17. leg. ὃς ἐνδιώκ.
Pagina 120. verſu 8. leg. ὁ νεκρὸς.
Pagina 122. verſu 5. leg. ἀπαγεῖς.
Pagina 128. verſu 15. leg. ὅδ᾽ εὐθὺς.
Pagina 130. verſu 15. leg. ἥδετο.
Pagina 132. verſu 17. leg. ἕως.
Pagina 138. verſu à fine 4. leg. ἢ τὸ.
Pagina 143. verſu à fine 4. leg. inſerens.
Pag. 146. verſu 5. leg. γένυω κινεῖ. Ead. verſu 16. leg. λίθου. πλὴν. Ead. verſu vlt. leg. πεφυρμένην, ἰχθ.
Pagina 150. verſu 22. lege χέρσον.
Pagina 154. verſu vlt. leg. τὴν γαςέρα, ὡς.
Pagina 156. verſu 17. leg. μαυνὶς.
Pagina 157. verſu 13. leg. Genus oſtr.
Pagina 158. verſu vlt. leg. σαγηνεύοντες.
Pagina 160. verſu. 3. leg. οἱ ζῶς. Ead. verſu 8. leg. χέρσον. Ead. verſu à fine 2. leg. θυησιδίοις, ἅπαξ.
Pagina 164. verſu 13. leg. δ᾽ ἐς᾽ ἀρ. 168. verſu 8. leg. ἠδ᾽ Αλκ. Ead. verſu à fine 4. lege σύγγαμον, ἔξωρον ὄντ᾽ ἤδη, βαρύντε, καὶ.
Pagina 169. verſu 14. Sol occupet, Aeq.
Pagina 170. verſu à fine 3. leg. τόδε.
Pagina 172. verſu à fine 4. leg. ἀμφοῖν, ὅπ.
Pagina 173. verſu à fine 2. lege quam malè. Atq;.
Pagina 176. verſu 13. leg. αἰδοῖ.

Atq;

Atque σφάλματα ista γραφικὰ, non magni illa quidem momenti, ſubijcienda hoc loco duximus, vt ſtudium diligentiæ noſtræ probaremus lectori. Cetera ſi qua occurrent tam operarum errata, quàm etiam noſtra, (ſicut humanum eſt errare) doctiores corrigent, pro candore qui decet bonarum artium, quæ & humanitatis ſunt, magiſtros. Neq; hoc diſsimulandum in præſentia duximus, in metro verſuum Græcorum Philæ, ſi quæ non conſtabant, mutata eſſe corrigendo à præceptore meo Ioachimo. Et nos quoque voces aliquas, quæ in editione Oporini mendoſè legebantur, ex Aeliano ſanauimus: in metro autoris nihil ipſi mutauimus, ne audiendum nobis eſſet illud Naſonis, *Quis tibi ſæue puer dedit hoc in carmine iuris?* Etſi enim, Ioachimo Græcæ latinæq; literaturæ parenti, illud licuit: non idem tamen licuit mihi, qui Ioachimus non ſum. Et ſi Eurypylus hoc poſſet, non poſſet Aeſopus. In conuertendis quidem expoſitione noſtra verſib. Græcis tam Philæ quàm Camerarij, eam dedimus operam quam potuimus, in iſta ingenij & doctrinæ noſtræ tenuitate: quã etiam qualemcunq;, vt ſpero, probari ſibi patientur æſtimatores illius candidi & benigni, boni conſulentes haſce fœtus ſtudiorum meorum primitias.

LIPSIÆ

IMPRIMEBAT ANDREAS SCHNEIDER

TYPIS VOEGELIANIS.

ANNO

M. D. LXXV.

